

ภาษาต่างประเทศมีประโยชน์ด้านการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด เช่นกัน อย่างไรก็ดี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษา พบรากุ่มตัวอ่าย่างผู้เรียนภาษาสเปน อาหรับ และเบอร์ มีความเห็นแตกต่างจากกลุ่มตัวอ่าย่างผู้เรียนระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่ในประเด็นประโยชน์ของภาษาด้านการทำงาน ดังนี้

ครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอ่าย่างผู้เรียนภาษาสเปน (1 คน หรือ 50%) และอาหรับ (2 คน หรือ 50%) เห็นว่าภาษาดังกล่าวมีประโยชน์ด้านการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด แต่อีกครึ่งหนึ่งเห็นว่ามีในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า ประโยชน์ของภาษาสเปนและอาหรับด้านการทำงานยังไม่เด่นชัด สำหรับภาษาเบอร์ กลุ่มตัวอ่าย่างผู้เรียนครึ่งหนึ่ง (2 คน หรือ 50%) เห็นว่าภาษาเบอร์มีประโยชน์ด้านการทำงานในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด หนึ่งคนเห็นว่าภาษาเบอร์ไม่มีประโยชน์ด้านการทำงานเลย และที่เหลืออีกหนึ่งคนเห็นว่าภาษาเบอร์มีประโยชน์ด้านการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด

สำหรับประโยชน์ของภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันนั้น กลุ่มตัวอ่าย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ (72 คน หรือ 52.55%) เห็นว่ามีในระดับมากถึงมากที่สุด จะเห็นได้ว่า จำนวนกลุ่มตัวอ่ายางผู้เรียนที่เห็นว่าภาษาต่างประเทศมีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ในระดับมากถึงมากที่สุดมีไม่มากนัก ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอ่ายางผู้เรียนหลายภาษาอันได้แก่ ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน อิตาเลียน ญี่ปุ่น เกาหลี อาหรับ และเบอร์ มีความเห็นที่แตกต่างออกไป ดังนี้

กลุ่มตัวอ่ายางผู้เรียนภาษาอิตาเลียนทุกคน (2 คน หรือ 100%) สามในสี่ของกลุ่มตัวอ่ายางผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส (9 คน หรือ 75%) อาหรับ (3 คน หรือ 75%) และเบอร์ (3 คน หรือ 75%) และมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอ่ายางผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น (8 คน หรือ 57.14%) เห็นว่าภาษาที่ตนเองเรียนมีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด สำหรับภาษาเยอรมัน สเปน และเกาหลี กลุ่มตัวอ่ายางผู้เรียนมีความเห็นแยกเป็นสองส่วน กึ่งหนึ่งเห็นว่าภาษาเหล่านี้มีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด อีกกึ่งหนึ่งเห็นว่ามีในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า ประโยชน์ของภาษาเยอรมัน สเปน และเกาหลีในชีวิตประจำวันยังไม่ชัดเจน

เมื่อประมวลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอ่ายางผู้เรียนแต่ละภาษาส่วนใหญ่เกี่ยวกับประโยชน์ด้านต่างๆ ของภาษาต่างประเทศดังนำเสนอในตารางที่ 4.65 พจะตั้งข้อสังเกตเชิงสรุปได้ดังแสดงในตารางที่ 4.65

ตารางที่ 4.65 ประมวลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่เกี่ยวกับประโยชน์ของภาษาต่างประเทศ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	สรุปความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่		
	ประโยชน์ด้านการศึกษา	ประโยชน์ด้านการทำงาน	ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
ภาษาอังกฤษ	+	+	+
ภาษาฝรั่งเศส	+	+	-
ภาษาเยอรมัน	+	+	+/-
ภาษาスペน	+	+/-	+/-
ภาษาอิตาเลียน	+	+	-
ภาษาจีน	+	+	+
ภาษาญี่ปุ่น	+	+	-
ภาษาเกาหลี	+	+	+/-
ภาษา猛烈	+	+	+
ภาษาอาหรับ	+	+/-	-
ภาษาเขมร	+	-	-

+ หมายถึง มากถึงมากที่สุด - หมายถึง น้อยถึงน้อยที่สุด

+/- หมายถึง กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนตอบว่ามากถึงมากที่สุดและน้อยถึงน้อยที่สุดในจำนวนที่เท่ากัน

จากตารางที่ 4.65 จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าภาษาต่างประเทศทุกภาษา มีประโยชน์ด้านการศึกษา ในระดับมากถึงมากที่สุด ภาษาที่มีประโยชน์ด้านการทำงาน ในระดับมากถึงมากที่สุด มี 8 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาเลียน จีน ญี่ปุ่น เกาหลี และ猛烈 แต่ภาษาที่มีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ในระดับมากถึงมากที่สุด มีเพียง 3 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ จีน และ猛烈 ข้อค้นพบนี้ ค่อนข้างสอดคล้องกับผลการประมวลคำดับสัดส่วน จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาต่างประเทศต่างๆ ในชีวิตประจำวันที่ได้นำเสนอไปแล้ว การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเห็นว่าภาษาอังกฤษ จีน และ猛烈 มีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ในระดับมากถึงมากที่สุด เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่แพร่หลายที่สุด และปรากฏในสื่อที่หลากหลายที่สุด ภาษาจีนเป็นภาษาตะวันออกที่แพร่หลายมากที่สุดภาษาหนึ่ง และยังเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารในหมู่ชาวจีนในประเทศไทย ส่วนภาษา猛烈นั้น นับเป็นภาษาหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในภาคใต้ และเป็นภาษาที่กลุ่มนิคมสليمในห้องถินภาคใต้จำนวนไม่น้อย ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษ จีน และ猛烈 มีประโยชน์ในทุกด้าน ในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่ภาษาスペน อาหรับ และเขมร มีประโยชน์ในระดับมากถึงมากที่สุดเพียงด้านการศึกษาด้านเดียว สำหรับประโยชน์ด้านการทำงานและในชีวิตประจำวัน ภาษาเขมรมีในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ภาษาอาหรับ มีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด

เช่นกัน ส่วนประโภชน์ด้านการทำงานยังไม่สามารถสรุปได้ สำหรับภาษาสเปนนั้น ประโภชน์ในด้านการทำงานและในชีวิตประจำวันยังไม่สามารถสรุปได้

1.2.2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ตารางที่ 4.66 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ตารางที่ 4.66 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศจากบุคคลต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศจากบุคคลต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด				
	ครุไทย	ครุชาวต่างประเทศ	พ่อแม่	เพื่อน	บุคคลในวงการบันเทิง/สื่อ
ภาษาอังกฤษ (N = 65)	51 (78.46%)	43 (66.15%)	36 (55.38%)	30 (46.15%)	28 (43.08%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	7 (58.33%)	4 (33.33%)	1 (8.33%)	9 (75%)	2 (16.67%)
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	4 (50%)	5 (62.50%)	3 (37.50%)	3 (37.50%)	3 (37.50%)
ภาษาสเปน (N = 2)	-	2 (100%)	1 (50%)	1 (50%)	-
ภาษาอิตาเลียน (N = 2)	-	2 (100%)	-	-	1 (50%)
ภาษาจีน (N = 12)	9 (75%)	8 (66.67%)	5 (41.67%)	5 (41.67%)	4 (33.33%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	5 (35.71%)	12 (85.71%)	4 (28.57%)	4 (28.57%)	7 (50%)
ภาษาเกาหลี (N = 6)	4 (66.67%)	5 (83.33%)	-	3 (50%)	2 (33.33%)
ภาษามาเลย์ (N = 8)	2 (25%)	4 (50%)	1 (12.50%)	4 (50%)	1 (12.50%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	3 (75%)	1 (25%)	-	1 (25%)	-
ภาษาเขมร (N = 4)	3 (75%)	-	-	3 (75%)	-
รวมทุกภาษา (N = 137)	88 (64.23%)	86 (62.77%)	51 (37.23%)	63 (45.99%)	48 (35.04%)

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดจากครุไทยเป็นจำนวนมากที่สุด (88 คน หรือ 64.23%) ลำดับถัดมา คือ จากครุชาวต่างประเทศ (86 คน หรือ 62.77%) เพื่อน (63 คน หรือ 45.99%) พ่อแม่ (51 คน หรือ 37.23%) และบุคคลในวงการบันเทิง/สื่อ (48 คน หรือ 35.04%) จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดจากครุไทยและครุชาวต่างประเทศมีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดจากเพื่อน พ่อแม่ และบุคคลในวงการบันเทิง/สื่ออย่างเห็นได้ชัด ดังนี้ จึงอาจสรุปได้ว่าครุผู้สอนภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ เป็นแหล่งแรงจูงใจในการเรียนของ

ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่สำคัญกว่าพ่อแม่ เพื่อน และบุคคลในการบันทึก/สื่อ ข้อสรุปนี้ สะท้อนให้เห็นว่าครูผู้สอนภาษาต่างประเทศมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งในการกระตุ้นหรือสร้าง หัศน์คติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศให้แก่ผู้เรียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษา พบร้อยสังเกตที่น่าสนใจ ดังนี้

1. ประมาณสามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ (51 คน หรือ 78.46%) และสามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน (9 คน หรือ 75%) อาจารย์ (3 คน หรือ 75%) และเคมร (3 คน หรือ 75%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากครูไทยในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาเลียนทุกคน (ภาษาละ 2 คน หรือ 100%) ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น (12 คน หรือ 85.71%) และเกาหลี (5 คน หรือ 83.33%) มากกว่ากึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน (12 คน หรือ 66.67%) อังกฤษ (43 คน หรือ 66.15%) และเยอร์มัน (5 คน หรือ 62.50%) และกึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น (4 คน หรือ 50%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากครูชาวต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้ อาจจะเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน อิตาเลียน เยอร์มัน ญี่ปุ่น เกาหลี จีน และมาญี่ปุ่น มีประสบการณ์การเรียนกับครูชาวต่างประเทศ และที่น่าสนใจ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาเลียนทุกคนและกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่ และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอร์มัน เกาหลี จีน และมาญี่ปุ่น จำนวนหนึ่งในงานวิจัยนี้ต่างมีครูสอนภาษาเหล่านี้ค่อนแรกเป็นชาวต่างประเทศ ในทำนองเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส อาจารย์ และเคมรซึ่งได้แรงจูงใจในการเรียนจากครูไทยในระดับมากถึงมากที่สุดล้วนมีครูคนแรกเป็นชาวไทย ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะได้แรงจูงใจในการเรียนจากครูผู้สอน ไม่ว่าครูผู้สอนนั้นจะเป็นครูชาวไทยหรือครูชาวต่างประเทศก็ตาม และดูเหมือนครูผู้สอนภาษาต่างประเทศคนแรกจะมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจของผู้เรียนพอสมควร
2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่มีผู้เรียนจำนวนมากกว่ากึ่งหนึ่ง (36 คน หรือ 55.38%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากพ่อแม่ในระดับมากถึงมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพ่อแม่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน และตระหนักในความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงส่งเสริมให้ลูกของตนเรียนภาษาอังกฤษ
3. สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส (9 คน หรือ 75%) และเคมร (3 คน หรือ 75%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากเพื่อนในระดับมากถึงมากที่สุด

4. กี่หนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียน (1 คน หรือ 50%) และญี่ปุ่น (7 คน หรือ 50%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากบุคคลในวงการบันเทิง/สื่อในระดับมากถึงมากที่สุดข้อสังเกตนี้น่าจะสะท้อนอิทธิพลของสื่อหรือบุคคลในวงการบันเทิงต่อการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นได้ระดับหนึ่ง
5. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มที่ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุดจากแหล่งบุคคลที่หลากหลายที่สุด ดังจะเห็นได้จากข้อมูลที่ว่า กลุ่มตัวอย่างมากกว่ากึ่งหนึ่งถึงสามในสี่ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับมากถึงมากที่สุดจากครูชาวไทย ครูชาวต่างประเทศ และพ่อแม่ การมีแหล่งแรงจูงใจหลายแหล่งย่อมเป็นปัจจัยเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่สำคัญ

1.2.3 ทักษะภาษาต่างประเทศ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะภาษาต่างประเทศต่างๆ ที่ตนเองมี ได้ข้อมูลพื้นที่น่าสนใจดังแสดงในตารางที่ 4.67

ตารางที่ 4.67 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ที่มีทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด			
	การฟัง	การพูด	การอ่าน	การเขียน
ภาษาอังกฤษ (N = 65)	23 (35.38%)	14 (21.54%)	35 (57.81%)	23 (35.38%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	2 (16.67%)	1 (8.33%)	6 (50%)	3 (25%)
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	3 (37.50%)	3 (37.50%)	4 (50%)	2 (25%)
ภาษาสเปน (N = 2)	1 (50%)	-	2 (100%)	2 (100%)
ภาษาอิตาเลียน (N = 2)	-	-	1 (50%)	1 (50%)
ภาษาจีน (N = 12)	4 (33.33%)	4 (33.33%)	4 (33.33%)	3 (25%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	4 (28.57%)	5 (35.71%)	8 (57.14%)	10 (71.43%)
ภาษาเกาหลี (N = 6)	3 (50%)	2 (33.33%)	4 (66.67%)	3 (50%)
ภาษามาเลย์ (N = 8)	6 (75%)	3 (37.50%)	7 (87.50%)	5 (62.50%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	1 (25%)	-	3 (75%)	2 (50%)
ภาษาเขมร (N = 4)	-	1 (25%)	3 (75%)	2 (50%)
รวมทุกภาษา (N = 137)	47 (34.31%)	33 (24.09%)	79 (58.09%)	56 (40.88%)

ในภาพรวม จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่เห็นว่าตนเองมีทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดมีไม่นัก ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนมากที่สุดเห็นว่าตนเองมี คือ

ทักษะการอ่าน โดยมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน (79 คน หรือ 58.09%) เห็นว่าตนเองมีทักษะนี้ในระดับมากถึงมากที่สุด ถัดมาคือทักษะการเขียน กลุ่มตัวอย่างจำนวนไม่ถึงครึ่ง (56 คน หรือ 40.88%) เห็นว่าตนเองมีทักษะการเขียนในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างประมาณหนึ่งในสาม (47 คน หรือ 34.31%) เห็นว่าตนเองมีทักษะการฟังในระดับมากถึงมากที่สุด ท้ายที่สุด เพียงประมาณหนึ่งในสี่ของกลุ่มตัวอย่าง (33 คน หรือ 24.09%) เห็นว่าตนเองมีทักษะการพูด

ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในงานวิจัยนี้เห็นว่าตนเองมีทักษะหรือความสามารถด้านการอ่านเป็นลำดับแรก ถัดมาคือ ทักษะความสามารถด้านการเขียน และการฟัง ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนนัดน้อยที่สุดคือทักษะการพูด การที่กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าตนเองมีทักษะหรือความสามารถด้านการอ่านซึ่งเป็นทักษะรับสารในลำดับแรก และการที่กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าตนเองมีทักษะหรือความสามารถด้านการพูดซึ่งเป็นทักษะส่งสารในลำดับสุดท้าย น่าจะเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างมีโอกาสใช้และฝึกฝนทักษะการอ่านมากกว่าทักษะการพูด

นอกจากนี้ ข้อค้นพบดังกล่าวบ่งอาจสะท้อนผลลัพธ์การเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาต่างประเทศได้ในระดับหนึ่ง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษาและรายทักษะ พบรหัสสังเกตที่น่าสนใจ ดังต่อไปนี้

1. สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาลາຍ (6 คน หรือ 75%) และครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาສເປັນ (1 คน หรือ 50%) และເກາຫລີ (3 คน หรือ 50%) มีทักษะการฟังในระดับมากถึงมากที่สุด
2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทุกภาษาจำนวนน้อยมาก (ตั้งแต่ 0%-37.50%) มีทักษะการพูดในระดับมากถึงมากที่สุด แม้แต่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาອັກຄູມซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่แพร่หลายที่สุด ยังมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างเพียง 14 คน (21.54%) ที่มีทักษะการพูดในระดับมากถึงมากที่สุด สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ น่าจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างขาดโอกาสและบริบทการสื่อสารด้วยการพูด ทำให้ทักษะนี้ไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร
3. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศทุกภาษายกเว้นภาษาຈືນมีทักษะการอ่านในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นจำนวนมาก กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้มีทักษะดังกล่าวเป็นจำนวนมากในลำดับต้นๆ ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาສເປັນ (2 คน หรือ 100%) ลາຍ (7 คน หรือ 87.50%) ອາຮັບແລະເຂມຣ (ภาษาລະ 3 คน หรือ 75%)
4. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาສເປັນทุกคน (2 คน หรือ 100%) ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาຈືນ (10 คน หรือ 71.43%) และມາຍ (5 คน หรือ 62.50%) และ

ครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียน (1 คน หรือ 50%) เกาหลี (3 คน หรือ 50%) อาจารย์และเขมร (ภาษาละ 2 คน หรือ 50%) มีทักษะการเขียนในระดับมากถึงมากที่สุด

ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมีทักษะภาษามากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศอื่นๆ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมีทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียนในระดับมากถึงมากที่สุด อาจเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีโอกาสและบริบทการฝึกฝนและการใช้ภาษามากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศอื่นๆ ทั้งนี้ เพราะในแต่ละภาคได้ตอนล่างมีการใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาท้องถิ่น และสำหรับบางคน ภาษาญี่ปุ่นอาจเป็นภาษาแรก อย่างไรก็ดี เป็นที่สังเกตว่า ทักษะการพูดซึ่งเป็นทักษะส่วนสาร เป็นทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นจำนวนมากมีความสนใจน้อยลงน้อยที่สุด

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมพบความเห็นใจและแตกต่างในความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาต่างประเทศต่างสถานะที่น่าสนใจ ดังแสดงในตารางที่ 4.68

ตารางที่ 4.68 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดแยกตาม

สถานะการเรียน

ทักษะภาษาต่างประเทศ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด			
	ผู้เรียนในสถานะวิชาเอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานะวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
การฟัง	13 (41.94%)	21 (32.81%)	13 (30.95%)	47 (34.31%)
การพูด	11 (35.48%)	14 (21.88%)	8 (19.05%)	33 (24.09%)
การอ่าน	24 (77.42%)	36 (56.25%)	19 (46.34%)	79 (58.09%)
การเขียน	19 (61.29%)	24 (37.50%)	13 (30.95%)	56 (40.88%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.68 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศทุกสถานะมีทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูดในระดับมากถึงมากที่สุดตามลำดับ จะเห็นได้ว่า ลำดับทักษะที่กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้สนใจไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานสนใจทักษะการเขียนและการฟังในลำดับเดียวกัน จากข้อมูลข้างต้น จะสรุปได้ว่า ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศทุกสถานะสนใจมากที่สุดคือ ทักษะการอ่าน และทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศทุกสถานะสนใจน้อยที่สุด คือ ทักษะการพูด

อย่างไรก็ดี ข้อมูลในตารางที่ 4.68 ชี้ให้เห็นความแตกต่างในความเห็นเกี่ยวกับทักษะของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างสถานะ ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกเห็นว่าตนเองมีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือก และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกมีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐาน ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกมีทักษะความสามารถทางภาษาที่ตนเองเรียนมากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมีทักษะความสามารถทางภาษาอังกฤษน้อยที่สุด ข้อค้นพบนี้สมเหตุสมผล เพราะอยู่บนฐานความจริงที่ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกเป็นกลุ่มที่ผ่านการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากที่สุด และน่าจะเป็นกลุ่มที่มีความสนใจด้านภาษาต่างประเทศมากที่สุด อย่างไรก็ดี ข้อมูลจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกที่เห็นว่าตนเองมีทักษะต่างๆ ในระดับมากถึงมากที่สุด สะท้อนให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ยังไม่อよดในระดับที่น่าพึงพอใจนัก ดังจะเห็นได้จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกที่เห็นว่าตนเองมีทักษะการฟังและการพูดในระดับมากถึงมากที่สุดซึ่งมีไม่ถึงกึ่งหนึ่ง นอกจากนี้ จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกที่มีทักษะการเรียนในระดับมากถึงมากที่สุดก็มีไม่นานนัก (19 คน หรือ 61.29%) ทักษะเดียวกับกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกจำนวนมากถึงประมาณสามในสี่ (24 คน หรือ 77.42%) มีในระดับมากถึงมากที่สุด คือ ทักษะการอ่าน

1.2.4 ความต้องการในการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศ

ตารางที่ 4.69 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน

ตารางที่ 4.69 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน			
	การฟัง	การพูด	การอ่าน	การเขียน
ภาษาอังกฤษ (N = 65)	55 (84.62%)	63 (96.92%)	56 (86.15%)	56 (86.15%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	10 (83.33%)	12 (100%)	10 (83.33%)	11 (91.67%)
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	7 (87.50%)	7 (87.50%)	8 (100%)	8 (100%)
ภาษาสเปน (N = 2)	1 (50%)	2 (100%)	1 (50%)	1 (50%)
ภาษาอิตาเลียน (N = 2)	2 (100%)	2 (100%)	2 (100%)	2 (100%)
ภาษาจีน (N = 12)	12 (100%)	12 (100%)	12 (100%)	12 (100%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	14 (100%)	14 (100%)	14 (100%)	14 (100%)
ภาษาเกาหลี (N = 6)	6 (100%)	6 (100%)	5 (83.33%)	6 (100%)
ภาษามาเลย์ (N = 8)	5 (62.50%)	8 (100%)	6 (75%)	6 (75%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	4 (100%)	4 (100%)	3 (75%)	3 (75%)
ภาษาเขมร (N = 4)	4 (100%)	4 (100%)	4 (100%)	4 (100%)
รวมทุกภาษา (N = 137)	120 (87.59%)	134 (97.81%)	121 (88.32%)	123 (89.78%)

ในภาพรวม จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดมีจำนวนมาก ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างเกือบทุกคน (134 คน หรือ 97.81%) ต้องการปรับปรุงในระดับมากถึงมากที่สุด คือ ทักษะการพูด ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ต้องการปรับปรุงในระดับมากถึงมากที่สุดในลำดับถัดมา คือ ทักษะการเขียน (123 คน หรือ 89.78%) การอ่าน (121 คน หรือ 88.32%) และการฟัง (120 คน หรือ 87.59%) จะสังเกตได้ว่า ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนต้องการปรับปรุงสองลำดับแรกเป็นทักษะการส่งสาร ในขณะที่สอง ลำดับหลังเป็นทักษะการรับสาร ข้อค้นพบซึ่งได้รายงานไปแล้วในตารางที่ 4.68 ที่ว่ากลุ่มตัวอย่าง ผู้เรียนมีทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดในจำนวนไม่นักสามารถอธิบายข้อ ค้นพบนี้ได้ระดับหนึ่ง กล่าวคือ การที่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนมากต้องการปรับปรุงทักษะ ต่างๆ ในระดับมากถึงมากที่สุด น่าจะเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างยังเห็นว่าตนเองขาดทักษะ ความสามารถเหล่านี้นั่นเอง

เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนมากที่สุดต้องการปรับปรุงทักษะการพูดใน ระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่ต้องการปรับปรุงทักษะการเขียน การอ่าน และการ ฟังมีจำนวนใกล้เคียงกัน แต่น้อยกว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการปรับปรุงทักษะการพูดอย่าง เห็นได้ชัด ข้อมูลนี้สอดคล้องกับข้อมูลซึ่งได้นำเสนอไปแล้วในตารางที่ 4.68 ว่ากลุ่มตัวอย่าง ผู้เรียนจำนวนน้อยที่สุดมีทักษะการพูดในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงอาจตีความได้ว่า กลุ่ม

ตัวอย่างผู้เรียนไม่สนับหน้าทักษะความสามารถด้านการพูด มีความต้องการและเห็นความจำเป็นของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาต่างประเทศมากกว่าทักษะอื่นๆอย่างเห็นได้ชัด ข้อสังเกตเหล่านี้ นอกจากจะสะท้อนอัตราส่วนความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนแล้ว ยังอาจสะท้อนผลลัพธ์การเรียนการสอนทักษะภาษาต่างประเทศได้ในระดับหนึ่ง

การวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมดังแสดงในตารางที่ 4.70 พบว่าไม่มีความแตกต่างในความต้องการในการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างสถานะ ข้อค้นพบนี้ย่อมยืนยันความชัดเจนและความเป็นเอกลักษณ์ในการปรับปรุงทักษะการพูดภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศทุกสถานะได้เป็นอย่างดี

ตารางที่ 4.70 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด แยกตามสถานะการเรียน

ทักษะภาษาต่างประเทศ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ที่ต้องการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด			
	ผู้เรียนในสถานะ วิชาเอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานะวิชา เลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานะ วิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
การฟัง	26 (83.87%)	58 (90.63%)	36 (85.71%)	120 (87.59%)
การพูด	30 (96.77%)	63 (98.44%)	41 (97.62%)	134 (97.81%)
การอ่าน	24 (77.42%)	59 (92.19%)	38 (90.48%)	121 (88.32%)
การเขียน	26 (83.87%)	61 (95.31%)	36 (85.71%)	123 (89.78%)

1.2.5 การใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆ

ตารางที่ 4.71 นำเสนอผลการวิเคราะห์จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด และผลการจัดลำดับกิจกรรมเหล่านี้

ตารางที่ 4.71 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด

กิจกรรม		จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมในระดับมากถึงมากที่สุด											
		อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมัน	สเปน	อิตาเลียน	จีน	ญี่ปุ่น	เกาหลี	มาเลย์	อาหรับ	เบอร์	รวมทุกภาษา
(N = 65)	(N = 12)	(N = 8)	(N = 2)	(N = 2)	(N = 12)	(N = 14)	(N = 6)	(N = 8)	(N = 4)	(N = 4)	(N = 137)		
สอบใบ ชี้นำเรียน	จำนวน	57	11	7	2	2	12	13	6	8	4	3	125
		87.69%	91.67%	87.50%	100%	100%	100%	92.86%	100%	100%	100%	75%	91.24%
พัง พุด อ่าน เขียน ในชั้น เรียน	จำนวน	55	11	8	2	2	9	13	6	7	3	2	118
	คำตับ	1	1	2	1	1	1	1	1	1	1	1	1
พังเพลง	จำนวน	46	2	1	1	1	7	11	4	3	-	-	76
		70.77%	16.67%	12.50%	50%	50%	58.33%	78.57%	66.67%	37.50%			55.47%
สอบเพื่อ เรียนต่อ	จำนวน	45	6	4	-	-	6	4	2	3	-	2	72
		69.23%	50%	50%			50%	28.57%	33.33%	37.50%		50%	52.55%
ทำงาน	จำนวน	29	5	4	1	2	4	9	6	4	-	1	65
		44.62%	41.67%	50%	50%	100%	33.33%	64.29%	100%	50%		25%	47.45%
สอนภาษา กับ เจ้าของ ภาษา	จำนวน	18	4	6	-	2	3	9	4	5	-	-	51
	คำตับ	7	4	3	-	1	6	3	2	3	-	-	37.23%
เรียนรู้ วัฒนธรรม เมือง เจ้าของ ภาษา	จำนวน	12	5	4	2	1	3	9	3	3	2	3	47
		18.46%	41.67%	50%	100%	50%	25%	64.29%	50%	37.50%	50%	75%	34.31%
คุณนั้ง	จำนวน	34	-	-	-	-	3	4	1	1	-	-	43
		52.31%					25%	28.57%	16.67%	12.50%			31.39%
	คำตับ	5	-	-	-	-	6	4	5	6	-	-	8

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุดมีจำนวนตามคำตับดังนี้

1. สอนในชั้นเรียน (125 คน หรือ 91.24%)
2. พัง พุด อ่าน เกียน ในชั้นเรียน (118 คน หรือ 86.13%)
3. พังเพลง (76 คน หรือ 55.47%)
4. สอบเพื่อเรียนต่อ (72 คน หรือ 52.55%)
5. ทำงาน (65 คน หรือ 47.45%)
6. สนทนากับเจ้าของภาษา (51 คน หรือ 37.23%)
7. เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา (47 คน หรือ 34.31%)
8. ดูหนัง (43 คน หรือ 31.39%)

จะสังเกตได้ว่า กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดในสองลำดับแรกด้านอยู่ในบริบทชั้นเรียน อย่างไรก็ต้องกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนก็ได้ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมอื่นๆด้วย ถึงแม้จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้ภาษาในกิจกรรมเหล่านี้จะไม่อよดูในอัตราส่วนที่มากเหมือนกิจกรรมในสองลำดับแรกในบรรดา กิจกรรมเหล่านี้ กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างมากกว่ากึ่งหนึ่งทำในระดับมากถึงมากที่สุดได้แก่ พังเพลง และสอบเพื่อเรียนต่อ กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างน้อยกว่ากึ่งหนึ่งทำในระดับมากถึงมากที่สุด คือ ทำงาน และกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างเพียงประมาณหนึ่งในสามทำในระดับมากถึงมากที่สุด ได้แก่ สนทนากับเจ้าของภาษา เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา และดูหนัง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษา พบข้อสังเกตที่น่าสนใจดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน สเปน อิตาเลียน และเกาหลีทุกคนใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในการพัง พุด อ่าน เกียน ในชั้นเรียน ในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่ภาษาเยนมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเพียงครึ่งหนึ่งที่ใช้ในการพัง พุด อ่าน เกียน ในชั้นเรียน ในระดับมากถึงมากที่สุด ข้อสังเกตนี้อาจต้องการให้ความได้ว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษาเยอรมัน สเปน อิตาเลียน และเกาหลี ผู้สอนได้ใช้ภาษาเหล่านี้เป็นสื่อในการสอนและได้สอนเพื่อการนำภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสาร โดยแท้จริง สำหรับภาษาเยมร อาจเป็นไปได้ว่า ผู้สอนไม่ได้ใช้ภาษาเยมรเป็นสื่อในการสอนมากเท่าผู้สอนภาษาเยอรมัน สเปน อิตาเลียน และเกาหลี และในการสอนก็อาจสอนโดยไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อการนำภาษาเยมรไปใช้เพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง
2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีผู้ใช้ภาษาในการพังเพลง ดูหนัง และสอบเพื่อเรียนต่อ ในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นจำนวนมากกว่าภาษาต่างประเทศอื่นๆ ข้อสังเกตนี้ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ หากพิจารณาความแพร่หลายของภาษาอังกฤษ

ในเพลงและภาษาอิตาเลียน ตลอดจนความจริงที่ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่จำเป็นสำหรับการสอบเพื่อศึกษาต่อ

3. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียนและเกาหลีทุกคนใช้ภาษาดังกล่าวในการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด
4. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียนทุกคน สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน (6 คน หรือ 75%) และมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเกาหลี (4 คน หรือ 66.67%) ญี่ปุ่น (9 คน หรือ 64.29%) และมาเลย์ (5 คน หรือ 62.50%) ใช้ภาษาเหล่านี้ในการสนทนากับเจ้าของภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด ข้อสังเกตนี้สะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเหล่านี้อาจมีครูผู้สอนเป็นชาวต่างประเทศ หรือมีโอกาสสัมผัสเจ้าของภาษาบนอินเทอร์เน็ต ทำให้มีโอกาสใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในการสนทนากับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศอื่นๆ

การวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติม ในແນ່ຈຳນວນແລະ ຮາຍກາຣົກຈິກຮຽມທີ່ກຸ່ມຕົວຢ່າງຜູ້ເຮືອນແຕ່ລະ ກາຍາສ່ວນໃຫຍ່ ອີ່ມາກວ່າຄຽງໜຶ່ງໃຊ້ໃນຮະດັບມາກຄື່ງມາກທີ່ສຸດ ທຳໄໝໄດ້ພັດຕະກາຣີໃຊ້ ກາຍາຕ່າງປະເທດໃນກິຈກຽມຕ່າງໆຂອງກຸ່ມຕົວຢ່າງຜູ້ເຮືອນແຕ່ລະ ກາຍາທີ່ຂັດເຈນບື້ນ ດັ່ງນຳເສນອໃນຕາຮາງທີ່ 4.72

ຕາຮາງທີ່ 4.72 ຈຳນວນແລະ ຮາຍກາຣົກຈິກຮຽມທີ່ກຸ່ມຕົວຢ່າງຜູ້ເຮືອນສ່ວນໃຫຍ່ໃນຮະດັບມາກຄື່ງມາກທີ່ສຸດ

ກຸ່ມຕົວຢ່າງຜູ້ເຮືອນ	ກິຈກຽມທີ່ກຸ່ມຕົວຢ່າງຜູ້ເຮືອນສ່ວນໃຫຍ່ ໃຊ້ກາຍາຕ່າງປະເທດໃນຮະດັບມາກຄື່ງມາກທີ່ສຸດ	
	ຈຳນວນ ກິຈກຽມ	ຮາຍກາຣົກຈິກຮຽມ ແລະ ຈຳນວນກຸ່ມຕົວຢ່າງທີ່ທຳກິຈກຽມ
ກາຍາญື່ງ (N = 14)	6	ສອນໃນຫຼັນເຮືອນ (13 คน หรือ 92.86%) ພັ້ນ ພຸດ ອ່ານ ເບີຍີນໃນຫຼັນເຮືອນ (13 คน หรือ 92.86%) ພັ້ນເພື່ອ (11 คน หรือ 78.57%) ທຳຈານ ສນທານກັບເຂົາຂອງກາຍາ (9 คน หรือ 64.29%) ເຮືອນຮູ້ວັດນົບຮຽມເຈົ້າຂອງກາຍາ (9 คน หรือ 64.29%)
ກາຍາອັງກຸມ (N = 65)	5	ສອນໃນຫຼັນເຮືອນ (57 คน หรือ 87.69%) ພັ້ນ ພຸດ ອ່ານ ເບີຍີນໃນຫຼັນເຮືອນ (55 คน หรือ 84.62%) ພັ້ນເພື່ອ (46 คน หรือ 70.77%) ສອນເພື່ອເຮືອນຕ່ອ (45 คน หรือ 69.23%) ຄູ້ຫັນ (34 คน หรือ 52.31%)
ກາຍາເກາຫີ (N = 6)	5	ສອນໃນຫຼັນເຮືອນ (6 คน หรือ 100%) ພັ້ນ ພຸດ ອ່ານ ເບີຍີນໃນຫຼັນເຮືອນ ທຳຈານ (6 คน หรือ 100%) ພັ້ນເພື່ອ (4 คน หรือ 66.67%) ສນທານກັບເຂົາຂອງກາຍາ (4 คน หรือ 66.67%)
ກາຍາອີຕາເລີຍ (N = 2)	4	ສອນໃນຫຼັນເຮືອນ (2 คน หรือ 100%) ພັ້ນ ພຸດ ອ່ານ ເບີຍີນໃນຫຼັນເຮືອນ ທຳຈານ ສນທານກັບເຂົາຂອງກາຍາ (2 คน หรือ 100%)

ภาษาสเปน (N = 2)	3	สอนในชั้นเรียน (2 คน หรือ 100%) ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา (2 คน หรือ 100%)
------------------	---	--

ตารางที่ 4.72 จำนวนและรายการกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้ในระดับมากถึงมากที่สุด (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด	
	จำนวนกิจกรรม	รายการกิจกรรมและจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ทำกิจกรรม
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	3	ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน (8 คน หรือ 100%) สอนในชั้นเรียน (7 คน หรือ 87.50%) สนทนากับเจ้าของภาษา (6 คน หรือ 75%)
ภาษาจีน (N = 12)	3	สอนในชั้นเรียน (12 คน หรือ 100%) ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน (9 คน หรือ 75%) ฟังเพลง (7 คน หรือ 58.33%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 8)	3	สอนในชั้นเรียน (8 คน หรือ 100%) ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน (7 คน หรือ 87.50%) สนทนากับเจ้าของภาษา (5 คน หรือ 62.50%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	2	สอนในชั้นเรียน (4 คน หรือ 100%) ฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน (3 คน หรือ 75%)
ภาษาเบบอร์ (N = 4)	2	สอนในชั้นเรียน (3 คน หรือ 75%) เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา (3 คน หรือ 75%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.72 ชี้ให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาล้วนปูนมีกิจกรรมการใช้ภาษาล้วนที่หลากหลายที่สุด กล่าวคือ มีถึง 6 กิจกรรม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีกิจกรรมการใช้ภาษาหลากหลายรองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษและภาษาอังกฤษ เป็นที่น่าสังเกตว่า กิจกรรมการใช้ภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนสามกลุ่มนี้มีทั้งกิจกรรมที่อยู่ในและนอกบริบทการเรียนในชั้นเรียน เช่น ดูหนัง ฟังเพลง และทำงาน เป็นต้น ในทางตรงกันข้าม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีกิจกรรมการใช้ภาษาต่างประเทศไม่หลากหลาย คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส อาหรับ และเบบอร์ ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในการทำกิจกรรมเพียง 2 กิจกรรม และกิจกรรมส่วนใหญ่จำกัดอยู่ในบริบทการเรียนในชั้นเรียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆ ในระดับมากถึงมากที่สุดแยกตามสถานะการเรียน พบข้อมูลที่นำเสนอในตารางที่ 4.73

ตารางที่ 4.73 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุดแยกตามสถานะการเรียน

กิจกรรม	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมในระดับมากถึงมากที่สุด			
	ผู้เรียนในสถานะ วิชาเอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานะ วิชาเลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานะ วิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
สอนในชั้นเรียน	30 (96.77%)	60 (93.75%)	35 (83.33%)	125 (91.24%)
ฟัง พูด อ่าน เขียน ในชั้นเรียน	30 (96.77%)	56 (87.50%)	32 (76.19%)	118 (86.13%)
ฟังเพลง	16 (51.61%)	30 (46.88%)	30 (71.43%)	76 (55.47%)
สอนเพื่อเรียนต่อ	15 (48.39%)	28 (43.75%)	29 (69.05%)	72 (52.55%)
ทำงาน	19 (61.29%)	31 (48.44%)	15 (35.71%)	65 (47.45%)
สนทนากับเจ้าของภาษา	20 (64.52%)	25 (39.06%)	6 (14.29%)	51 (37.23%)
เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา	13 (41.94%)	28 (43.75%)	6 (14.29%)	47 (34.31%)
ดูหนัง	8 (25.81%)	12 (18.75%)	23 (54.76%)	43 (31.39%)

เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างสถานะที่ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำกิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด พบรหัสสังเกตที่น่าสนใจดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำงาน (19 คน หรือ 61.29%) และสนทนากับเจ้าของภาษา (20 คน หรือ 64.52%) มากที่สุด กล่าวคือ มากกว่าประมาณ 1-2 เท่าของจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกและวิชาพื้นฐาน ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะว่า นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในการฝึกงานตามที่หลักสูตรกำหนด นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอก มักจะมีโอกาสเรียนกับผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา เนื่องจากทั้งสองประการนี้น่าจะทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกมีอัตราส่วนจำนวนผู้ใช้ภาษาต่างประเทศในการทำงานและสนทนากับเจ้าของภาษาในระดับมากถึงมากที่สุดที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกและวิชาพื้นฐาน
2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในการสนทนากับเจ้าของภาษา และเรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา(กิจกรรมละ 6 คน หรือ 14.29%) น้อยที่สุดอย่างเห็นได้ชัด ข้อสังเกตนี้สะท้อน

ให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานอาจไม่ค่อยมีโอกาสสัมผัสเจ้าของภาษาโดยตรงทั้งในหรือนอกบริบทชั้นเรียน นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ส่วนใหญ่อาจเรียนภาษาอังกฤษตามข้อบังคับของหลักสูตร ความสนใจในการเรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษาจึงอาจมีจำกัด ในทางตรงกันข้าม จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานที่ใช้ภาษาอังกฤษในการฟังเพลง (30 คน หรือ 71.43%) และดูหนัง (23 คน หรือ 54.76%) มีมากที่สุด จะเห็นได้ว่ากิจกรรมดังกล่าวล้วนเป็นกิจกรรมเพื่อความบันเทิงและอยู่ในรูปสื่อที่แพร่หลาย เป็นที่น่าสังเกตว่าสื่อที่นิยมกันนี้แพร่หลายในภาษาต่างประเทศอื่นๆ ไม่เท่ากับที่แพร่หลายในภาษาอังกฤษ

1.2.6 ประโยชน์ของกิจกรรมต่างๆในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและจัดลำดับความเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกิจกรรมที่มีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะภาษาการใช้ต่างประเทศมากถึงมากที่สุดปรากฏในตารางที่ 4.74

ตารางที่ 4.74 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่เห็นว่ากิจกรรมต่างๆมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด

กิจกรรม		กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่ากิจกรรมมีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด											
		อังกฤษ (N = 65)	ฝรั่งเศส (N = 12)	เยอรมัน (N = 8)	สเปน (N = 2)	อิตาเลียน (N = 2)	จีน (N = 12)	ญี่ปุ่น (N = 14)	เกาหลี (N = 6)	มลายู (N = 8)	อาหรับ (N = 4)	เบมร (N = 4)	รวมทุกภาษา (N = 137)
เรียนรู้ด้วยตัวเองจากคำสอนและการฟังเพลง	จำนวน	48 73.85%	8 66.67%	7 87.50%	2 100%	2 100%	9 75%	11 78.57%	5 83.33%	6 75%	2 50%	2 50%	102 74.45%
	ลำดับ	1	4	1	1	1	2	2	2	1	1	2	1
ร้องเพลง	จำนวน	48 75%	11 91.67%	4 50%	1 50%	2 100%	8 72.73%	12 85.71%	6 100%	2 25%	1 25%	1 25%	96 71.11%
	ลำดับ	2	1	3	2	1	3	1	1	3	2	3	2

ตารางที่ 4.74 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่เห็นว่ากิจกรรมต่างๆมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด (ต่อ)

กิจกรรม		กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่ากิจกรรมมีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ ในระดับมากถึงมากที่สุด											
		อังกฤษ (N = 65)	ฝรั่งเศส (N = 12)	เยอรมัน (N = 8)	สเปน (N = 2)	อิตาเลียน (N = 2)	จีน (N = 12)	ญี่ปุ่น (N = 14)	เกาหลี (N = 6)	มาเลย์ (N = 8)	อาหรับ (N = 4)	เขมร (N = 4)	รวมทุกภาษา (N = 137)
พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	จำนวน	41 63.08%	10 83.33%	7 87.50%	2 100%	1 50%	10 83.33%	9 64.29%	4 66.67%	6 75%	2 50%	2 50%	94 68.61%
	ลำดับ	3	2	1	1	2	1	3	3	1	1	2	3
เล่นเกมทางภาษา	จำนวน	40 61.54 %	11 91.67%	6 75%	2 100%	2 100%	5 41.67%	7 50%	4 66.67%	1 12.50%	1 25%	4 100%	83 60.58%
	ลำดับ	4	1	2	1	1	5	5	3	4	2	1	4
เล่าเรื่อง	จำนวน	31 47.69 %	10 83.33%	7 87.50%	2 100%	1 50%	4 33.33%	8 57.14%	3 50%	3 37.50%	1 25%	2 50%	72 52.55%
	ลำดับ	5	2	1	1	2	6	4	4	2	2	2	5
เล่นละคร	จำนวน	28 43.08 %	9 75%	6 75%	2 100%	1 50%	7 58.33%	8 57.14%	5 83.33%	3 37.50%	-	1 25%	70 51.09%
	ลำดับ	6	3	2	1	2	4	4	2	2	-	3	6
ทายบัญชา	จำนวน	21 32.31 %	8 66.67%	4 50%	1 50%	2 100%	4 33.33%	5 35.71%	4 66.67%	2 25%	1 25%	2 50%	54 39.42%
	ลำดับ	7	4	3	2	1	6	6	3	3	2	2	7

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเห็นว่ากิจกรรมต่างๆมีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดตามลำดับจำนวนผู้ให้ความเห็นดังนี้ คือ

- การเรียนรู้ด้วยตนเองจากตำรา สื่อ และอินๆ (102 คน หรือ 74.45%)
- การร้องเพลง (96 คน หรือ 71.11%)
- การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ประชุม (94 คน หรือ 68.61%)
- การเล่นเกมทางภาษา (83 คน หรือ 60.58%)
- การเล่าเรื่อง (72 คน หรือ 52.55%)
- การเล่นละคร (70 คน หรือ 51.09%)

7. การทายปัญหา (54 คน หรือ 39.42%)

จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งเห็นว่ากิจกรรมใน 6 ลำดับแรกมีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด แต่สำหรับกิจกรรมการทายปัญหาซึ่งอยู่ในลำดับสุดท้ายนั้น มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 39.42% ที่เห็นว่ามีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด นอกจากนี้ จะสังเกตได้ว่า กิจกรรมในสองลำดับแรกเป็นกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนสามารถทำได้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ในขณะที่กิจกรรมในลำดับที่ 3-7 เป็นกิจกรรมที่ทำในชั้นเรียนเป็นส่วนใหญ่

อย่างไรก็ดี จากการวิเคราะห์ข้อมูลรายภาษา พบข้อสังเกตดังต่อไปนี้

- กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทุกภาษาส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่ามีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด คือ การเรียนรู้ด้วยตนเองจากตำรา สื่อ และอื่นๆ และการพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ประชุม
- กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน อิตาเลียน และเกาหลีจำนวนกึ่งหนึ่ง หรือมากกว่ากึ่งหนึ่งเห็นว่าทุกกิจกรรมมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน อิตาเลียน และเกาหลีเห็นประโยชน์ของทุกกิจกรรมในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด
- ส่วนน้อยของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาลัจูย (12.50%-37.50%) และส่วนน้อยของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับ (0%-25%) เห็นว่าทุกกิจกรรม ยกเว้นกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองจากตำรา สื่อ และอื่นๆ และการพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ประชุม มีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลายูและอาหรับไม่เห็นประโยชน์ของ การร้องเพลง การเล่นเกมทางภาษา การเล่าเรื่อง การเล่นละคร การทายปัญหาในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษามลายูและอาหรับ การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามลายูและอาหรับไม่เห็นประโยชน์ของกิจกรรมเหล่านี้ในการช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอาจเป็นเพราะไม่มีโอกาสได้ทำกิจกรรมดังกล่าวมากนัก จึงไม่เห็นประโยชน์ ข้อสังเกตนี้ย่อมสะท้อนให้เห็นประสบการณ์เกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนของกลุ่มตัวอย่างได้ในระดับหนึ่ง
- กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษจำนวนไม่ถึงกึ่งหนึ่ง (21 คน หรือ 32.31%-31 คน หรือ 47.69%) เห็นว่าการเล่าเรื่อง การเล่นละคร และการทายปัญหามีประโยชน์ใน การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด ในทำนองเดียวกัน กลุ่ม

ตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนจำนวนไม่ถึงห้าคน (4 คน หรือ 33.33%-5 คน หรือ 41.67%) เห็นว่าการเล่นเกมทางภาษา การเล่าเรื่อง และการทายปัญหา มีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนจำนวนไม่ถึงห้าคน (5 คน หรือ 35.71%) เห็นว่าการทายปัญหา มีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเบมารเพียงคนเดียว (25%) เห็นว่าการร้องเพลง และการเล่นละคร มีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ จีน และญี่ปุ่นส่วนใหญ่ไม่เห็นประโยชน์ของการทายปัญหาในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาที่ตนเองเรียน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษและเบมารส่วนใหญ่ไม่เห็นประโยชน์ของการเล่นละครในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและเบมาร กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษและจีนส่วนใหญ่ไม่เห็นประโยชน์ของการเล่าเรื่องในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและจีน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนส่วนใหญ่ไม่เห็นประโยชน์ของการเล่นเกมทางภาษาในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาจีน และท้ายที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเบมารส่วนใหญ่ไม่เห็นประโยชน์ของการร้องเพลงในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเบมาร

การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างๆ ในงานวิจัยนี้มีความเห็นที่หลากหลายเกี่ยวกับประโยชน์ของกิจกรรมต่างๆ อันได้แก่ การร้องเพลง การเล่นเกมทางภาษา การเล่าเรื่อง การเล่นละคร และการทายปัญหาในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ น่าจะสะท้อนและยืนยันแนวคิดเรื่องความแตกต่างระหว่างผู้เรียน (individual learner differences) กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างๆ ในงานวิจัยนี้อาจมีบุคลิกภาพ ความเชื่อ ทัศนคติ ความสนใจ ลีลาการเรียน (learning styles) ประสบการณ์การเรียน ตลอดจนความคุ้นเคยกับกิจกรรมการเรียนและวิธีการสอนของครุผู้สอนที่ไม่เหมือนกัน ความแตกต่างระหว่างผู้เรียนในหลายแห่งมุ่งเหล่านี้อาจมีส่วนทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของกิจกรรมดังกล่าวในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศที่แตกต่างกัน

1.2.7 ความต้องการในการฝึกทักษะภาษาต่างประเทศในต่างประเทศ

ตารางที่ 4.75 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับความต้องการในการฝึกทักษะภาษาต่างประเทศในต่างประเทศ

ตารางที่ 4.75 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับความต้องการในการฝึกทักษะภาษาต่างประเทศในต่างประเทศ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นในระดับต่างๆเกี่ยวกับความต้องการในการฝึกทักษะภาษาในต่างประเทศ		
	ไม่เลย	น้อยถึงน้อยที่สุด	มากถึงมากที่สุด
ภาษาอังกฤษ (N = 65)	-	6 (9.23%)	59 (90.77%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	-	1 (8.33%)	11 (91.67%)
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	-	-	8 (100%)
ภาษาสเปน (N = 2)	-	-	2 (100%)
ภาษาอิตาเลียน (N = 2)	-	-	2 (100%)
ภาษาจีน (N = 12)	-	-	12 (100%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	-	-	14 (100%)
ภาษาเกาหลี (N = 6)	-	-	6 (100%)
ภาษาตามลูก (N* = 7)	1 (14.29%)	1 (14.29%)	5 (71.43%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	1 (25%)	-	3 (75%)
ภาษาเขมร (N = 4)	-	1 (25%)	3 (75%)
รวมทุกภาษา (N* = 136)	2 (1.47%)	9 (6.62%)	125 (91.91%)

*กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนไม่ตอบ 1 ราย

ข้อมูลในตารางที่ 4.75 ชี้ให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกือบทั้งหมด (125 คน หรือ 91.91%) ต้องการฝึกทักษะภาษาต่างประเทศในต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด ข้อค้นพบนี้ย่อมสะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดในงานวิจัยนี้ตระหนักร่วมกันในความสำคัญและประโยชน์ของการได้สัมผัสและฝึกทักษะภาษาต่างประเทศในต่างประเทศซึ่งเป็นประสบการณ์ตรง อย่างไรก็ดี จะสังเกตได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตามลูกเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่มีผู้ที่ไม่ต้องการฝึกทักษะภาษาในต่างประเทศเลย และผู้ที่ต้องการฝึกทักษะดังกล่าวในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด (ความเห็นละ 1 คน หรือ 14.29%) ข้อค้นพบนี้ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ หากพิจารณาความจริงที่ว่าภาษาตามลูกเป็นภาษาของเพื่อนบ้านใกล้เคียง และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในภาคใต้ซึ่งมีพรมแดนติดต่อกับประเทศไทยมาเลเซีย มีโอกาสสัมผัสและฝึกทักษะภาษาตามลูกกันเจ้าของภาษาโดยไม่จำเป็นต้องเดินทางไปประเทศไทยมาเลเซีย หรืออีกนัยหนึ่ง อาจเป็นไปได้ที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาตามลูกเป็นภาษาถิ่นของตนเองอยู่แล้ว จึงไม่เห็นความจำเป็นในการฝึกทักษะภาษาดังกล่าวในต่างประเทศ

1.3 โอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆ

ตารางที่ 4.76 นำเสนอผลการวิเคราะห์จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุดและผลการจัดลำดับโอกาสฝึกฝนดังกล่าว

ตารางที่ 4.76 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด

แหล่งเรียนรู้/สื่อ/ กิจกรรม		จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด											
		อังกฤษ N = 65	ฝรั่งเศส N = 12	เยอรมัน N = 8	สเปน N = 2	อิตาเลียน N = 2	จีน N = 12	ญี่ปุ่น N = 14	เกาหลี่ N = 6	มาเลย์ N = 8	อาหรับ N = 4	เขมร N = 4	รวมทุกภาษา N = 137
ตัวเรียน	จำนวน	55 84.62%	10 83.33%	8 100%	2 100%	2 100%	11 91.67%	13 92.86%	6 100%	6 75%	3 75%	3 75%	119 86.86%
	ลำดับ	1	1	1	1	1	1	1	1	2	1	1	1
การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ	จำนวน	40 61.54%	10 83.33%	6 75%	2 100%	2 100%	8 66.67%	11 78.57%	5 83.33%	7 87.50%	3 75%	3 75%	97 70.80%
	ลำดับ	5	1	2	1	1	2	2	2	1	1	1	2
เพลง	จำนวน	44 67.69%	6 50%	1 12.50%	1 50%	-	11 91.67%	9 64.29%	3 50%	2 25%	1 25%	-	78 56.93%
	ลำดับ	3	2	6	2	-	1	4	4	5	3	-	3
โปรแกรมคอมพิวเตอร์อินเตอร์เน็ต	จำนวน	48 73.85%	4 33.33%	2 25%	2 100%	2 100%	3 25%	5 35.71%	2 33.33%	2 25%	2 50%	2 50%	74 54.01%
	ลำดับ	2	4	5	1	1	5	6	5	5	2	2	4
ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง	จำนวน	25 38.46%	4 33.33%	4 50%	2 100%	2 100%	5 41.67%	9 64.29%	4 66.67%	3 37.50%	1 25%	1 25%	60 43.80%
	ลำดับ	8	4	3	1	1	3	4	3	4	3	3	5
การสอนหน้ากั้นเข้าของภาษา	จำนวน	17 26.15%	6 50%	6 75%	2 100%	2 100%	5 41.67%	10 71.43%	5 83.33%	6 75%	-	-	59 43.07%
	ลำดับ	10	2	2	1	1	3	3	2	2	-	-	6
ภาพนิทรรศ์	จำนวน	43 66.15%	1 8.33%	-	1 50%	-	2 16.67%	5 35.71%	3 50%	2 25%	1 25%	-	58 42.34%
	ลำดับ	4	6	-	2	-	6	6	4	5	3	-	7

ตารางที่ 4.76 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฟิกฟนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด (ต่อ)

แหล่งเรียนรู้/สื่อ/ กิจกรรม		จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฟิกฟนการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด											
		อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมัน	สเปน	อิตาเลียน	จีน	ญี่ปุ่น	เกาหลี	มาเลย์	อาหรับ	เขมร	รวมทุกภาษา
		N = 65	N = 12	N = 8	N = 2	N = 2	N = 12	N = 14	N = 6	N = 8	N = 4	N = 4	N = 137
หนังสือ/ สิ่งพิมพ์	จำนวน	28 43.75%	4 33.33%	6 75%	-	1 50%	3 25%	6 42.86%	2 33.33%	4 50%	-	1 25%	55 40.44%
	คำดับบ	7	4	2	-	2	5	5	5	3	-	3	8
รายการ โทรทัศน์	จำนวน	33 50.77%	- 12.50%	1 12.50%	-	- 25%	3 42.86%	6 16.67%	1 12.50%	1 25%	-	-	46 33.58%
	คำดับบ	6	-	6	-	-	5	5	6	6	3	-	9
การเรียน เสริมทักษะ จากแหล่ง ภาษา nok	จำนวน	18 27.69%	5 41.67%	2 25%	1 50%	-	4 33.33%	5 35.71%	1 16.67%	2 25%	1 25%	1 25%	40 29.20%
	คำดับบ	9	3	5	2	-	4	6	6	5	3	3	10
การทำงาน	จำนวน	9 13.85%	4 33.33%	3 37.50%	-	-	4 33.33%	3 21.43%	3 50%	3 37.50%	-	1 25%	30 21.90%
	คำดับบ	12	4	4	-	-	4	7	4	4	-	3	11
รายการวิทยุ	จำนวน	16 24.62%	- 12.50%	1 12.50%	-	-	2 16.67%	2 14.29%	1 16.67%	1 12.50%	-	-	23 16.79%
	คำดับบ	11	-	6	-	-	6	8	6	6	-	-	12
กิจกรรมค่าย ภาษาต่างประเทศ	จำนวน	8 12.31%	- 37.50%	3 50%	1 50%	-	1 8.33%	1 7.14%	2 33.33%	1 12.50%	-	-	17 12.41%
	คำดับบ	13	-	4	2	-	7	9	5	6	-	-	13
การไป ต่างประเทศ	จำนวน	3 4.62%	2 16.67%	- 50%	1 50%	-	4 33.33%	1 7.14%	2 33.33%	2 25%	-	1 25%	16 11.68%
	คำดับบ	14	5	-	2	-	4	9	5	5	-	3	14

จากข้อมูลที่นำเสนอในตารางที่ 4.76 จะเห็นได้ว่า ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฟิกฟนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด มีจำนวนตามคำดับดังนี้

1. ตัวราเรียน (119 คน หรือ 86.86%)

2. การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (97 คน หรือ 70.80%)
3. เพลง (78 คน หรือ 56.93%)
4. โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต (74 คน หรือ 54.01%)
5. ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (60 คน หรือ 43.80%)
6. การสอนทนาบกับเจ้าของภาษา (59 คน หรือ 43.07%)
7. ภาพนิทรรศ์ (58 คน หรือ 42.34%)
8. หนังสือ/สิ่งพิมพ์ (55 คน หรือ 40.44%)
9. รายการโทรทัศน์ (46 คน หรือ 33.58%)
10. การเรียนเสริมทักษะจากแหล่งภายนอก (40 คน หรือ 29.20%)
11. การทำงาน (30 คน หรือ 21.90%)
12. รายการวิทยุ (23 คน หรือ 16.79%)
13. กิจกรรมค่ายภาษาต่างประเทศ (17 คน หรือ 12.41%)
14. การไปต่างประเทศ (16 คน หรือ 11.68%)

จะสังเกตได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือมากกว่าครึ่งหนึ่งมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุดจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมเพียง 4 ประเภท คือ การทำเรียน การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ เพลง และโปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต จะเห็นได้ว่า แหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมในสองลำดับแรกอยู่ในบริบทชั้นเรียน ในขณะที่แหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมในลำดับที่สามและสี่อยู่ในบริบทนอกชั้นเรียน สำหรับแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่เหลืออีก 10 ประเภทนั้น กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนน้อยกว่าครึ่งหนึ่งมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด ซึ่งก็หมายความว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่ 10 ประเภทดังกล่าวในระดับน้อยนั่นเอง ข้อสังเกตนี้สะท้อนให้เห็นในภาพรวมว่า โอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในงานวิจัยนี้มีค่อนข้างจำกัด อย่างไรก็ดี เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลในรายละเอียดพบว่าโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนดูเหมือนจะแปรผันตามภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างเรียนและตามสถานะการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นๆ ดังจะนำเสนอต่อไป

จากการวิเคราะห์ข้อมูลรายป้าย พบข้อสังเกตเกี่ยวกับโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศ
จากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนดังนี้

ส่วนใหญ่หรือทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน (2 คน 100%) อิตาเลียน (2 คน หรือ 100%) เกาหลี (5 คน หรือ 83.33%) 말าย (6 คน หรือ 75%) เยอรมัน (6 คน หรือ 75%) และญี่ปุ่น (10 คน หรือ 71.43%) มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากการสนทนากับเจ้าของภาษา ในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสที่มีโอกาสดังกล่าวมีเพียงครึ่งหนึ่ง (6 คน หรือ 50%) และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากการสนทนากับเจ้าของภาษาในระดับมากถึงมากที่สุดมีเพียงประมาณหนึ่งในสี่เท่านั้น (17 คน หรือ 26.15%) การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน อิตาเลียน เกาหลี 말าย เยอรมัน และญี่ปุ่นมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากการสนทนากับเจ้าของภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด น่าจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีโอกาสได้เรียนกับผู้สอนชาวต่างประเทศ จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเพียงหนึ่งในสี่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากการสนทนากับเจ้าของภาษา ทั้งนี้ เพราะผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะเป็นคนไทย

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้มีโอกาสฟังการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากเพลงในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนสูงสุด (11 คน หรือ 91.67%) ซึ่งเท่ากับอัตราส่วนของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนที่มีโอกาสฟังการใช้ภาษาจากตำราเรียนในระดับมากถึงมากที่สุด อาจเป็นไปได้ว่า เพลงจีนสามารถเข้าถึงไม่ยาก และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนชอบและสนิทฟังเพลงจีน หรือผู้สอนใช้เพลงเป็นสื่อในการสอน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากภายนครในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนสูงสุด (43 คน หรือ 66.15%) ข้อสังเกตนี้สะท้อนความจริงที่ว่า ภายนครเสียงภาษาอังกฤษเป็นสื่อบันเทิงที่หาได้ไม่ยากในปัจจุบัน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากหนังสือ/สิ่งพิมพ์ในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนสูงสุด (6 คน หรือ 75%)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน อิตาเลียน ญี่ปุ่น และเกาหลีเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนผู้มีโอกาสฟังการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนสูงสุด กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาเลียนทุกคน และมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น (9 คน หรือ 64.29%) และเกาหลี (4 คน หรือ 66.67%) มีโอกาส

ดังกล่าว เป็นที่น่าสังเกตว่าภาษาสเปน อิตาเลียน พู่ปุ่น และเกาหลี เป็นภาษาที่ไม่แพร่หลายในสื่อ ต่างๆมากเท่าภาษาอังกฤษ ดังนั้น ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองจึงนับเป็นแหล่งสำคัญสำหรับผู้เรียนในการฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศ

การวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมในແນ່ຈຳນວນແລ້ວຮຽນຮູ້/ສ່ອ/ກິຈกรรมທີກຸ່ມຕົວຍ່າງ ຜູ້ເຮັດວຽກແຕ່ລະພາຍາສ່ວນໃຫຍ່ຮ່ອມາກກວ່າຄົງໜຶ່ງນີ້ມີໂອກາສີຝັກຝັກໃຫ້ພາຍາທີ່ຕົນອອງເຮັດວຽນໃນຮະດັບ ນາກຄື່ນມາກທີ່ສຸດ ທຳໄໝໄດ້ກາພອດຕາການໃຫ້ພາຍາຕ່າງປະເທດໃນການກິຈกรรมຕ່າງໆຂອງກຸ່ມຕົວຍ່າງ ຜູ້ເຮັດວຽກແຕ່ລະພາຍາທີ່ສັດເຈນນີ້ ດັ່ງນຳເສນອໃນຕາງໆທີ່ 4.77

ຕາງໆທີ່ 4.77 ຈຳນວນແລ້ວຮຽນຮູ້/ສ່ອ/ກິຈกรรมທີ່ກຸ່ມຕົວຍ່າງຜູ້ເຮັດວຽນສ່ວນໃຫຍ່ມີໂອກາສີຝັກຝັກໃຫ້ພາຍາໃນຮະດັບນາກຄື່ນມາກທີ່ສຸດ

ກຸ່ມຕົວຍ່າງຜູ້ເຮັດວຽນ	ແໜ່ງຮຽນຮູ້/ສ່ອ/ກິຈกรรม		
	ທີ່ກຸ່ມຕົວຍ່າງຜູ້ເຮັດວຽນສ່ວນໃຫຍ່ມີໂອກາສີຝັກຝັກໃຫ້ພາຍາໃນຮະດັບນາກຄື່ນມາກທີ່ສຸດ		
	ຈຳນວນແໜ່ງຮຽນຮູ້/ສ່ອ/ກິຈกรรม	ຮາຍການແໜ່ງຮຽນຮູ້/ສ່ອ/ກິຈกรรม	ແລ້ວຈຳນວນກຸ່ມຕົວຍ່າງທີ່ມີໂອກາສີຝັກຝັກ
ພາຍາອັງກອນ (N = 65)	6	ດໍາຮາເຮັດວຽນ (55 ຄນ ມີ 84.62%) ໂປຣແກຣມຄອມພິວເຕອຣ໌/ອິນເຕອຣ໌ເນື້ດ (48 ຄນ ມີ 73.85%) ເພັນ (44 ຄນ ມີ 67.69%) ພາຍນີ້ (43 ຄນ ມີ 66.15%) ກາຮືຝັກທຳ ແບບຝືກ້າດແລະຂໍ້ອສອນ (40 ຄນ ມີ 61.54%) ຮາຍການ ໂໂທທັກນີ້ (33 ຄນ ມີ 50.77%)	
ພາຍາສປັນ (N = 2)	5	ດໍາຮາເຮັດວຽນ (2 ຄນ ມີ 100%) ກາຮືຝັກທຳ ແບບຝືກ້າດແລະຂໍ້ອສອນ (2 ຄນ ມີ 100%) ໂປຣແກຣມຄອມພິວເຕອຣ໌/ອິນເຕອຣ໌ເນື້ດ (2 ຄນ ມີ 100%) ສູນຍົກເຮົາຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ (2 ຄນ ມີ 100%) ກາຮືຝັກທຳ ແບບຝືກ້າດແລະຂໍ້ອສອນ (2 ຄນ ມີ 100%)	
ພາຍາອິຕາເລີຍ (N = 2)	5	ດໍາຮາເຮັດວຽນ (2 ຄນ ມີ 100%) ກາຮືຝັກທຳ ແບບຝືກ້າດແລະຂໍ້ອສອນ (2 ຄນ ມີ 100%) ໂປຣແກຣມຄອມພິວເຕອຣ໌/ອິນເຕອຣ໌ເນື້ດ (2 ຄນ ມີ 100%) ສູນຍົກເຮົາຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ (2 ຄນ ມີ 100%) ກາຮືຝັກທຳ ແບບຝືກ້າດແລະຂໍ້ອສອນ (2 ຄນ ມີ 100%)	
ພາຍາພູ່ປຸ່ນ (N = 14)	5	ດໍາຮາເຮັດວຽນ (13 ຄນ ມີ 92.86%) ກາຮືຝັກທຳ ແບບຝືກ້າດແລະຂໍ້ອສອນ (11 ຄນ ມີ 78.57%) ກາຮືຝັກທຳ ແບບຝືກ້າດແລະຂໍ້ອສອນ (10 ຄນ ມີ 71.43%) ເພັນ (9 ຄນ ມີ 64.29%) ສູນຍົກເຮົາຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ (9 ຄນ ມີ 64.29%)	
ພາຍາເອຣັນ (N = 8)	4	ດໍາຮາເຮັດວຽນ (8 ຄນ ມີ 100%) ກາຮືຝັກທຳ ແບບຝືກ້າດແລະຂໍ້ອສອນ (6 ຄນ ມີ 75%) ກາຮືຝັກທຳ ແບບຝືກ້າດແລະຂໍ້ອສອນ (6 ຄນ ມີ 75%) ອັນຊັ້ນສ່ອ/ສິ່ງພິມພົດ (6 ຄນ ມີ 75%)	
ພາຍາເກາຫີ້ (N = 6)	4	ດໍາຮາເຮັດວຽນ (6 ຄນ ມີ 100%) ກາຮືຝັກທຳ ແບບຝືກ້າດແລະຂໍ້ອສອນ (5 ຄນ ມີ 83.33%) ກາຮືຝັກທຳ ແບບຝືກ້າດແລະຂໍ້ອສອນ (5 ຄນ ມີ 83.33%) ສູນຍົກເຮົາຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ (4 ຄນ ມີ 66.67%)	
ພາຍາມລາຍູ (N = 8)	3	ກາຮືຝັກທຳ ແບບຝືກ້າດແລະຂໍ້ອສອນ (7 ຄນ ມີ 87.50%) ດໍາຮາເຮັດວຽນ (6 ຄນ ມີ 75%) ກາຮືຝັກທຳ ແບບຝືກ້າດແລະຂໍ້ອສອນ (6 ຄນ ມີ 75%)	

ภาษาจีน (N = 12)	3	ตัวเรนเยียน (11 คน หรือ 91.67%) เพลง (11 คน หรือ 91.67%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (8 คน หรือ 66.67%)
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	2	ตัวเรนเยียน (10 คน หรือ 83.33%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (10 คน หรือ 83.33%)

ตารางที่ 4.77 จำนวนและการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	แหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม	
	จำนวนแหล่งเรียนรู้/ สื่อ/กิจกรรม	รายการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสฝึกฝน
ภาษาอาหรับ ($N = 4$)	2	คำารียน (3 คน หรือ 75%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (3 คน หรือ 75%)
ภาษาเขมร ($N = 4$)	2	คำารียน (3 คน หรือ 75%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (3 คน หรือ 75%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.77 ชี้ให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมในระดับมากถึงมากที่สุดที่หลากหลายที่สุด กล่าวคือ มีแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมเพื่อการฝึกฝนถึง 6 ประเภท กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่หลากหลายรองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน อิตาเลียน และญี่ปุ่น ในทางกลับกัน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่ไม่หลากหลาย คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส อาหรับ และเขมร ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเหล่านี้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมในบริบทการเรียนในชั้นเรียนเพียง 2 ประเภทเท่านั้น คือ คำารียนและการฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ

เมื่อนำข้อมูลรายการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุดที่นำเสนอด้วยแล้วในตารางที่ 4.77 นавิเคราะห์เพิ่มเติม พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะที่ต่างกันมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราที่แตกต่างกัน ดังจะเห็นได้จากข้อมูลที่แสดงในตารางที่ 4.78

ตารางที่ 4.78 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆ ในระดับมากถึงมากที่สุดแยกตามสถานะการเรียน

แหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด			
	ผู้เรียนในสถานะ วิชาเอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานะวิชา เลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานะวิชา พื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
คำารีียน	29 (93.55%)	55 (85.94%)	35 (83.33%)	119 (86.86%)
การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ	24 (77.42%)	45 (70.31%)	28 (66.67%)	97 (70.80%)
เพลง	19 (61.29%)	31 (48.44%)	28 (66.67%)	78 (56.93%)
โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต	15 (48.39%)	32 (50%)	27 (64.29%)	74 (54.01%)
ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง	12 (38.71%)	33 (51.56%)	15 (35.71%)	60 (43.80%)
การสอนภาษาอังกฤษของภาษา	24 (77.42%)	28 (43.75%)	7 (16.67%)	59 (43.07%)
ภาษาญี่ปุ่น	8 (25.81%)	22 (34.38%)	28 (66.67%)	58 (42.34%)
หนังสือ/สิ่งพิมพ์	16 (51.61%)	27 (42.19%)	12 (29.27%)	55 (40.44%)
รายการโทรทัศน์	9 (29.03%)	18 (28.13%)	19 (45.24%)	46 (33.58%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.78 ชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ต่างสถานะในด้านโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมอย่างเห็นได้ชัด ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศจากคำารีียน การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ การสอนภาษาอังกฤษของภาษา และหนังสือ/สิ่งพิมพ์ในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกและวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกเป็นกลุ่มที่มุ่งเน้นการเรียนภาษาอย่างจริงจัง จึงจำเป็นต้องฝึกฝนและทำแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะความสามารถทางภาษามากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกและวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ยังมีความจำเป็น มีความสามารถ และมีโอกาสค้นคว้าจากคำารีียนและหนังสือ/สิ่งพิมพ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนอื่นๆ การเป็นผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกยังทำให้กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีโอกาส

ได้เรียนกับผู้สอนซึ่งเป็นเจ้าของภาษาซึ่งส่งผลให้มีโอกาสสนทนากับเจ้าของภาษา
มากกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ

2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกและวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) ข้อค้นพบนี้อาจจะสะท้อนให้เห็นความสนใจและความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก อย่างไรก็ได้ เป็นที่น่าสังเกตว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับมากถึงมากที่สุดมีประมาณกึ่งหนึ่ง (33 คน หรือ 51.56%) เท่านั้น
3. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากเพลง โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต ภายนอก และรายการโทรทัศน์ในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกและวิชาเลือก เป็นที่น่าสังเกตว่าแหล่งฝึกฝนเหล่านี้ล้วนจัดอยู่ในประเภทสื่อและบันเทิง ดังนั้น จึงเป็นไปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานอาจใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความบันเทิงมากกว่าความรู้และทักษะ

เมื่อประมวลข้อมูลทั้งหมดที่นำเสนอมาข้างต้น อาจจะตั้งข้อสังเกตเชิงสรุปได้ว่า โอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่างๆของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากแปรผันตามภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างเรียนและตามสถานการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศนั้นๆแล้ว ยังอาจขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นๆอีกหลายปัจจัย เช่น บทบาทและสถานภาพของภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างเรียนในสังคมภาคใต้ ความแพร่หลายของสื่อและความสามารถในการเข้าถึงซึ่งไม่เท่ากันในทุกภาษา ด้วยเหตุนี้ จึงไม่น่าแปลกใจที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่มากและหลากหลายที่สุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเขมรส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสสังกัดกล่าวเลย ปัจจัยอื่นๆที่น่าจะมีผลต่อโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ สถานที่ตั้งและสิ่งแวดล้อมของชุมชนที่สถาบันการศึกษาตั้งอยู่ นโยบายและการให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของสถาบัน ความพร้อมด้านต่างๆของสถาบัน เช่น ครุภัณฑ์ภาษาต่างประเทศ วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องข่าย

อินเตอร์เน็ต ตลอดจนแหล่งเรียนรู้ เช่น ห้องสมุด และศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง การให้ความสำคัญ ต่อการฝึกฝน การจัดหลักสูตร และกิจกรรมการเรียนการสอน และท้ายที่สุด ตัวผู้เรียนเองก็เป็นปัจจัย สำคัญไม่น้อย ผู้เรียนที่มีพัฒนาการด้านภาษาต่างประเทศและมีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาทักษะภาษา ย่อมมีแรงจูงใจในการขวนข่ายหาโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาด้วยตนเอง

1.4 พฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศ

ตารางที่ 4.79 นำเสนอผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่าง ผู้เรียนภาษาต่างประเทศมีในระดับมากถึงมากที่สุดและผลการจัดลำดับพฤติกรรมดังกล่าว

ตารางที่ 4.79 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศต่างๆ ในระดับมากถึงมากที่สุด

พฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศ		จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศต่างๆ ในระดับมากถึงมากที่สุด											
		อังกฤษ N = 65	ฝรั่งเศส N = 12	เยอรมัน N = 8	สเปน N = 2	อิตาเลียน N = 2	จีน N = 12	ญี่ปุ่น N = 14	เกาหลี N = 6	มลายู N = 8	อาหรับ N = 4	เบมร N = 4	รวมทุกภาษา N = 137
เข้าเรียน สม่ำเสมอ	จำนวน	63 96.92%	9 75%	7 87.50%	2 100%	2 100%	12 100%	14 100%	6 100%	8 100%	4 100%	4 100%	131 95.62%
	ลำดับ	2	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
ส่งงาน/ การบ้าน	จำนวน	64 98.46%	9 75%	7 87.50%	2 100%	1 50%	9 75%	14 100%	5 83.33%	8 100%	4 100%	4 100%	127 92.70%
	ลำดับ	1	1	1	1	2	2	1	2	1	1	1	2
ปรึกษาเพื่อน เกี่ยวกับ บทเรียน	จำนวน	37 56.92%	9 75%	5 62.50%	2 100%	2 100%	6 50%	12 85.71%	4 66.67%	5 62.50%	3 75%	3 75%	88 64.23%
	ลำดับ	3	1	2	1	1	4	3	3	2	2	2	3
ทบทวน บทเรียน	จำนวน	31 47.69%	6 50%	7 87.50%	2 100%	1 50%	7 58.33%	13 92.86%	3 50%	5 62.50%	4 100%	4 100%	83 60.58%
	ลำดับ	4	2	1	1	2	3	2	4	2	1	1	4
ปรึกษา อาจารย์เกี่ยว กับบทเรียน	จำนวน	19 29.23%	6 50%	7 87.50%	2 100%	1 50%	4 33.33%	10 71.43%	4 66.67%	5 62.50%	2 50%	2 50%	62 45.26%
	ลำดับ	7	2	1	1	2	5	4	3	2	3	3	5

ตารางที่ 4.79 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด

(ต่อ)

พฤติกรรมการเรียน ภาษาต่างประเทศ		จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด											
		อัจฉริย N = 65	ฝรั่งเศส N = 12	เยอรมัน N = 8	สเปน N = 2	อิตา เลียน N = 2	จีน N = 12	ญี่ปุ่น N = 14	เกาหลี N = 6	猛烈 N = 8	อาหรับ N = 4	เขมร N = 4	รวมทุก ภาษา N = 137
ค้นคว้า เพิ่มเติมจาก ห้องสมุด/ ศูนย์การ เรียนรู้ด้วย ตนเอง	จำนวน	29 44.62%	5 41.67%	- 100%	2 50%	1 25%	3 57.14%	8 33.33%	2 50%	4 50%	- 50%	2 50%	56 40.88%
ค้นคว้า เพิ่มเติมจาก อินเตอร์ เน็ต	ลำดับ	5	3	-	1	2	6	5	5	3	-	3	6
ค้นคว้า เพิ่มเติมจาก อินเตอร์ เน็ต	จำนวน	26 40%	3 25.00%	1 12.50%	1 50%	2 100%	2 16.67%	5 35.71%	3 50%	2 25%	1 25%	2 50%	48 35.04%
	ลำดับ	6	4	3	2	1	7	6	4	4	4	3	7

**ตารางที่ 4.79 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศใน
ระดับมากถึงมากที่สุด**

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียน
ภาษาต่างประเทศต่างๆ ในระดับมากถึงมากที่สุดมีจำนวนตามลำดับดังนี้

1. เข้าเรียนสม่ำเสมอ (131 คน หรือ 95.62%)
2. ส่งงาน/การบ้าน (127 คน หรือ 92.70%)
3. ปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับบทเรียน (88 คน หรือ 64.23%)
4. ทบทวนบทเรียน (83 คน หรือ 60.58%)
5. ปรึกษาอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียน (62 คน หรือ 45.26%)
6. ค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด/ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (56 คน หรือ 40.88%)
7. ค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเตอร์เน็ต (48 คน หรือ 35.04%)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกือบทั้งหมดเข้าเรียนสม่ำเสมอและส่งงาน/การบ้านในระดับมากถึงมาก
ที่สุด จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศดังกล่าวเป็นพฤติกรรมพื้นฐานหรือข้อกำหนด
ของการเรียนในชั้นเรียน โดยทั่วไป กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับบทเรียนและ

ทบทวนบทเรียนในระดับมากถึงมากที่สุด ข้อมูลนี้อาจสะท้อนให้เห็นอัตราส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีความใส่ใจในการเรียนอย่างไรก็ได เป็นที่น่าสังเกตว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับบทเรียนในระดับมากถึงมากที่สุดมีมากกว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ปรึกษาอาจารย์ ข้อสังเกตนี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะปรึกษาเพื่อนมากกว่าอาจารย์เมื่อมีปัญหาการเรียนกลุ่มตัวอย่างน้อยกว่าครึ่งหนึ่งค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด/ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองและจากอินเตอร์เน็ตในระดับมากถึงมากที่สุด ข้อมูลสะท้อนให้เห็นว่าอัตราส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่สนใจห่วง恢าความรู้เพิ่มเติมนอกห้องเรียนมีไม่นักนัก

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติม พบร่วมกันกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะที่ต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนในอัตราส่วนที่แตกต่างกัน ดังจะเห็นได้จากข้อมูลในตารางที่ 4.80

ตารางที่ 4.80 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด แยกตามสถานะการเรียน

พฤติกรรมการเรียน ภาษาต่างประเทศ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมในระดับมากถึงมากที่สุด			
	ผู้เรียนในสถานะ วิชาเอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานะวิชา เลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานะ วิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
เข้าเรียนสม่ำเสมอ	30 (96.77%)	61 (95.31%)	40 (95.24%)	131 (95.62%)
ส่งงาน/การบ้าน	27 (87.10%)	58 (90.63%)	42 (100%)	127 (92.70%)
ปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับบทเรียน	17 (54.84%)	47 (73.44%)	24 (57.14%)	88 (64.23%)
ทบทวนบทเรียน	21 (67.74%)	43 (67.19%)	19 (45.24%)	83 (60.58%)
ปรึกษาอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียน	17 (54.84%)	35 (54.69%)	10 (23.81%)	62 (45.26%)
ค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด/ศูนย์ การเรียนรู้ด้วยตนเอง	15 (48.39%)	27 (42.19%)	14 (33.33%)	56 (40.88%)
ค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเตอร์เน็ต	13 (41.94%)	24 (37.50%)	11 (26.19%)	48 (35.04%)

เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่างสถานะที่มีพฤติกรรมการเรียนต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด พบร่วมกันกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด

- กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานส่งงาน/การบ้านในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนสูงสุด อาจเป็นไปได้ที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเหล่านี้ต้องเรียนภาษาอังกฤษตามข้อบังคับของหลักสูตร โดยที่ตนเองไม่สนใจและไม่มีทักษะภาษาอังกฤษ

มากนัก จึงเห็นความจำเป็นในการส่งงาน/การบ้านตามข้อกำหนดของผู้สอน ทั้งนี้เพื่อให้คนเองมีคะแนนเก็บและสามารถสอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานได้

2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับบทเรียน ในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกและวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ)
3. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานทบทวนบทเรียนและปรึกษา อาจารย์เกี่ยวกับบทเรียนในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนต่ำสุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกและวิชาเลือกมีพฤติกรรมเหล่านี้ในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน
4. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด/ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และจากอินเตอร์เน็ตในอัตราส่วนสูงสุด ที่กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกอาจทำให้มีความต้องการหรือจำเป็นในการค้นคว้ามากกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกที่มีพฤติกรรมดังกล่าวมีจำนวนไม่น่ากันนัก

1.5 การใช้ภาษาต่างประเทศในอนาคต

1.5.1 โอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับโอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อไปในตารางที่ 4.81

ตารางที่ 4.81 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับโอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อ

ประเด็น ความ คิดเห็น	ระดับ ความ คิดเห็น	อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมัน	สเปน	อิตาลี	จีน	ญี่ปุ่น	เกาหลี	มาเลย์	อาหรับ	เบมร	รวมทุก ภาษา
	N = 65	N = 12	N = 8	N = 2	N = 2	N = 12	N = 14	N = 6	N = 6	N = 8	N = 4	N = 4	N = 137
มีความ ประสงค์จะ	ไม่เลข	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1 25%	1 0.73%
ศึกษาต่อ ทันที	น้อยถึง น้อยที่สุด	12 18.46%	5 41.67%	2 25%	-	2 100%	3 25%	4 28.57%	3 50%	3 37.50%	-	-	34 24.82%
	มากถึง มากที่สุด	53 81.54%	7 58.33%	6 75%	2 100%	-	9 75%	10 71.43%	3 50%	5 62.50%	4 100%	3 75%	102 74.45%

ตารางที่ 4.81 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับโอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อ
(ต่อ)

ประเด็น ความ คิดเห็น	ระดับ ความ คิดเห็น	รังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมัน	สเปน	อิตาลี	จีน	ญี่ปุ่น	เกาหลี	มาเลย์	อาหรับ	เบมร	รวมทุก ภาษา
		N = 65	N = 12	N = 8	N = 2	N = 2	N = 12	N = 14	N = 6	N = 8	N = 4	N = 4	N = 137
มีความ ประسังค์จะ ศึกษาต่อใน สถาบัน	ไม่เลย	1	1	1	-	-	-	-	-	-	-	1	4
● ในประ [*] เทศ*	ไม่เลย	1.56%	8.33%	12.50%								25%	2.94%
	น้อยถึง	10	3	2	1	2	2	6	2	3	1	1	33
	น้อยที่สุด	15.63%	25%	25%	50%	100%	16.67%	42.86%	33.33%	37.50%	25%	25%	24.26%
	มากถึง	53	8	5	1	-	10	8	4	5	3	2	99
	มากที่สุด	82.81%	66.67%	62.50%	50%		83.33%	57.14%	66.67%	62.50%	75%	50%	72.79%
● ต่างประเทศ	ไม่เลย	6	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	7
		9.23%										25%	5.11%
	น้อยถึง	20	5	1	1	-	5	-	2	3	2	1	40
	น้อยที่สุด	30.77%	41.67%	12.50%	50%		41.67%		33.33%	37.50%	50%	25%	29.20%
	มากถึง	39	7	7	1	2	7	14	4	5	2	2	90
	มากที่สุด	60%	58.33%	87.50%	50%	100%	58.33%	100%	66.67%	62.50%	50%	50%	65.69%
มีโอกาสได้ ใช้ภาษาเพื่อ [*] การเรียนต่อ	ไม่เลย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	น้อยถึง	5	6	2	1	-	5	5	2	3	2	3	34
	น้อยที่สุด	7.69%	50%	25%	50%		41.67%	35.71%	33.33%	37.50%	50%	75%	24.82%
	มากถึง	60	6	6	1	2	7	9	4	5	2	1	103
	มากที่สุด	92.31%	50%	75%	50%	100%	58.33%	64.29%	66.67%	62.50%	50%	25%	75.18%
มีความ พร้อมใน การใช้ภาษา เพื่อการ เรียนต่อ	ไม่เลย	1	1	-	1	-	-	-	-	-	-	-	3
		1.54%	8.33%		50%								2.19%
	น้อยถึง	43	9	3	-	1	10	9	5	5	3	4	92
	น้อยที่สุด	(66.15 (%)	(75%)	(37.50 (%)		(50%)	(83.33 (%)	(64.29 (%)	(83.33 (%)	(62.50 (%)	(75%)	(100%)	(67.15%)
	มากถึง	21	2	5	1	1	2	5	1	3	1	-	42
	มากที่สุด	(32.31 (%)	(16.67 (%)	(62.50 (%)	(50%)	(50%)	(16.67 (%)	(35.71 (%)	(16.67 (%)	(37.50 (%)	(25%)		(30.66%)

*กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษไม่ต่อน 1 ราย

เมื่อจงการศึกษาและหากมีโอกาสศึกษาต่อ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ (102 คน หรือ 74.45%) ต้องการศึกษาต่อทันทีในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างจำนวน 72.79% (หรือ 99 คน จาก 137 คน) ประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันในประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 65.69% (หรือ 90 คนจาก 137 คน) ประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด จะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันในประเทศมีมากกว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันต่างประเทศ

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ (103 คน หรือ 75.18%) ยกเว้นกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเขมร คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด เป็นที่สังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียนทุกคนคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างที่มีอัตราส่วนจำนวนผู้ที่คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุดรองลงมาตามลำดับ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ (60 คน หรือ 92.31%) เยอรมัน (6 คน หรือ 75%) เกาหลี (4 คน หรือ 66.67%) ญี่ปุ่น (9 คน หรือ 64.29%) ไทย (5 คน หรือ 62.50%) และจีน (7 คน หรือ 58.33%) กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส สเปน และอาหรับกึ่งหนึ่งคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาเหล่านี้เพื่อการเรียนต่อในระดับมากที่สุด ส่วนอีกึ่งหนึ่งคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนสามภาษาดังกล่าวในประเด็นนี้จึงยังไม่อาจสรุปได้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเขมรเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่ส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ข้อค้นพบนี้สะท้อนให้เห็นว่าภาษาเขมรไม่น่าจะมีบทบาทสำคัญสำหรับการเรียนต่อ

อย่างไรก็ตี เมื่อพิจารณาความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อ พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนน้อยมาก (เพียง 42 คน หรือ 30.66%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ในงานวิจัยนี้ยังขาดความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่มีผู้มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด แต่จำนวนผู้มีความพร้อมในการใช้ภาษาดังกล่าวในระดับมากถึงมากที่สุดกลับมีเพียง 50% (1 คน) ในทำนองเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษซึ่งเกือบทั้งหมด (60 คน หรือ

92.31%) คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด แต่จำนวนผู้มีความพร้อมในการใช้ภาษาดังกล่าวในระดับมากถึงมากที่สุดมีประมาณหนึ่งในสาม (21 คน หรือ 32.31%) เท่านั้น อย่างไรก็ได้ เนื่องจากในงานวิจัยนี้กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษประกอบไปด้วยกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษถึงสามสถานะวิชา คือ วิชาเอก วิชาเลือก และวิชาพื้นฐาน โดยกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมีจำนวนมากที่สุด ดังนั้น จึงจำเป็นต้องวิเคราะห์ข้อมูลโดยแยกสถานะการเรียนของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้ได้ภาพความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่สะท้อนความเป็นจริงและชัดเจนยิ่งขึ้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวนำเสนอในตารางที่ 4.82

ตารางที่ 4.82 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อแยกตามสถานะการเรียน

ระดับความพร้อม ในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการเรียนต่อ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่แสดงความคิดเห็น			
	ผู้เรียนในสถานะ วิชาเอก (N = 11)	ผู้เรียนในสถานะวิชา เลือก (N = 12)	ผู้เรียนในสถานะวิชา พื้นฐาน (N = 42)	รวม (N = 65)
ไม่เลย	-	-	1 (2.38%)	1 (1.54%)
น้อยถึงน้อยที่สุด	4 (36.36%)	7 (58.33%)	32 (76.19%)	43 (66.15%)
มากถึงมากที่สุด	7 (63.64%)	5 (41.67%)	9 (21.43%)	21 (32.31%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.82 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกมากกว่ากึ่งหนึ่ง (7 คน หรือ 63.64%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด ขณะที่จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเลือกที่มีความพร้อมดังกล่าวมีไม่ถึงกึ่งหนึ่ง (5 คน หรือ 41.67%) และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาพื้นฐานที่มีความพร้อมมีเพียงประมาณหนึ่งในห้า (9 คน หรือ 21.43%) ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุดประมาณหนึ่งในสาม (21 คน หรือ 32.31%) ที่รายงานไปแล้วนั้น ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกนั่นเอง และเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกมีจำนวนน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมาก อัตราส่วนของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุดจึงน้อยตามกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมดังเสนอข้างต้น ทำให้สามารถสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกเป็นอีกกลุ่มตัวอย่างหนึ่งในงานวิจัยนี้ (นอกเหนือจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอร์มันซึ่งได้รายงานไปแล้ว) ที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด

เมื่อนำข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาต่อของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทั้งหมดมาวิเคราะห์แยกตามสถานะการเรียน พบรความแตกต่างที่น่าสนใจดังน้ำเส้นอยู่ในตารางที่ 4.83

ตารางที่ 4.83 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อแยกตามสถานะการเรียน

ระดับความพร้อม ในการใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อการเรียนต่อ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็น			
	ผู้เรียนในสถานะ วิชาเอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานะวิชา เลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานะวิชา พื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
ไม่เลย	-	2 (3.13%)	1 (2.38%)	3 (2.19%)
น้อยถึงน้อยที่สุด	16 (51.61%)	44 (68.75%)	32 (76.19%)	92 (67.15%)
มากถึงมากที่สุด	15 (48.39%)	18 (28.13%)	9 (21.43%)	42 (30.66%)

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อแปรผันตามสถานะการเรียนของกลุ่มตัวอย่างอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเอกมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก ในทำนองเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือกมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐาน อย่างไรก็ดี จะสังเกตเห็นว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุดมีค่อนข้างน้อย กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอก วิชาเลือก และวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) ที่มีความพร้อมดังกล่าวมีไม่ถึงครึ่งหนึ่ง (15 คน หรือ 48.39%) ประมาณหนึ่งในสี่ (18 คน หรือ 28.13%) และประมาณหนึ่งในห้า (9 คน หรือ 21.43%) ตามลำดับ

จากการนำข้อมูลความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อของกลุ่มตัวอย่าง ผู้เรียนมหาวิเคราะห์แยกตามกลุ่มตัวอย่างสถาบันที่ก่อตั้งตัวอย่างผู้เรียนเหล่านี้กำลังศึกษาอยู่ พน
ข้อสังเกตที่น่าสนใจ ดังแสดงในตารางที่ 4.84

ตารางที่ 4.84 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อแยกตามกลุ่มตัวอย่างสถาบัน

กลุ่มตัวอย่างสถาบัน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็นในระดับต่างๆ เกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อ		
	ไม่เลย	น้อยถึงน้อยที่สุด	มากถึงมากที่สุด
สถาบันราชภัฏ (N = 15)	-	12 (80%)	3 (20%)
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล (N = 13)	1 (7.69%)	10 (76.92%)	2 (15.38%)
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 (N = 22)	-	18 (81.82%)	4 (18.18%)
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 (N = 43)	1 (2.33%)	26 (60.47%)	16 (37.21%)
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 (N = 20)	1 (5%)	11 (55%)	8 (40%)
มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (N = 16)	-	12 (75%)	4 (25%)
มหาวิทยาลัยเอกชน (N = 8)	-	3 (37.50%)	5 (62.50%)
รวมทุกกลุ่มตัวอย่างสถาบัน (N = 137)	3 (2.19%)	92 (67.15%)	42 (30.66%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.84 ชี้ให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างสถาบันส่วนใหญ่ (ยกเว้นมหาวิทยาลัยเอกชน) มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุดจำนวนน้อยมาก ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างสถาบันส่วนใหญ่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ที่ยังขาดความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อ หรืออีกนัยหนึ่ง มีความพร้อมน้อยถึงน้อยที่สุดหรือไม่เลย กลุ่มตัวอย่างสถาบันที่มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ขาดความพร้อมมากที่สุด คือ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลซึ่งมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ขาดความพร้อมทั้งหมด 84.62% (11 คน) ถัดมาตามลำดับ คือ มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 (18 คน หรือ 81.82%) สถาบันราชภัฏ (12 คน หรือ 80%) มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (12 คน หรือ 75%) มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 (27 คน หรือ 62.80%) มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 (12 คน หรือ 60%) และมหาวิทยาลัยเอกชน (3 คน หรือ 37.50%) อย่างไรก็ต้องสังเกตได้ว่า ถึงแม้มหาวิทยาลัยเอกชนจะเป็นสถาบันเดียวที่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อเรียนต่อมากกว่าสถาบันอื่นๆ (5 คน หรือ 62.50%) จำนวนกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวก็ยังไม่นัก

1.5.2 โอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงาน

ตารางที่ 4.85 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับ
โอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานในอนาคต

ตารางที่ 4.85 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับโอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงาน

ประเด็น ความคิดเห็น	ระดับ ความ คิดเห็น	อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมัน	สเปน	อิตาเลียน	จีน	ญี่ปุ่น	เกาหลี	มาเลย์	อาหรับ	เขมร	รวมทุก ภาษา N = 137
มีความ ประسังค์จะ ทำงานทันที	ไม่เลข	1 1.54%	-	-	-	-	-	1 7.14%	-	-	-	-	2 1.46%
	น้อยถึง น้อยที่สุด	10 15.38%	5 41.67%	1 12.50%	-	-	5 41.67%	1 7.14%	-	2 25%	-	2 50%	26 18.98%
	มากถึง มากที่สุด	54 83.08%	7 58.33%	7 87.50%	2 100%	2 100%	7 58.33%	12 85.71%	6 100%	6 75%	4 100%	2 50%	109 79.56%
	มีโอกาสได้ใช้ ภาษาเพื่อการ ทำงาน	ไม่เลข	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
มีความพร้อม ในการใช้ ภาษาเพื่อ การทำงาน	น้อยถึง น้อยที่สุด	8 12.31%	7 58.33%	-	1 50%	-	4 33.33%	4 28.57%	1 16.67%	4 50%	2 50%	4 100%	35 25.55%
	มากถึง มากที่สุด	57 87.69%	5 41.67%	100%	50%	100%	66.67%	10 71.43%	5 83.33%	4 50%	2 50%	-	102 74.45%
	ไม่เลข	-	-	-	-	-	1 8.33%	-	-	-	-	-	1 0.73%
	น้อยถึง น้อยที่สุด	40 61.54%	11 91.67%	3 37.50%	1 50%	1 50%	6 42.86%	6 33.33%	2 62.50%	5 100%	4 100%	4 83	83 60.58%
มากถึงมากที่สุด	มากถึง มากที่สุด	25 38.46%	1 8.33%	5 62.50%	1 50%	1 50%	5 41.67%	8 57.14%	4 66.67%	3 37.50%	-	-	53 38.69%

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (109 คน หรือ 79.56%) ประสังค์จะทำงานทันทีในระดับ ในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (102 คน หรือ 74.45%) คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด เป็นที่สังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันและอิตาเลียนทุกคนคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างที่มีอัตราส่วนจำนวนผู้ที่คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด รองลงมาตามลำดับคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ (57 คน

หรือ 87.69%) เก้าหลี (5 คน หรือ 83.33%) ญี่ปุ่น (10 คน หรือ 71.43%) และจีน (8 คน หรือ 66.67%) กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน 말า幽และอาหรับก็งหนึ่งคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาเหล่านี้เพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนอีกก็งหนึ่งคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทั้งสามภาษาดังกล่าวในประเด็นนี้จึงยังไม่อาจสรุปได้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสไม่ถึงก็งหนึ่ง (5 คน หรือ 41.67%) คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเบรเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่ทุกคนคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาเบรเพื่อการทำงานในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ข้อค้นพบนี้สะท้อนให้เห็นว่าภาษาเบรไม่มีบทบาทสำคัญสำหรับการทำงาน

อย่างไรก็ตี เมื่อพิจารณาความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงาน พนวากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวนน้อยมาก (เพียง 53 คน หรือ 38.69%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ส่วนใหญ่ทุกภาษาในงานวิจัยนี้ยังขาดความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงาน กลุ่มตัวอย่างเพียงสามกลุ่มที่มีผู้มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดจำนวนมากกว่าก็งหนึ่ง คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน (5 คน หรือ 62.50%) ญี่ปุ่น (8 คน หรือ 57.14%) และเก้าหลี (4 คน หรือ 66.67%) ที่น่าสนใจ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษซึ่งส่วนใหญ่ (57 คน หรือ 87.69%) คิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด แต่จำนวนผู้มีความพร้อมในการใช้ภาษาดังกล่าวในระดับมากถึงมากที่สุดกลับมีเพียง 38.46% (25 คน) เท่านั้น อย่างไรก็ตี เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้ ประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษถึงสามสถานะวิชา คือ วิชาเอก วิชาเลือก และวิชาพื้นฐาน โดยกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมีจำนวนมากที่สุด ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นต้องวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมโดยแยกตามสถานะการเรียน ทั้งนี้ เพื่อให้ได้ภาพความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่ใกล้เคียงความจริงและชัดเจนยิ่งขึ้น ตารางที่ 4.86 เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว

ตารางที่ 4.86 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานแยกตามสถานะการเรียน

ระดับความพร้อม ในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการทำงาน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่แสดงความคิดเห็น			
	ผู้เรียนในสถานะ วิชาเอก (N = 11)	ผู้เรียนในสถานะวิชา เลือก (N = 12)	ผู้เรียนในสถานะวิชา พื้นฐาน (N = 42)	รวม (N = 65)
ไม่เลย	-	-	-	-
น้อยน้อยที่สุด	3 (27.27%)	6 (50%)	31 (73.81%)	40 (61.54%)
มากถึงมากที่สุด	8 (72.73%)	6 (50%)	11 (26.19%)	25 (38.46%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.86 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอก ประมาณสามในสี่ (8 คน หรือ 72.73%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด ขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเลือกถึงหนึ่ง (6 คน หรือ 50%) มีความพร้อมดังกล่าว และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาพื้นฐานที่มีความพร้อมมีเพียงประมาณหนึ่งในห้า (11 คน หรือ 26.19%) ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดเพียง 38.46% (25 คน) ที่รายงานไปแล้วนั้น ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกนั่นเอง และเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกมีจำนวนน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมาก อัตราส่วนของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดจึงน้อยตามกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมดังเสนอข้างต้น ทำให้สามารถสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกเป็นอีกกลุ่มตัวอย่างหนึ่งในงานวิจัยนี้ (นอกเหนือจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอร์มัน ญี่ปุ่น และเกาหลีซึ่งได้รายงานไปแล้ว) ที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด

เมื่อนำข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทั้งหมดเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานมาวิเคราะห์เพิ่มเติมแยกตามสถานะการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง พน ความแตกต่างที่น่าสนใจดังนำเสนอในตารางที่ 4.87

ตารางที่ 4.87 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานแยกตามสถานะการเรียน

ระดับความพร้อม ในการใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อการทำงาน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็น			
	ผู้เรียนในสถานะ วิชาเอก (N = 31)	ผู้เรียนในสถานะ วิชาเลือก (N = 64)	ผู้เรียนในสถานะวิชา พื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) (N = 42)	รวม (N = 137)
ไม่เลย	-	1 (1.56%)	-	1 (0.73%)
น้อยถึงน้อยที่สุด	15 (48.39%)	37 (57.81%)	31 (73.81%)	83 (60.58%)
มากถึงมากที่สุด	16 (51.61%)	26 (40.63%)	11 (26.19%)	53 (38.69%)

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานแบ่งผันตามสถานะการเรียนของกลุ่มตัวอย่างอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเอกมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด ในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก ซึ่งก็มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานเช่นกัน อย่างไรก็ดี จะสังเกตเห็นว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทั้งสามสถานะที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดมีไม่นักนัก กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอก วิชาเลือก และวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) ที่มีความพร้อมดังกล่าวมีประมาณครึ่งหนึ่ง (16 คน หรือ 51.61%) ไม่ถึงครึ่ง (26 คน หรือ 40.63%) และประมาณหนึ่งในสี่ (11 คน หรือ 26.19%) ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนแยกตามกลุ่มตัวอย่างสถาบันที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเหล่านี้กำลังศึกษาอยู่ พบข้อสังเกตที่น่าสนใจ ดังนำเสนอในตารางที่ 4.88

ตารางที่ 4.88 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานแยกตามกลุ่มตัวอย่างสถาบัน

กลุ่มตัวอย่างสถาบัน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็นในระดับต่างๆ เกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงาน		
	ไม่เลย	น้อยถึงน้อยที่สุด	มากถึงมากที่สุด
สถาบันราชภัฏ (N = 15)	-	7 (46.67%)	8 (53.33%)
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล (N = 13)	-	11 (84.62%)	2 (15.38%)
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 (N = 22)	-	17 (77.27%)	5 (22.73%)
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 (N = 43)	1 (2.33%)	25 (58.14%)	17 (39.53%)
มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 (N = 20)	-	10 (50%)	10 (50%)
มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (N = 16)	-	9 (56.25%)	7 (43.75%)
มหาวิทยาลัยเอกชน (N = 8)	-	4 (50%)	4 (50%)
รวมทุกกลุ่มตัวอย่างสถาบัน (N = 137)	1 (0.73%)	83 (60.58%)	53 (38.69%)

ข้อมูลในตารางที่ 4.88 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างสถาบันส่วนใหญ่ (ยกเว้นสถาบันราชภัฏ) มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานในระดับมาก ถึงมากที่ระดับมากถึงมากที่สุดจำนวนน้อยมาก ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างสถาบันส่วนใหญ่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ที่ยังขาดความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงาน กลุ่มตัวอย่างสถาบันที่มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ขาดความพร้อมดังกล่าวมากที่สุดตามลำดับ คือ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล (11 คน หรือ 84.62%) มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 (17 คน หรือ 77.27%) มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 (26 คน หรือ 60.47%) มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (9 คน หรือ 56.25%) มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 (10 คน หรือ 50%) มหาวิทยาลัยเอกชน (4 คน หรือ 50%) และสถาบันราชภัฏ (7 คน หรือ 46.67%) อย่างไรก็ดี จะสังเกตได้ว่า ถึงแม้ สถาบันราชภัฏจะเป็นสถาบันเดียวที่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานมากกว่าสถาบันอื่นๆ (8 คน หรือ 53.33%) จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ดังกล่าวก็ยังไม่นักนัก

1.5.3 สรุปโอกาสและการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการศึกษาต่อและการทำงาน

ในภาพรวม จะสรุปได้ว่า จากมุมมองของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ภาษาต่างประเทศที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ทุกภาษา (ยกเว้นภาษาเขมร) มีบทบาทสำคัญทึ้งในบริบทการศึกษาต่อและบริบทการทำงานในอนาคต ในด้านความคิดเห็นของของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาในอนาคต สามารถสรุปข้อค้นพบสำคัญได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ยังขาดความพร้อมในการใช้ภาษาทั้งเพื่อการเรียนต่อ และการทำงาน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อ มีเพียง 42 คน (30.66%) และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานมีเพียง 53 คน (38.66%) จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานมากกว่าการเรียนต่อเล็กน้อย ทั้งนี้ อาจเป็นไปได้ว่า ทักษะภาษาต่างประเทศที่ใช้ในการเรียนต่อจะอยู่ในระดับที่สูงและยากขึ้น ในขณะที่ทักษะที่ใช้ในการทำงานจะเน้นความสามารถในการสื่อสารทั่วๆ ไป การที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากขาดความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อและการทำงาน นอกจากจะสอดคล้องกับข้อค้นพบเกี่ยวกับทักษะความสามารถทางภาษาของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนซึ่งมีค่อนข้างจำกัดที่ได้รายงานไปแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นถึงความขาดแคลนและประสิทธิผลการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้ในระดับหนึ่ง นอกจากนี้ยังอาจเป็นตัวบ่งชี้คุณภาพบัณฑิตในอนาคต และอาจพยากรณ์ศักยภาพของบัณฑิตใน

อนาคตเหล่านี้ในการแข่งขันเข้าสู่ตลาดงานและระดับการศึกษาที่สูงขึ้นได้ไม่นานก็
น้อย

2. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเพียงสองกลุ่มที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอก และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอร์มัน ส่วนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงาน มีกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอก กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอร์มัน เกาหลี และญี่ปุ่น จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ ในสถานะวิชาเอก และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอร์มันเป็นเพียงสองกลุ่มตัวอย่างที่ มีความพร้อมในการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนทั้งเพื่อการเรียนต่อและการทำงาน
3. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกมีความพร้อมในการใช้ภาษา เพื่อการเรียนต่อและการทำงานในจำนวนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะ วิชาเลือก ในทำนองเดียวกัน จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะ วิชาเลือกที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อและการทำงานก็มากกว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐาน ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่ม ตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อ การเรียนต่อและการทำงานมากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะ วิชาพื้นฐานมีความพร้อมดังกล่าวน้อยที่สุด ข้อค้นพบนี้ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ หาก พิจารณาความจริงที่ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐานมี ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษที่น้อยและจำกัดที่สุด การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อ มา กกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือกและวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ) น่าจะเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเอกได้ผ่านประสบการณ์การ เรียนที่มากกว่าทั้งในแง่ระยะเวลาเรียน จำนวนหน่วยกิตและรายวิชาที่เรียน ตลอดจน ระดับความเข้มข้นของเนื้อหาวิชา อย่างไรก็ได้ จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกที่มีความพร้อมนั้นก็มีไม่นักนัก กล่าวคือ มีกลุ่ม ตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเอกเพียง 48.39% (15 คน) และ 51.61% (16 คน) ที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อและการทำงาน ตามลำดับ
4. กลุ่มตัวอย่างสถาบันเดียวที่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนซึ่งมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อ การเรียนต่อมากกว่ากึ่งหนึ่ง (5 คน หรือ 62.50%) คือ มหาวิทยาลัยออกชน ส่วนกลุ่ม

ตัวอย่างสถาบันเดียวที่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนซึ่งมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานประจำกิจหนึ่ง (8 คน หรือ 53.33%) คือ สถาบันราชภัฏ ในทางตรงกันข้าม กลุ่มตัวอย่างสถาบันที่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ขาดความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งเพื่อการเรียนต่อและการทำงานเป็นจำนวนมากในสองลักษณะ แรก คือ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 ข้อค้นพบ นี้ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ หากพิจารณาความจริงที่ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสองสถาบัน ดังกล่าวล้วนเรียนภาษาต่างประเทศในสถานะวิชาเลือกและวิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษ)

1.6 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศกับตัวแปรต่างๆ

ในงานวิจัยนี้ คณบดีคณะศึกษาฯได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศกับตัวแปรต่างๆของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ได้แก่ อารชีพบิดา และมารดา รายได้รวมของบิดา/มารดา เหตุผลในการเรียนภาษาต่างประเทศ ระดับความชอบเรียนภาษาต่างประเทศ ความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อและการทำงาน โดยข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ครอบคลุมเฉพาะข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวน 79 คนที่มีผลการเรียนภาษาต่างประเทศในระดับอุดมศึกษา กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวน 79 รายนี้จำแนกตามผลการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นกลุ่มเก่งจำนวน 45 คน (56.96%) กลุ่มปานกลาง 33 คน (41.77%) และกลุ่มอ่อน 1 คน (1.27%) รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการคำนวณผลการเรียนภาษาต่างประเทศ การจัดกลุ่มข้อมูลภาษาต่างประเทศที่เรียนตลอดจนสถานะการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้สามารถดูได้ในตารางที่ 4.61-4.63

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนไม่มีความสัมพันธ์กับอาชีพบิดา อารชีพมารดา รายได้รวมของบิดา/มารดาดังน้ำเสียงในตารางที่ 4.89 และ 4.90

ตารางที่ 4.89 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนกับอาชีพของบิดา/มารดา

อาชีพของบิดา/มารดา	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน			
	กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	รวม
อาชีพของบิดา				
รับจำจง	6 (8%)	4 (5.33%)	-	10 (13.33%)
เกษตรกร	11 (14.67%)	9 (12%)	1 (1.33%)	21 (28%)
ค้าขาย	8 (10.67%)	6 (8%)	-	14 (18.67%)
ธุรกิจส่วนตัว	1 (1.33%)	4 (5.33%)	-	5 (6.67%)
รับราชการ	13 (17.33%)	8 (10.67%)	-	21 (28%)

ตารางที่ 4.89 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนกับอาชีพของบิดา/มารดา (ต่อ)

อาชีพของบิดา/มารดา	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน			
	กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	รวม
พนักงานธุรกิจวิสาหกิจ	1 (1.33%)	1 (1.33%)	-	2 (2.67%)
อื่นๆ	2 (2.67%)	-	-	2 (2.67%)
รวม	42 (56%)	32 (42.67%)	1 (1.33%)	75* (100%)

Cramer's V = .220				
อาชีพของมารดา				
รับจำนำ	6 (7.89%)	-	-	6 (7.89%)
เกษตรกร	10 (13.16%)	9 (11.84%)	1 (1.32%)	20 (26.32%)
ค้าขาย	12 (15.79%)	8 (10.53%)	-	20 (26.32%)
ธุรกิจส่วนตัว	1 (1.32%)	6 (7.89%)	-	7 (9.21%)
รับราชการ	8 (10.53%)	5 (6.58%)	-	13 (17.11%)
พนักงานธุรกิจวิสาหกิจ	1 (1.32%)	-	-	1 (1.32%)
อื่นๆ	5 (6.58%)	4 (5.26%)	-	9 (11.84%)
รวม	43 (56.58%)	32 (42.11%)	1 (1.32%)	76 (100%)

Cramer's V = .302				
*กลุ่มตัวอย่างไม่ต่อบน 4 ราย				**กลุ่มตัวอย่างไม่ต่อบน 3 ราย

ตารางที่ 4.90 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนกับรายได้รวมของบิดา/มารดา

รายได้รวมของบิดา/มารดา	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน			
	กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	รวม
ต่ำกว่า 10,000 บาท	14 (17.72%)	10 (12.66%)	1 (1.27%)	25 (31.65%)
10,001-20,000 บาท	17 (21.52%)	11 (13.92%)	-	28 (35.44%)
20,001-30,000 บาท	7 (8.86%)	7 (8.86%)	-	14 (17.72%)
10,001 บาทขึ้นไป	7 (8.86%)	5 (6.33%)	-	12 (15.19%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)

Cramer's V = .129				
-------------------	--	--	--	--

อย่างไรก็ดี ตารางที่ 4.91 แสดงให้เห็นว่าผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาต่างประเทศด้วยเหตุผลหลักสูตรบังคับ แต่มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาต่างประเทศด้วยเหตุผลความสนใจและการเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะเห็นว่าภาษาต่างประเทศมีประโยชน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.91 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนกับเหตุผลในการเรียนภาษาต่างประเทศ

เหตุผลในการเรียน ภาษาต่างประเทศ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน			
	กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	รวม
ความสนใจ				
ไม่ใช่	5 (6.33%)	9 (11.39%)	1 (1.27%)	15 (18.99%)
ใช่	40 (50.63%)	24 (30.38%)	-	64 (81.01%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)
Cramer's V = .309*				
หลักสูตรบังคับ				
ไม่ใช่	32 (40.51%)	24 (30.38%)	-	56 (70.89%)
ใช่	13 (16.46%)	9 (11.39%)	1 (1.27%)	23 (29.11%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)
Cramer's V = .178				
มีประโยชน์				
ไม่ใช่	8 (10.13%)	15 (18.99%)	1 (1.27%)	24 (30.38%)
ใช่	37 (46.84%)	18 (22.78%)	-	55 (69.62%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)
Cramer's V = .342**				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้ ยังพบว่าผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความชอบเรียนภาษาต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวปรากฏในตารางที่ 4.92

ตารางที่ 4.92 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและความชอบเรียนภาษาต่างประเทศ

ระดับความชอบเรียน ภาษาต่างประเทศ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน			
	กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	รวม
ไม่เลย	-	-	1 (1.27%)	1 (1.27%)
น้อยถึงน้อยที่สุด	1 (1.27%)	4 (5.06%)	-	5 (6.33%)
มากถึงมากที่สุด	44 (55.70%)	29 (36.71%)	-	55 (69.62%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)
Cramer's V = .739**				

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิเคราะห์ข้อมูลยังพบว่าผลการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อ แต่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวแสดงในตารางที่ 4.93

ตารางที่ 4.93 ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการเรียนต่อและการทำงาน

ระดับความพร้อมในการใช้ภาษาต่างประเทศ	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน			
	กลุ่มเก่ง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มอ่อน	รวม
เพื่อการเรียนต่อ				
ไม่เลย	-	1 (1.27%)	-	1 (1.27%)
น้อยถึงน้อยที่สุด	25 (31.64%)	25 (31.64%)	1 (1.27%)	51 (64.55%)
มากถึงมากที่สุด	20 (25.31%)	7 (8.86%)	-	27 (34.18%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)
Cramer's V = .287				
เพื่อการทำงาน				
ไม่เลย	1 (1.27%)	-	-	1 (1.27%)
น้อยถึงน้อยที่สุด	22 (27.85%)	22 (27.85%)	1 (1.27%)	45 (56.96%)
มากถึงมากที่สุด	22 (27.85%)	11 (13.92%)	-	33 (41.77%)
รวม	45 (56.96%)	33 (41.77%)	1 (1.27%)	79 (100%)
Cramer's V = .325*				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ข้อมูลจากผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโท

2.1 ข้อมูลทั่วไป

2.1.1 สถานภาพผู้เรียน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศระดับปริญญาโทประกอบด้วยผู้เรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศเพียงภาษาเดียวที่มีการเรียนการสอนในภาคใต้จำนวน 4 คน จำแนกเป็น

ผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะสาขาเฉพาะทาง 1 คน และผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐาน 3 คน

กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 และ 2 มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ และมหาวิทยาลัยเอกชน สถาบัน (หน่วยงาน) ละ 1 คน จัดเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 2 คน (50%) และชั้นปีที่ 2 จำนวน 2 คน (50%) กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะสาขาเฉพาะทางกำลังศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ ส่วนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะวิชาพื้นฐานกำลังศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ ภาษาศาสตร์ประยุกต์ และบริหารการศึกษา กลุ่มตัวอย่างสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และวิทยาลัยครุ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเป็นเพศชาย 2 คน (50%) เพศหญิง 2 คน (50%) อายุระหว่าง 22-40 ปี และมีอายุเฉลี่ย 32 ปี ส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ กลุ่มตัวอย่างกึ่งหนึ่ง (2 คน หรือ 50%) มีบิดาและมารดาเป็นเกษตรกร ซึ่งมีรายได้รวม 20,001-30,000 บาท

2.1.2 ประสบการณ์การเรียนและการใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน

ภาษาต่างประเทศภาษาเดียวที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททุกคน เคยเรียน และกำลังเรียน คือ ภาษาอังกฤษ สำหรับภาษาต่างประเทศที่ใช้ในชีวิตประจำวัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่จำเป็นสำหรับการศึกษา ค้นคว้าในระดับสูง ที่เหลืออีก 1 คน (25%) ไม่ใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน

2.1.3 เหตุผลในการเรียนภาษาอังกฤษ

ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน (3 คน หรือ 75%) เรียนภาษาอังกฤษเพื่อสนับสนุนและมีประโยชน์ กลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อหลักสูตรบังคับมีเพียงคนเดียว (25%)

2.1.4 ประวัติการเรียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททั้งหมดเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา โดยมีครูสอนภาษาอังกฤษคนแรกเป็นชาวไทย กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน 2 คน (50%) ได้ผลการเรียนสูงสุด A ที่เหลืออีก 2 คน (50%) ได้ผลการเรียนสูงสุด B+/B และ C+/C สำหรับผลการเรียนต่ำสุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน 1 คน (25%) ได้ B+/B 2 คน (50%) ได้ C+/C และที่เหลืออีก 1 คน (25%) ไม่ให้ข้อมูลผลการเรียนต่ำสุด

2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

จากการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโท
เกี่ยวกับภาษาอังกฤษและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้ข้อมูลสรุปได้ดังแสดงในตารางที่ 4.94

ตารางที่ 4.94 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ประเด็นความคิดเห็น	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ที่แสดงความคิดเห็นในระดับต่างๆ (N = 4)		
	ไม่เลย	น้อยถึงน้อยที่สุด	มากถึงมากที่สุด
ชอบเรียนภาษาอังกฤษ	-	1 (25%)	3 (75%)
ประโยชน์ของภาษาอังกฤษ			
● ด้านการศึกษา	-	-	4 (100%)
● ด้านการทำงาน	-	-	4 (100%)
● ในชีวิตประจำวัน	-	2 (50%)	2 (50%)
แหล่งแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ			
● ครูไทย	-	3 (75%)	1 (25%)
● ครูชาวต่างประเทศ	1 (25%)	1 (25%)	2 (50%)
● พ่อแม่	1 (25%)	1 (25%)	2 (50%)
● เพื่อน	1 (25%)	1 (25%)	2 (50%)
● บุคคลในการบันเทิง/สื่อ	2 (50%)	1 (25%)	1 (25%)
ทักษะภาษาอังกฤษที่มี			
● การฟัง	-	1 (25%)	3 (75%)
● การพูด	-	2 (50%)	2 (50%)
● การอ่าน	-	1 (25%)	3 (75%)
● การเขียน	1 (25%)	3 (75%)	-
ความต้องการในการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษ			
● การฟัง	-	-	4 (100%)
● การพูด	-	-	4 (100%)
● การอ่าน	-	-	4 (100%)
● การเขียน	-	-	4 (100%)
การใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรม			
● คุยหั่ง	-	3 (75%)	1 (25%)
● พูดเพลง	-	2 (50%)	2 (50%)
● สนทนากับเจ้าของภาษา	-	3 (75%)	1 (25%)
● เรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา	-	3 (75%)	1 (25%)
● พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน	-	-	4 (100%)
● สอนในชั้นเรียน	-	1 (25%)	3 (75%)

● สอบเพื่อเรียนต่อ	-	1 (25%)	3 (75%)
--------------------	---	---------	---------

ตารางที่ 4.94 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

(ต่อ)

ประเด็นความคิดเห็น	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ที่แสดงความคิดเห็นในระดับต่างๆ (N = 4)		
	ไม่เลย	น้อยถึงน้อยที่สุด	มากถึงมากที่สุด
● ทำงาน	-	1 (25%)	3 (75%)
ประโยชน์ของการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ			
● ร้องเพลง	-	2 (50%)	2 (50%)
● เล่นเกมทางภาษา	-	2 (50%)	2 (50%)
● เล่าเรื่อง	-	2 (50%)	2 (50%)
● พูchnerชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	-	2 (50%)	2 (50%)
● เล่นละคร	-	2 (50%)	2 (50%)
● เรียนรู้ด้วยตนเองจากคำราสึก และอื่น ๆ	-	-	4 (100%)
● ทายปัญหา	-	2 (50%)	2 (50%)
ความต้องการในการฝึกทักษะภาษาอังกฤษในต่างประเทศ	-	-	4 (100%)

จากตารางที่ 4.94 จะสรุปความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโท ได้ดังนี้

2.2.1 ความชอบ ประโยชน์ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ชอบเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุด ทุกคนเห็นตรงกันว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ด้านการศึกษาและการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด สำหรับประโยชน์ของภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันนั้น ครึ่งหนึ่งเห็นว่ามีในระดับมากถึงมากที่สุด แต่อีกครึ่งหนึ่งเห็นว่ามีในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจากครูชาต่างประเทศ พ่อแม่ และเพื่อน ในระดับมากถึงมากที่สุด มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย (25%) ที่ได้แรงจูงใจจากครูไทยและบุคคลในการบันเทิง/สื่อในระดับมากถึงมากที่สุด

2.2.2 ทักษะภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) มีทักษะการฟังและการอ่านในระดับมากถึงมากที่สุด แต่มีทักษะการเขียนน้อยถึงน้อยที่สุด ครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างมีทักษะการพูดในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่อีกครึ่งหนึ่งมีในระดับน้อยถึงน้อย

ที่สุด จะสังเกตได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาโทมีทักษะการรับสาร (การอ่านและการฟัง) มากกว่าทักษะการส่งสาร (การพูดและการเขียน)

ในด้านความต้องการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษ พนว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาโททุกคนต้องการปรับปรุงทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนในระดับมากถึงมากที่สุด

2.2.3 การใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรมต่างๆ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททุกคนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน ส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสอบในชั้นเรียน สอบเพื่อเรียนต่อ และทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด ครึ่งหนึ่งใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฟังเพลง และมีเพียงหนึ่งในสี่ที่ใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออุท尊 สนทนากับเจ้าของภาษา และเรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา ในระดับมากถึงมากที่สุด จากข้อมูลข้างต้น จะสังเกตได้ว่า กิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่อยู่ในบริบทการศึกษาและการทำงาน อายุ 20-30 กลุ่มตัวอย่างก็ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรมอื่นๆนอกเหนือการเรียนบ้างถึงแม้จะอยู่ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ในบรรดา กิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษนอกบริบทชั้นเรียน กิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฟังเพลงเป็นกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างทำมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ

2.2.4 ประโยชน์ของการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ

กิจกรรมเดียวที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททุกคนเห็นตรงกันว่ามีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุด คือ กิจกรรมเรียนรู้ด้วยตนเองจากตำรา สื่อ และอื่นๆ ส่วนกิจกรรมที่เหลือ คือ ร้องเพลง เล่นเกมทางภาษา เล่าเรื่อง พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ประชุม เล่นละคร และทายปัญหา ไม่สามารถสรุปความเห็นได้ ทั้งนี้ เพราะครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างเห็นว่ามีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนอีกครึ่งหนึ่งเห็นว่ากิจกรรมเหล่านี้มีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด

2.2.5 ความต้องการในการฝึกทักษะภาษาอังกฤษในต่างประเทศ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททุกคนต้องการฝึกทักษะภาษาอังกฤษในต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด

2.3 โอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้สื่อ/กิจกรรม

จากการวิเคราะห์จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้สื่อ/กิจกรรม และจากการจัดลำดับโอกาสการฝึกฝนดังกล่าวดังน้ำเส้นในตารางที่ 4.95 พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุดจากแหล่งต่างๆตามลำดับดังนี้ 1) ตำราเรียน และโปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต 2) หนังสือ/สิ่งพิมพ์ และภาพนิทรรศ 3) เพลง รายการโทรทัศน์ ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการทำงาน 4) รายการวิทยุ กิจกรรมค่ายภาษาต่างประเทศ การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ การเรียนเสริมทักษะจากแหล่งภาษาต่างประเทศ เป็นที่สังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทในงานศึกษานี้ทั้งหมดมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากการสอนหน้ากับเจ้าของภาษาในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ข้อมูลข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่า โอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่มากที่สุดของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทอยู่ในบริบทการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาค้นคว้า

ตารางที่ 4.95 การจัดลำดับโอกาสการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้สื่อ/กิจกรรมเสริมการเรียนรู้ภาษาของกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	แหล่งเรียนรู้สื่อ/กิจกรรม	จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝน ในระดับมากถึงมากที่สุด
1	ตำราเรียน	4 (100%)
	โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต	4 (100%)
2	หนังสือ/สิ่งพิมพ์	3 (75%)
	ภาพนิทรรศ	3 (75%)
3	เพลง	2 (50%)
	รายการโทรทัศน์	2 (50%)
	ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง	2 (50%)
	การทำงาน	2 (50%)
4	รายการวิทยุ	1 (25%)
	กิจกรรมค่ายภาษาต่างประเทศ	1 (25%)
	การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ	1 (25%)
	การเรียนเสริมทักษะจากแหล่งภาษาต่างประเทศ	1 (25%)
	การไปต่างประเทศ	1 (25%)

2.4 พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททุกคนเข้าเรียนสมำเสมอ ส่งงาน/ การบ้าน และค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเตอร์เน็ตในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ปรึกษาเพื่อนและอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียน ค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด/ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับมากถึงมากที่สุด สำหรับการทบทวนบทเรียน พบว่าครึ่งหนึ่งทำในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่อีกครึ่งหนึ่งทำในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด

2.5 การใช้ภาษาอังกฤษในอนาคต

เมื่อจบการศึกษาและหากมีโอกาสศึกษาต่อ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโท ส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ต้องการศึกษาต่อทันที เมื่อสอบตามประเทศที่ก่อกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน ประสงค์จะศึกษาต่อ กลุ่มตัวอย่างทุกคนประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันต่างประเทศ และส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันในประเทศไทยมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทุกคนคิดว่าจะได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนต่อในระดับมากถึงมากที่สุด จะสังเกตได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาโทประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันต่างประเทศในจำนวนที่มากกว่าประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบันในประเทศไทย สำหรับความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนต่อ พนักงานกลุ่มตัวอย่างเพียงหนึ่งในสี่ (1 คน หรือ 25%) มีความพร้อมในระดับมากถึงมากที่สุด เมื่อจบการศึกษาและหากมีโอกาสทำงาน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาโทส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ประสงค์จะทำงานทันที คิดว่าจะได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน และมีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานในอนาคต

บทที่ 5

สรุปสภาพการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ สังเคราะห์และอภิปรายข้อค้นพบ

รายงานในบทนี้ประกอบด้วยสองส่วน ส่วนแรกเป็นการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการกลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร ผู้สอน และผู้เรียนจากสถาบันกลุ่มตัวอย่าง 5 สถาบัน (7 หน่วยงาน) และนำมาประมวลให้เห็นสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ภาษาตะวันตกอื่นๆ และภาษาตะวันออกส่วนที่สองเป็นการสังเคราะห์และอภิปรายข้อค้นพบที่ได้เด่นจากการวิจัยนี้ ซึ่งครอบคลุม 6 ประเด็น คือ 1) ลำดับความสำคัญของภาษาต่างประเทศ 2) ภาระงาน ผลงานทางวิชาการ และโอกาสการพัฒนาศักยภาพของผู้สอนภาษาต่างประเทศ 3) ปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ 4) ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ 5) กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ และ 6) ปัจจัยเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

การประมวลข้อมูลสภาพการเรียนการสอนในแต่ละกลุ่มภาษาต่างประเทศในส่วนแรก และการสังเคราะห์และอภิปรายข้อค้นพบสำคัญในส่วนที่สอง จะทำให้เห็นความเหมือนและความแตกต่างของสภาพการเรียนการสอนแต่ละกลุ่มภาษาต่างประเทศ และประเด็นปัญหาร่วมของการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในภาคใต้ อันจะทำให้สามารถวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน และแนวโน้มໄได้ ซึ่งจะยังประโยชน์ในการวางแผนนโยบายการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้อย่างชัดเจนและเหมาะสมยิ่งขึ้น

การนำเสนอข้อมูลของแต่ละภาษา	จะนำเสนอข้อมูลจากมุมมองของกลุ่มตัวอย่าง
ผู้บริหาร ผู้สอน และผู้เรียนตามลำดับ	

1. สรุปสภาพการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

1.1 ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร

ข้อมูลจากผู้บริหารส่วนใหญ่เป็นข้อมูลในระดับกว้างและข้อมูลเชิงนโยบายที่ครอบคลุม การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทุกภาษาในภาพรวม มีเพียงบางประเด็นเท่านั้นที่เป็นข้อมูลเฉพาะของแต่ละภาษา การอภิปรายในส่วนนี้มุ่งเจาะจงประเด็นที่สามารถแยกข้อมูลได้เป็นรายภาษา 4 หัวข้อ คือ 1) การจัดลำดับความสำคัญของภาษาต่างประเทศ 2) ภาษาต่างประเทศที่ใช้ในการเรียนการสอน 3) จำนวนผู้สอน จำนวนผู้เรียน และจำนวนภาษาต่างประเทศที่เปิดสอน และ 4) ปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

1.1.1 การจัดลำดับความสำคัญของภาษาต่างประเทศ

การจัดลำดับความสำคัญของภาษาต่างประเทศเป็นการสะท้อนภาพสภาวะการณ์การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้ในแง่มุมหนึ่ง เพราะการเห็นความสำคัญของภาษาจะนำไปสู่การวางแผนนโยบายในด้านต่างๆ เช่น บุคลากรทั้งในด้านจำนวนและการพัฒนา หลักสูตร ปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน และงบประมาณ

สถาบันตัวอย่างทั้ง 7 แห่งมีความเห็นเหมือนกันว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญที่สุด ซึ่งก็สอดคล้องกับสภาพการณ์ของโลกปัจจุบันที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสารระหว่างชาติ และการเข้าถึงแหล่งข้อมูลต่างๆ แต่ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของภาษาต่างประเทศอื่นๆ นั้น แตกต่างกันไปค่อนข้างมาก ตารางที่ 5.1 แสดงการเรียงลำดับความสำคัญของภาษาต่างประเทศโดยกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารสถาบันต่างๆ โดยแยกเป็นภาษาอังกฤษ ภาษาตะวันตกอื่นๆที่มิใช่ภาษาอังกฤษ และภาษาตะวันออก

ตารางที่ 5.1 การจัดลำดับความสำคัญของภาษาต่างประเทศโดยกลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร

ภาษา	ลำดับของภาษา						
	สถาบัน ราชภัฏ	สถาบัน เทคโนโลยี ราชมงคล	มหาวิทยาลัยของรัฐ			มหาวิทยาลัยใน กำกับของรัฐ	มหาวิทยาลัย เอกชน
			วิทยาเขต 1	วิทยาเขต 2	วิทยาเขต 3		
อังกฤษ	1	1	1	1	1	1	1
ภาษาตะวันตกอื่นๆที่มิใช่ภาษาอังกฤษ							
1. ฝรั่งเศส	-	-	2	2	3	-	-
2. เยอรมัน	-	2	-	-	3	-	-
3. สเปน	-	-	-	-	3	-	-
4. อิตาเลียน	-	-	-	-	3	-	-
ภาษาตะวันออก							
1. จีน	3	3	2	3	2	2	2
2. ญี่ปุ่น	2	-	2	-	3	3	-
3. เกาหลี	-	-	2	-	-	-	-
4. มาเลย์	-	-	2	-	-	-	3
5. เทพ琐	-	-	-	-	3	-	-
6. อาหรับ	-	-	-	-	-	-	-

หมายเหตุ 1 = สำคัญเป็นลำดับหนึ่ง

2 = สำคัญเป็นลำดับสอง

3 = สำคัญเป็นลำดับสาม

- = "ไม่ได้รับการจัดลำดับความสำคัญ"

ข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่า นอกเหนือจากภาษาอังกฤษแล้ว ภาษาจีนเป็นภาษาที่ทั้ง 7 สถาบันให้ความสำคัญด้วยการจัดให้อยู่ลำดับ 2 หรือลำดับ 3 รองลงมาคือภาษาญี่ปุ่นที่มี 4 สถาบันเห็นความสำคัญ ในขณะที่ภาษาฝรั่งเศสและภาษาเยอรมันซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่มีการเรียนการสอนในสาขาวิชาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทยมาเป็นเวลานานมาก มีผู้บริหารสถาบันเห็นความสำคัญเพียง 3 และ 2 สถาบันตามลำดับ ภาษาเยอรมันได้รับการจัดลำดับความสำคัญโดยกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารสองสถาบันเช่นเดียวกับภาษาญี่ปุ่น ภาษาที่ได้รับการจัดลำดับเป็นลำดับสุดท้ายคือภาษาสเปน อิตาเลียน และเกาหลีที่แต่ละภาษามีสถาบัน 1 แห่งให้ความสำคัญ เป็นที่น่าสังเกตว่า ภาษาอาหรับเป็นภาษาเดียวที่กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารทุกสถาบันไม่จัดลำดับความสำคัญให้เลย

เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างผู้บริหารบางสถาบัน ไม่จัดลำดับความสำคัญของภาษาที่สถาบันของตนเอง ไม่ได้เปิดสอน เช่น กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารสถาบันราชภัฏชั้น ไม่จัดลำดับความสำคัญให้กับภาษาสเปน ซึ่งไม่ได้เปิดสอนในสถาบันของตนเอง และในทางกลับกันผู้บริหารบางสถาบัน ไม่จัดลำดับความสำคัญให้กับบางภาษาที่เปิดสอนในสถาบันของตนเอง เช่น กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 ซึ่งเปิดสอนภาษาเก่าหลี แต่ไม่จัดลำดับความสำคัญให้กับภาษาอีกด้วย ตารางที่ 5.2 แสดงจำนวนสถาบันที่เปิดสอนแต่ละภาษาและจำนวนสถาบันที่เห็นความสำคัญของแต่ละภาษา

ตารางที่ 5.2 จำนวนสถาบันที่เปิดสอนแต่ละภาษา และจำนวนสถาบันที่เห็นความสำคัญของแต่ละภาษา

	ภาษาที่เปิดสอน										
	อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมัน	สเปน	อิตาเลียน	จีน	ญี่ปุ่น	เกาหลี	มาlays	อาหรับ	เบมร
จำนวนสถาบันที่เปิดสอน	7	5	3	1	1	4	5	2	3	1	2
จำนวนสถาบันที่เห็นความสำคัญ	7	3	2	1	1	7	4	1	2	0	1

จะเห็นได้ว่าสถาบันที่เปิดสอนภาษาจีนมีอยู่เพียง 4 สถาบัน แต่สถาบันที่เห็นว่าภาษาจีนมีความสำคัญมีจำนวนถึง 7 สถาบัน ซึ่งก็ทำให้เห็นแนวโน้มว่าการเรียนการสอนภาษาจีนจะท่วมความสำคัญและขยายตัวมากขึ้นในอนาคต และในสถานการณ์ที่ประเทศจีนกำลังเปิดประเทศออกสู่ประชาชนโลก ด้วยพลังทางเศรษฐกิจและสังคมนี้ ก็ย่อมคาดการณ์ได้ว่า ความต้องการภาษาจีนจะต้องมีมากขึ้น และในขณะเดียวกัน ความร่วมมือและความช่วยเหลือด้านการเรียนการสอนภาษาจีนกับประเทศไทย เช่นการแลกเปลี่ยนบุคลากรและผู้เรียนและการสร้างหลักสูตรร่วมกัน ก็มีความเป็นไปได้ อันจะทำให้สามารถพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนให้มี

ประสิทธิภาพ สามารถสร้างสรรค์บัณฑิตที่มีความสามารถเพื่อป้อนตลาดแรงงานที่กำลังขยายตัวอย่างรวดเร็วและยังไม่มีจัดทำกัด แต่การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนนี้ ต้องกระทำโดยเร็ว เพื่อให้ทันกับเหตุการณ์และสามารถผลิตบัณฑิตที่มีความสามารถทางภาษาจีน อันจะช่วยให้ประเทศไทยมีศักยภาพในการแข่งขันนานาประเทศซึ่งก็จะเห็นโอกาสและศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศไทย เช่นกัน

ภาษาญี่ปุ่นเป็นอีกภาษาหนึ่งที่ผู้บริหารจำนวน 4 สถาบันเห็นความสำคัญ แม้ว่าจำนวนผู้บริหารสถาบันที่เห็นความสำคัญของภาษาจะมีน้อยกว่าจำนวนสถาบันที่เปิดสอน (4:5) และสถาบันที่ไม่จัดลำดับความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นก็เป็นสถาบันที่เปิดสอนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอก-โท และวิชาเลือก จำนวนสถาบันที่ให้ความสำคัญมีมากกว่าที่ให้ความสำคัญกับภาษาอื่น อย่างไรก็ดี ข้อมูลนี้อาจชี้ให้เห็นการขาดอัตรากำลังในด้านความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นที่เคยเป็นที่ต้องการมาก อันอาจเนื่องมาจากการผลิตที่ว่า ตลาดประเทศไทยญี่ปุ่นเป็นตลาดที่เข้าถึงได้ยากเนื่องจากเป็นตลาดที่ต้องการสินค้าคุณภาพและเป็นตลาดเก่าที่หลงเหลือประเทศไทยและญี่ปุ่นมีได้ไม่นาน รวมทั้งการที่ญี่ปุ่นก็ประสบปัญหาเศรษฐกิจชั่นเดียวกับประเทศไทยในเอเชีย แม้ว่าจะไม่รุนแรงเท่า ก็ทำให้เกิดผลกระทบที่รุนแรง นอกจานี้ ประเทศไทยญี่ปุ่นก็เป็นประเทศที่มีขนาดเล็ก แม้จะมีกำลังซื้อสูง แต่ความต้องการมีปริมาณจำกัด ดังนั้น เมื่อเทียบกับประเทศไทยแล้ว ประเทศไทยญี่ปุ่นก็มีความสำคัญเป็นรอง ส่งผลให้ความต้องการและความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นมีน้อยลง

ภาษาสเปนและอิตาเลียน เป็นเพียงสองภาษาที่มีจำนวนผู้บริหารที่เห็นความสำคัญเท่ากับจำนวนสถาบันที่เปิดสอน ทั้งสองภาษาเป็นภาษาที่ค่อนข้างใหม่ในภูมิภาคนี้ เนื่องจากมีเปิดสอนในสถาบันเดียวคือมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 เนื่องจากโดยสภาพภูมิศาสตร์แล้ว ที่ตั้งของสถาบันนี้เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับโลก สถาบันจึงได้เปิดหลักสูตรนานาชาติที่ไม่ใช่หลักสูตรทางภาษาเพื่อรองรับความต้องการในด้านนี้ แต่เน้นภาษาต่างประเทศเป็นพิเศษ ภาษาที่เปิดสอนจึงหลากหลาย และทุกภาษามีความสำคัญ ดังจะเห็นได้ว่า สถาบันได้กำหนดให้ผู้เรียนจะต้องเรียนภาษาต่างประเทศเพิ่มอีก 1 ภาษาอนอกเหนือจากภาษาอังกฤษ โดยจะสามารถเลือกภาษาที่จะเรียนได้ วิชาภาษาเหล่านี้ ไม่ได้มีสถานะเป็นวิชาเลือกเสรีที่ผู้เรียนจะเรียนหรือไม่ก็ได้ แต่เป็นวิชาที่ต้องเลือกและต้องเรียน จึงอาจกล่าวได้ว่า ความสำคัญของภาษาสเปนและอิตาเลียนเกี่ยวนেื่องโดยตรงกับสภาพแวดล้อมของถิ่นที่ตั้งของสถาบัน และมีความสำคัญเฉพาะแห่ง อาจจะเป็นไปได้ว่าสถาบันแห่งนี้อาจจะเปิดสอนภาษาอื่นๆ ที่มีความจำเป็นเพิ่มขึ้นอีกในอนาคต นอกเหนือจากภาษาที่สถาบันนี้เปิดสอนอยู่แล้วทั้งหมด 8 ภาษา

ภาษา Francis เป็นภาษาที่เปิดสอนในสถาบัน 5 แห่ง แต่มีผู้บริหารให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษ 3 แห่ง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลไม่จัดลำดับความสำคัญของภาษา Francis แม้ว่าจะเปิดสอนเป็นวิชาบังคับเลือกของหลักสูตรการท่องเที่ยว ซึ่งก็ตรงกันข้ามกับมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 ที่เปิดเป็นวิชาในสถานะเดียวกัน ซึ่งก็อาจจะเนื่องจากสภาพแวดล้อมของที่ตั้งสถาบันดังกล่าวมาแล้วข้างต้น นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐก็ไม่จัดลำดับความสำคัญของภาษา Francis แม้ว่าจะเปิดสอนเป็นวิชาเอก-โทและวิชาเลือก ข้อมูลนี้อาจจะชี้ว่าภาษา Francis มีความสำคัญน้อยลง แม้ว่าจะมีสถาบันที่เปิดสอนอยู่หลายสถาบัน เพราะเป็นภาษาที่มีการเรียนการสอนนานนาน

ภาษาเยอร์มันได้รับการจัดให้อยู่ในลำดับเดียวกับภาษาอังกฤษ แม้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใหม่กว่าในการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา ซึ่งก็อาจอธิบายได้ด้วยเหตุผลเกี่ยวกับที่ตั้งของสถาบัน เช่นเดียวกันกับภาษาสเปนและภาษาอิตาเลียน สถาบันสองแห่งที่ให้ความสำคัญกับภาษาเยอร์มันก็คือสถาบันที่เปิดสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรการท่องเที่ยวและการโรงแรมและหลักสูตรการโรงแรม

ภาษาเกาหลีเป็นภาษาที่เปิดสอนในสองสถาบัน และสถาบันที่เห็นความสำคัญมีเพียงสถาบันเดียว คือ มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 ซึ่งเน้นวิชาภาษาเป็นสำคัญ

ภาษาอาหรับ เปิดสอนในสถาบันเดียวและผู้บริหารไม่จัดลำดับความสำคัญให้ภาษาอังกฤษ ฉันอาจเนื่องมาจากเหตุผลที่ว่า ภาษาอังกฤษไม่จำเป็นในการสื่อสารและไม่มีบทบาทมากในด้านเศรษฐกิจในภูมิภาคภาคใต้

ภาษาเบนาร์ได้รับการจัดลำดับความสำคัญโดยยกอุ่นตัวอย่างผู้บริหารในสถาบันเดียวกัน และเป็นภาษาเดียวที่คณบุรีวิจัยไม่สามารถอธิบายการจัดลำดับความสำคัญได้ด้วยเหตุผลที่ใช้อธิบายภาษาอื่นๆ เนื่องจากภาษาเบนาร์ไม่มีความสำคัญในเชิงเศรษฐกิจหรือการท่องเที่ยวในภาคใต้ ไม่ได้เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกันได้ในวงกว้าง และไม่ได้เป็นภาษาที่เปิดสอนนานนาน อย่างไรก็ตาม จากการสัมภาษณ์เพื่อหาข้อมูลเพิ่มเติม พบร่วมกันว่าภาษาเบนาร์มีความสำคัญเพราะเป็นภาษาที่มีอิทธิพลต่อภาษาไทยในอดีต แม้ปัจจุบันยังมีร่องรอยของภาษาเบนาร์ในภาษาไทยอยู่มาก การเรียนภาษาเบนาร์ทำให้เกิดความเข้าใจภาษาไทยอย่างลึกซึ้งมากขึ้น ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า ความสำคัญของภาษาเบนาร์นั้นมากจากเหตุผลที่แตกต่างจากภาษาอื่นๆ

จากข้อมูลการจัดลำดับความสำคัญของกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารสถาบัน คณบุรีวิจัยสามารถสรุปลำดับความสำคัญของภาษาต่างประเทศในบริบทภาคใต้ได้ตามลำดับดังนี้ คือ 1) ภาษาอังกฤษ 2) ภาษาจีน 3) ภาษาญี่ปุ่น 4) ภาษา Francis 5) ภาษาเยอร์มันและภาษาอังกฤษ 6) ภาษาเบนาร์ และ 7) ภาษาสเปน อิตาเลียน และภาษาเกาหลี จะเห็นได้ว่าความสำคัญของภาษาต่างประเทศมี

แนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงไปตามความเปลี่ยนแปลงของโลก ภายนอกเริ่มทวีความสำคัญขึ้น ในขณะที่ภัยต่างๆ ลดลง ทั้งนี้ ยกเว้นภัยอังกฤษซึ่งกำลังมีความสำคัญเพิ่มขึ้นอย่างไม่หยุดยั่ง

1.1.2 ภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ด้วยสภាពรบ.ของ โลกปัจจุบันนี้ที่เป็นโลกไร้พรมแดน การติดต่อสื่อสารระหว่างนานาประเทศมีความจำเป็นและสำคัญมากขึ้นทั้งในด้านเศรษฐกิจ ความสัมพันธ์และการเมืองระหว่างประเทศ ดังผลให้มีการสร้างหลักสูตรนานาชาติที่ไม่ใช่หลักสูตรทางภาษา แต่ใช้ภาษาต่างประเทศที่สามารถใช้สื่อสารได้ในระหว่างผู้เรียนจากนานาประเทศในการเรียนการสอนเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนในประเทศไทยเรียนโดยใช้ภาษาต่างประเทศทั้งหลักสูตร อันจะทำให้มีความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารได้มากขึ้น และเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนจากต่างชาติเข้ามาเรียนได้ นอกจากราชบัณฑิตในหลักสูตรนานาชาติบางหลักสูตรที่ไม่ใช่หลักสูตรทางภาษา ying เน้นการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาที่หลากหลายให้กับผู้เรียน นอกจากราชบัณฑิต ying ยังมีหลักสูตรระดับสัมมาร์ชาร์ตต่างประเทศที่ต้องการมาศึกษาในประเทศไทยอีกด้วย ดังนั้น ในปัจจุบันความต้องการวิชาภาษาต่างประเทศจึงเพิ่มมากขึ้น ทั้งภาษาหลักคือภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศอื่นๆ จึงเห็นได้ว่ามีการเปิดสอนภาษาต่างประเทศที่หลากหลายมากขึ้นทั้งที่เป็นวิชาภาษาตะวันออกและภาษาตะวันตก ตารางที่ 5.3 แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับภาษาที่เปิดสอนและภาษาที่ใช้สอนในหลักสูตรต่างๆ ในระดับปริญญาตรี และตารางที่ 5.4 แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับภาษาที่เปิดสอนและภาษาที่ใช้สอนในหลักสูตรต่างๆ ในระดับสูงกว่าปริญญาตรี

ตารางที่ 5.3 ภาษาที่เปิดสอนในหลักสูตรระดับปริญญาตรี

ตารางที่ 5.3 ภาษาที่เปิดสอนในหลักสูตรระดับปริญญาตรี (ต่อ)

ประเภทของ หลักสูตรและ สถานะวิชา	ภาษาที่เปิดสอน										ภาษาที่ใช้สอน วิชาที่ไม่ใช่วิชา ภาษา
	อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมัน	สเปน	อิตาเลียน	จีน	ญี่ปุ่น	เกาหลี	มลายู	อาหรับ	
2. หลักสูตร นานาชาติ - วิชาพื้นฐาน - วิชาเอก-ไทย - วิชาเลือก (บังคับเลือก)											อังกฤษ
	✓										
	✓					✓					
	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓			

ตารางที่ 5.4 ภาษาที่เปิดสอน/ภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนในระดับสูงกว่าปริญญาตรี

ประเภทของ หลักสูตรและ สถานะวิชา	ภาษาที่เปิดสอน										ภาษาที่ใช้สอน วิชาที่ไม่ใช่วิชา ภาษา
	อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมัน	สเปน	อิตาเลียน	จีน	ญี่ปุ่น	เกาหลี	มลายู	อาหรับ	
1. หลักสูตร ปกติ - วิชาพื้นฐาน - วิชาเอก-ไทย - วิชาเลือก											ไทย
	✓										
2. หลักสูตร ปกติที่ใช้ ภาษาต่างประเทศ ในการเรียน การสอน - วิชาพื้นฐาน - วิชาบังคับ - วิชาเลือก											อังกฤษ
	✓										
	✓										
	✓										
3. หลักสูตรนานา ชาติ - วิชาพื้นฐาน - วิชาบังคับ - วิชาเลือก											อังกฤษ
	✓										
	✓										
	✓										
4. หลักสูตรระยะ สั้น											อังกฤษทั้ง หลักสูตร
5. หลักสูตรภาษา - วิชาพื้นฐาน - วิชาบังคับ - วิชาเลือก											อังกฤษ
	✓										
	✓										

ในการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้สอนมักจะพยายามใช้ภาษาต่างประเทศนั้นๆ ให้มากที่สุดในการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับภาษาและมีโอกาสเพิ่มพูนทักษะได้อย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนแล้ว พนว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนมากที่สุด เนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้ในทุกระดับและประเภทของหลักสูตร รวมทั้งมีสถานะวิชาครบทุกสถานะ ไม่ว่าจะเป็นวิชาบังคับพื้นฐาน วิชาเอก-โท หรือวิชาเลือก

ประเภทของหลักสูตรที่เปิดสอนในสถาบันกลุ่มตัวอย่าง 5 สถาบัน (7 หน่วยงาน) ได้แก่ หลักสูตรปกติทั่วไปที่ใช้ภาษาไทยในการเรียนการสอนวิชาอื่นๆ ที่ไม่ใช้วิชาภาษา หลักสูตรนานาชาติ ซึ่งเท่าที่ปรากฏในข้อมูลนี้ ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนทุกรายวิชาที่ไม่ใช้รายวิชาภาษาอื่นๆ หลักสูตรที่ไม่ใช่หลักสูตรนานาชาติแต่ใช้ภาษาต่างประเทศในการเรียนการสอนก็ใช้ภาษาอังกฤษ และหลักสูตรระดับสั�്ചាវร์ชาร์ตต่างประเทศ ก็ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนทั้งหลักสูตร

ระดับของหลักสูตรมีสี่ระดับ คือ ระดับปริญญาตรี ระดับสูงกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอก ในระดับปริญญาตรี สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งกำหนดให้ผู้เรียนในระดับปริญญาตรีทุกคน ไม่ว่าจะเรียนหลักสูตรประเภทใด ต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาบังคับพื้นฐานในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ยิ่งไปกว่านั้น หลักสูตร ในมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 ที่ไม่ใช่หลักสูตรทางภาษาบางหลักสูตร ยังกำหนดให้ผู้เรียนเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษนอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานอีกด้วย นอกจากนี้ หลักสูตร ในระดับสูงกว่าปริญญาตรีก็ยังกำหนดให้ผู้เรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานหรือวิชาภาษาอังกฤษแบบเข้มเพื่อเพิ่มความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอันจะเป็นประโยชน์ในการเรียน ซึ่งต้องอาศัยการค้นคว้าหาข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ

สถานะวิชาภาษาต่างประเทศในประเทศไทยได้แก่ วิชาพื้นฐาน วิชาเอก-โท และวิชาเลือก วิชาพื้นฐานจะมีจำนวนวิชาจำกัด แต่จะมีจำนวนผู้เรียนมากที่สุด คือนักศึกษาทุกคนต้องเรียนอย่างน้อย 2 รายวิชา วิชาเอก-โทจะมีจำนวนวิชามากและหลากหลาย แต่จะมีผู้เรียนเฉพาะที่เรียนหลักสูตรทางภาษา วิชาเลือกคือรายวิชาที่เปิดให้ผู้เรียนเลือกตามความสนใจและความต้องการ หรืออาจเป็นวิชาที่ต้องเลือก เช่นมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 และสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลที่กำหนดให้ผู้เรียนต้องเลือกเรียนภาษาต่างประเทศอีกหนึ่งภาษา นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 นั้น ผู้เรียนสามารถเลือกภาษาที่จะเรียนได้

ภาษาต่างประเทศอื่นๆ นอกเหนือจากภาษาอังกฤษนั้น จะใช้ในวงแคบกว่าภาษาอังกฤษมาก จะเห็นได้ว่า ไม่มีหลักสูตรนานาชาติหลักสูตรใดใช้ภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนวิชาที่ไม่ใช่วิชาภาษาต่างประเทศ และภาษาเหล่านี้ก็ไม่มีสถานะเป็นภาษาบังคับพื้นฐานในหลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษากลุ่มนี้อย่าง

1.1.3 จำนวนผู้สอน จำนวนผู้เรียน และจำนวนภาษาต่างประเทศที่เปิดสอน

ภาษาต่างประเทศที่เปิดสอนในสถาบันกลุ่มนี้อย่างมีทึ้งสิ้น 11 ภาษา ซึ่งเปิดสอนแตกต่างกันไปในแต่ละสถาบัน แต่ภาษาที่ทุกสถาบันเปิดสอนคือภาษาอังกฤษ ตารางที่ 5.5 แสดงจำนวนภาษาที่เปิดสอน จำนวนผู้สอน และจำนวนผู้เรียนวิชาภาษาต่างประเทศในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ซึ่งเป็นช่วงเวลาการเก็บข้อมูลของงานวิจัยนี้

ตารางที่ 5.5 จำนวนผู้สอน จำนวนผู้เรียน และจำนวนภาษาต่างประเทศที่เปิดสอนในแต่ละสถาบันกลุ่มนี้อย่าง

ภาษา	สถาบันราชภัฏ		สถาบัน เทคโนโลยี ราชมงคล	มหาวิทยาลัยของรัฐ						มหาวิทยาลัย ในกำกับของ รัฐ		มหาวิทยาลัย เอกชน		รวม		
				วิทยาเขต 1		วิทยาเขต 2		วิทยาเขต 3								
	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน
อังกฤษ	15	5,289	17	762	27	3,203	24	3,356	8	691	9	4,000	27	3,900	127	21,201 63.5% 82.07%
ฝรั่งเศส			1	20	1	58	8	602	2	41					12	721 6% 2.79%
เยอรมัน			1	21			4	220	2	51					7	292 3.5% 1.13%
สเปน									1	62					1	62 0.5% 0.24%
อิตาเลียน									1	17					1	17 0.5% 0.07%
จีน					1	104	6	406	6	86	3	30			16	626 8% 2.42%
ญี่ปุ่น	3	25			1	212	6	558	2	69	1	30			13	894 6.5%) 3.46%
เกาหลี							4	505	2	31					6	536 3% 2.07%

ตารางที่ 5.5 จำนวนผู้สอน จำนวนผู้เรียน และจำนวนภาษาต่างประเทศที่เปิดสอนในแต่ละสถาบันกลุ่ม
ตัวอย่าง (ต่อ)

จำนวน ภาษา	สถาบันราชภัฏ		สถาบัน เทคโนโลยี ราชมงคล		มหาวิทยาลัยของรัฐ						มหาวิทยาลัย ในกำกับของ รัฐ		มหาวิทยาลัย เอกชน		รวม	
					วิทยาเขต 1		วิทยาเขต 2		วิทยาเขต 3							
	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน
มลายู					2	129	7	834			1	30			10	993
															5%	3.84%
อาหรับ							5	490							5	490
															2.5%	1.90%
เขมร					1		1								2	0*
															1%	
รวม จำนวน ภาษาที่ เปิดสอน ในแต่ละ สถาบัน	2	3	5	9	8	4	1								รวม จำนวน ภาษา ทั้งหมด = 200	รวม จำนวน ภาษา ทั้งหมด = 25,832

*ไม่มีผู้เรียน ณ เวลาที่สำรวจ

ผู้สอนภาษาอังกฤษมีจำนวน 63.5% ของจำนวนผู้สอนภาษาทั้งหมด แต่ที่น่าสังเกตก็คือ ผู้เรียนภาษาอังกฤษทั้งหมดมีจำนวน 82.07 % ของจำนวนผู้เรียนทั้งหมด ตัวเลขนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษมีภาระงานสอนที่ต้องรับผิดชอบมากกว่าผู้สอนภาษาอื่น ถึงแม้ว่าจำนวนชั่วโมงสอนที่ปรากฏอาจจะไม่มากกว่ากันเนื่องจากมีเพดานจำนวนชั่วโมงสอนที่กำหนดไว้ต่อ สัปดาห์ แต่นั่นก็หมายความว่า จำนวนผู้เรียนต่อคู่ลูกคู่มีจำนวนมากกว่า เนื่องจากจำนวนผู้เรียนทั้งหมดมีมากกว่าและจำนวนผู้สอนก็มีสัดส่วนเป็นจำนวนที่ไม่มากเท่ากับสัดส่วนจำนวนผู้เรียน และไม่ว่าผู้เรียนจะมีจำนวนเท่าไร ผู้สอนก็ต้องรับผิดชอบให้ได้ เนื่องจากภาระงานสอนส่วนใหญ่เป็นการสอนวิชาพื้นฐานสำหรับนักศึกษาทุกคนที่เข้ามาเรียนในสถาบัน การที่ต้องรับภาระสอนผู้เรียนเป็นจำนวนมากนี้ส่งผลให้ภาระงานที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เช่น การเตรียมวัสดุอุปกรณ์ การตรวจงาน การตรวจสอบ การทำคะแนน เป็นต้น มีมากเป็นสัดส่วนกันไป

ภาษาที่มีจำนวนผู้สอนเป็นสัดส่วนรองลงมาจากภาษาอังกฤษคือภาษาจีน (16 คน หรือ 8%) ญี่ปุ่น (13 คน หรือ 6.5%) และฝรั่งเศส (12 คน หรือ 6%) ตามลำดับ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่าจำนวนผู้สอนสอดคล้องกับการจัดลำดับความสำคัญของภาษาของผู้บริหาร จากนั้นก็เป็นภาษาญี่ปุ่น (10 คน หรือ 5%) และภาษาเยอรมันซึ่งแม้จะได้รับการจัดให้อยู่ในลำดับเดียวกันกับภาษาญี่ปุ่น ก็มีจำนวนผู้สอนน้อยกว่า (7 คน หรือ 3.5%) ซึ่งก็อาจจะเนื่องมาจากมีจำนวนผู้เรียนน้อยกว่า ภาษาสเปน อิตาเลียนและเกาหลีกีชั้นกัน แม้จะได้รับการจัดให้อยู่ในลำดับเดียวกัน ก็มีจำนวนผู้สอนแตกต่างกันคือ ภาษาสเปน (1 คน หรือ 0.5%) ภาษาอิตาเลียน (1 คน หรือ 0.5%) และภาษาเกาหลี (6 คน หรือ 3%) ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากจำนวนผู้เรียนชั้นกัน อนึ่ง ภาษาเขมร นั้นมีผู้สอน 2 คน คิดเป็น 1% ซึ่งก็เป็นจำนวนมากกว่าผู้สอนภาษาสเปนและอิตาเลียน ซึ่งก็เป็นไปตามลำดับความสำคัญของภาษา

เมื่อพิจารณาถึงอัตราส่วนระหว่างจำนวนผู้สอนต่อผู้เรียน ภาพของการงานที่แตกต่างกันของผู้สอนภาษาต่างประเทศต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากตารางที่ 5.6

**ตารางที่ 5.6 อัตราส่วนจำนวนผู้สอนต่อจำนวนผู้เรียนภาษาต่างประเทศต่อภาคการศึกษาในสถาบันกสิริ
ตัวอย่าง**

ภาษา	สถาบันราชภัฏ	สถาบัน เทคโนโลยี ราชมงคล	มหาวิทยาลัยของรัฐ			มหาวิทยาลัย ในกำกับของ รัฐ	มหาวิทยาลัย เอกชน	เฉลี่ย
			วิทยาเขต 1	วิทยาเขต 2	วิทยาเขต 3			
อังกฤษ	1:352.6	1:44.82	1:118.62	1:139.83	1:86.38	1:444.44	1:144.44	1:190.16
ฝรั่งเศส		1:20	1:58	1:75.25	1:20.5			1:43.44
เยอรมัน		1:21		1:55	1:25.5			1:33.83
สเปน					1:62			1:62
อิตาเลียน					1:17			1:17
จีน			1:104	1:67.66	1:14.33	1:10		1:49
ญี่ปุ่น	1:8.33		1:212	1:93	1:34.5	1:30		1:75.56
เกาหลี				1:126.25	1:15.5			1:70.87
猛烈			1:64.5	1:119.14		1:30		1:71.21
อาหรับ				1:98				1:98
เขมร			*	*				*

* ไม่มีผู้เรียน ณ เวลาที่สำรวจ

ค่าเฉลี่ยของจำนวนผู้สอนหนึ่งคนต่อจำนวนผู้เรียนภาษาอังกฤษต่อภาคการศึกษาสูงถึง 1:190.16 ในขณะที่ลำดับรองลงมาคือภาษาอาหรับ มีค่าเฉลี่ย 1:98 ซึ่งน้อยกว่าค่าเฉลี่ยของ

ภาษาอังกฤษประมาณครึ่งหนึ่ง ภาษาญี่ปุ่น 猛烈 และภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยผู้สอนต่อผู้เรียนใกล้เคียงกันคือ 1:75.56, 1:71.21 และ 1:70.87 ตามลำดับ ภาษาสเปนมีอัตราส่วนระหว่างผู้สอนและผู้เรียน 1:62 น้อยจากนั้นแล้ว อัตราส่วนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนก็น้อยลงอย่างมาก ภาษาจีนมีอัตราส่วนผู้สอนต่อผู้เรียน 1:49 ภาษาฝรั่งเศส 1:43.44 ภาษาเยอรมัน 1:33.83 และภาษาอิตาเลียนซึ่งมีค่าเฉลี่ยผู้สอนต่อผู้เรียนน้อยที่สุดคือ 1:17

ในอีกแห่งหนึ่ง ถ้าจัดกลุ่มภาษาตะวันตกอื่นๆที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษข้าด้วยกันแล้ว เปรียบเทียบกับกลุ่มภาษาตะวันออก ก็จะได้ภาพของการเรียนการสอนภาษาดังนี้

ตารางที่ 5.7 จำนวนผู้สอนและจำนวนผู้เรียนภาษาตะวันตกอื่นที่มีใช้ภาษาอังกฤษในสถาบันครุภัณฑ์ตัวอย่าง

ผู้ร่วงเศส		เยอร์มัน		สเปน		อิตาเลียน	
ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน
12 (6%)	721 (2.79%)	7 (3.5%)	292 (1.13%)	1 (0.5%)	62 (0.24%)	1 (0.5%)	17 (0.07%)

1. จำนวนผู้สอนภาษาตะวันตกอื่นๆที่มิใช่ภาษาอังกฤษทั้งหมด = 21
 2. จำนวนผู้เรียนภาษาตะวันตกอื่นๆที่มิใช่ภาษาอังกฤษทั้งหมด = 1,092
 3. อัตราส่วนระหว่างผู้สอนและผู้เรียนภาษาตะวันตกที่มิใช่ภาษาอังกฤษ = 1:52

N (ผู้สอนภาษาต่างประเทศทั้งหมด) = 200

N (ผู้เรียนภาษาต่างประเทศทั้งหมด) = 25,832

ตารางที่ 5.8 จำนวนผู้สอนและจำนวนผู้เรียนภาษาต่างประเทศในสถาบันก่อตัวอย่าง

N (ผู้สอนภาษาต่างประเทศทั้งหมด) = 200

N (ผู้เรียนภาษาต่างๆ/ระเทศทั้งหมด) = 25.832

*ไม่มีผู้เรียน ณ เวลาที่สำรวจ

จะเห็นได้ว่าจำนวนภาษาตะวันออกมีมากกว่าภาษาตะวันตก 2 ภาษา มีจำนวนผู้สอนและจำนวนผู้เรียนมากกว่าเกินสองเท่า และอัตราส่วนระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนดังรายละเอียดในตารางที่ 5.6 ที่สูงกว่า เช่นกัน อาจกล่าวได้ว่า ภาษาตะวันออกมีแนวโน้มที่จะเพิ่มความสำคัญมากขึ้น มี

จำนวนผู้สอนผู้เรียนมากขึ้น ทำให้อัตราส่วนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเริ่มสูงขึ้น (1:68.06) ต่างจากภาษาตัววันตกซึ่งยังคงอัตราส่วนที่ไม่สูงมากไว้ได้ (1:52)

1.1.4 ปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาส่วนใหญ่เป็นปัญหาโดยรวมของการเรียนการสอนภาษา เช่น ปัญหาการขาดแคลนบุคลากร การพัฒนาอาจารย์ หลักสูตร ปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนการสอนและด้านการเรียนการสอน การบริหารจัดการ คุณภาพผู้เรียน และการตระหนักรในบทบาทและความสำคัญของภาษา แต่ด้วยความจริงที่ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีการเรียนการสอนมากที่สุดในบรรดาภาษาต่างประเทศทุกภาษาที่เปิดสอนในสถาบันอุดมศึกษา ปัญหาเหล่านี้ จึงอาจมองได้ว่าเป็นปัญหาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเสียเป็นส่วนใหญ่ และความถี่ในการระบุปัญหาเกิดขึ้นเป็นตัวชี้นำถึงความรุนแรงของปัญหาได้ และความถี่ที่แยกแยะระดับของผู้ระบุปัญหาเก็บง่ายที่ได้ว่าผู้บริหารระดับใดเห็นปัญหา ตารางที่ 5.9 แสดงความถี่ของการระบุปัญหาของผู้บริหารสามระดับ คือระดับสถาบัน ระดับคณะและระดับภาควิชา (รายละเอียดของปัญหาอยู่ในภาคผนวก 8)

ตารางที่ 5.9 ความถี่ของการระบุปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

กลุ่มปัญหา	ความถี่ของการระบุปัญหา			รวม
	สถาบัน	คณะ	ภาควิชา	
1. บุคลากร				
1.1 การขาดแคลนบุคลากร				
1.1.1 การขาดแคลนอาจารย์	4	9	4	17
1.1.2 การขาดแคลนบุคลากรสนับสนุน	0	2	1	3
1.2 การพัฒนาอาจารย์	4	8	2	14
รวมความถี่ในการระบุปัญหาบุคลากร	8	19	7	34
2. หลักสูตร	4	13	15	32
3. ปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนการสอน	8	4	7	19
4. การเรียนการสอน	4	5	6	15
5. การบริหารจัดการ	2	4	4	10
6. คุณภาพผู้เรียน	1	3	5	9
7. การตระหนักรในบทบาทและความสำคัญของภาษา	1	2	0	3
รวมความถี่ในการระบุทุกปัญหา	28	50	44	122

จากตารางจะเห็นได้ว่าความถี่ของการระบุปัญหาโดยผู้บริหารระดับสถาบันมีน้อยที่สุด (ความถี่ = 28) ส่วนความถี่ของการระบุปัญหาโดยผู้บริหารระดับคณะและระดับภาควิชาใกล้เคียงกัน (ความถี่ = 50 และ 44 ตามลำดับ) ซึ่งก็น่าจะเป็น เพราะบริหารระดับสถาบันก็จะเห็นปัญหาได้น้อยกว่าผู้บริหารระดับคณะซึ่งต้องทำหน้าที่ทั้งด้านนโยบายและด้านการเรียนการสอน และผู้บริหารระดับภาควิชาซึ่งเป็นส่วนใหญ่ทำหน้าที่สอนโดยตรง

แม้ว่าปัญหานักการจะเป็นกลุ่มปัญหาที่มีความถี่สูงสุด (ความถี่ = 34) แต่ปัญหานี้ก็แบ่งออกไปเป็นปัญหาการขาดแคลนบุคลากรและการพัฒนาอาจารย์ ดังนั้น เมื่อพิจารณาแยกเป็นสองประเด็น ความถี่ของแต่ละประเด็นก็จะน้อยกว่าปัญหาด้านหลักสูตร (ความถี่ = 32) สำหรับปัญหาในกลุ่มปัญหาเกี่ยวกับบุคลากรนี้ ปัญหาการขาดแคลนอาจารย์เป็นปัญหาสำคัญที่สุด (ความถี่ = 17) และผู้บริหารระดับคณะที่เป็นผู้ที่ระบุปัญหานี้มาด้วยความถี่สูงสุด (ความถี่ = 9) เข่นเดียวกับปัญหาด้านการพัฒนาอาจารย์ ซึ่งผู้บริหารระดับคณะที่เป็นผู้ที่ระบุมาด้วยความถี่สูงสุดด้วย (ความถี่ = 8) ในขณะที่ผู้บริหารระดับภาควิชาระบุมาด้วยความถี่เพียง 2

ปัญหาด้านหลักสูตรเป็นปัญหาที่ผู้บริหารทั้งระดับคณะและภาควิชาระบุมาด้วยความถี่สูงสุด (ความถี่ = 13 และ 15 ตามลำดับ) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าสำหรับผู้ปฏิบัติแล้ว หลักสูตรเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ จากรายละเอียดข้อมูลจะเห็นได้ชัดว่า สิ่งที่ผู้บริหารเห็นว่าเป็นปัญหาคือ การพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถด้านภาษาเพียงพอที่จะใช้ประโยชน์ได้ วิธีแก้ไขที่ผู้บริหารเสนอแนะมากคือ ต้องเริ่มตั้งแต่การตั้งเป้าหมายของการเรียน การสอนที่ควรจะเป็นจริงและทำได้จริงและวางแผนไว้ชัดเจนเพื่อให้ทุกฝ่าย ทั้งผู้สอน ผู้บริหาร ผู้เรียน มีความเข้าใจตรงกัน หลักสูตรภาษาความมีรายวิชาบังคับให้มากเท่ากับเกณฑ์ 12 หน่วยกิต ตามที่สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษากำหนด ความมีการบูรณาการกับวิชาอื่นๆ ให้เห็นความสัมพันธ์และความเชื่อมโยง หลักสูตรภาษาควรสร้างให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความสามารถไม่เท่ากัน และความสนใจไม่เหมือนกัน มีการสอนปรับพื้นฐานให้กับผู้ที่มีความจำเป็น มีรายวิชาบังคับภาษาในหลักสูตรทุกปี มีรายวิชาภาษาให้เลือกหลากหลาย และจัดอบรมระยะสั้นหลายๆ ครั้ง เพื่อให้สามารถพัฒนาทักษะได้อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งความมีการฝึกทักษะทุกด้านที่จำเป็นในการใช้ภาษา เช่น ไวยากรณ์ สังคมศาสตร์ การอ่าน การเขียน การฟัง การพูด เป็นต้น

ปัญหาด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอน มีผู้บริหารระบุมาทั้งหมด 19 ครั้ง ปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอนที่สถาบันส่วนใหญ่กล่าวถึงคือศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งผู้บริหารเห็นว่าควรจัดสร้างให้สมบูรณ์แบบ และจัดระบบการเปิดให้บริการที่สนองความต้องการของผู้เรียนให้ได้มากที่สุด สถาบันควรจัดหาสื่อเทคโนโลยีต่างๆ ที่หลากหลายและให้มีเพียงพอ เพื่อช่วยในการเรียนการสอนผู้เรียนเป็นจำนวนมากให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และทำให้ผู้เรียน

สามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ นอกจากนี้ยังมีปัญหาห้องปฏิบัติการทางภาษาที่ชำรุดและไม่ทันสมัย และปัญหาด้านขนาดของห้องเรียนที่ไม่สามารถรองรับจำนวนผู้เรียนที่มากขึ้น ได้ ซึ่งก็หมายความว่า โต๊ะเก้าอี้มีไม่เพียงพอด้วยเช่นกัน

ปัญหาด้านการเรียนการสอนที่ผู้บริหารระบุ ส่วนใหญ่เป็นปัญหาด้านวิธีการสอนของผู้สอนที่ยังไม่แสดงให้เห็นการเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้บริหารเห็นว่าในการเรียนการสอนควรมีการฝึกปฏิบัติเพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้ในสถานการณ์จริง รวมทั้งควรมีการพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ ผู้บริหารเห็นว่าผู้สอนควรใช้ภาษาต่างประเทศในการเรียนการสอน อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่มักจะเป็นอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารและเพื่อฝึกทักษะทางภาษา นั้นก็คือจำนวนผู้เรียนต่อห้อง ซึ่งควรอยู่ประมาณ 20-30 คน

ในด้านการบริหารจัดการ ผู้บริหารได้ระบุปัญหาการมีแนวคิดไม่ตรงกันในระหว่างผู้บริหารต่างระดับและผู้ปฏิบัติในด้านการจัดการเรียนการสอน ซึ่งผู้บริหารระดับภาควิชาเห็นว่า ผู้บริหารระดับสูงควรมีแนวคิดและนโยบายด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่ทันสมัย ชัดเจนและปฏิบัติได้จริง ปัญหาเรื่องการเป็นสถาบันในระดับที่ต้องรับผู้เรียนที่มีความรู้ ความสามารถไม่เพียงพอที่จะพัฒนาต่อยอดได้ มีการเสนอแนะ ให้นำภาคธุรกิจออกชนเข้ามาเปิดสอนภาษาต่างประเทศให้กับผู้เรียนในสถาบันเพื่อขยายจีดความสามารถในการสนองความต้องการของผู้เรียนให้มากขึ้น โดยสถาบันเป็นผู้ดูแลด้านคุณภาพและการบริหารจัดการ

1.2 ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศ

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้สอนที่ได้จากแบบสอบถามมีรายละเอียดที่ครอบคลุมทุกแง่มุมของผู้สอนไม่ว่าจะเป็นข้อมูลพื้นฐาน และความคิดเห็นของผู้สอนต่อสภาพการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในภาคใต้ แต่ในที่นี้ จะนำเสนอเฉพาะข้อมูลที่เป็นสาระสำคัญ และสะท้อนสภาพการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในภาคใต้ ส่วนข้อมูลอื่น ๆ สามารถดูรายละเอียดได้ในบทที่ 4 ในส่วนข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้สอน

การนำเสนอข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างผู้สอนและการอภิปรายผล จะนำเสนอและอภิปรายผลแยกตามกลุ่มภาษาและภายใต้หัวข้อดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลด้านผู้สอน (จำนวน วุฒิการศึกษา ภาระงาน ความเห็นด้านภาระงาน ผลงานทางวิชาการ การเพิ่มพูนศักยภาพความสามารถในด้านภาษา ความพึงพอใจในการเป็นผู้สอนภาษา และความเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศที่นักศึกษาไทยควรเรียน)

2. ข้อมูลด้านการเรียนการสอน (ขนาดของชั้นเรียน ภาษาที่ใช้ในการสอน กิจกรรมที่ใช้แล้วได้ผลในการเรียนการสอน)
3. ปัญหาและอุปสรรคการสอน

1.2.1 ภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษได้รับการจัดอันดับให้ภาษาที่สำคัญอันดับ 1 สำหรับนักศึกษาไทย โดยกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศจำนวน 38 ใน 43 ราย (88.37%) ในงานวิจัยนี้

1.2.1.1 ข้อมูลด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 21 ราย กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มตัวอย่างภาษาที่มีจำนวนมากที่สุดในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 43 คน คิดเป็นร้อยละ 48.84 ของกลุ่มตัวอย่างทุกภาษา

ในจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 21 ราย มีผู้สอนการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาเอก 6 ราย ระดับปริญญาโท 13 ราย และระดับปริญญาตรี 2 ราย

ประสบการณ์การสอนโดยเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษคือ 13.69 ปี ซึ่งนับว่านานกว่าผู้สอนภาษาอื่น ๆ ยกเว้นผู้สอนภาษาฝรั่งเศส

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษมีภาระงานที่มากและหลายหากกว่าผู้สอนภาษาอื่น ๆ ทุกภาษา เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาเดียวที่เปิดสอนทั้งระดับปริญญาตรีและโท และเปิดสอนถึง 3 สถานะวิชาคือ วิชาบังคับพื้นฐานสำหรับนักศึกษาทุกคน เป็นวิชาเลือกและเป็นวิชาเอก-โท ในบางสถาบันกลุ่มตัวอย่าง โดยในจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษา 21 ราย ทุกรายสอนระดับปริญญาตรี มี 10 รายที่สอนระดับปริญญาตรีเพียงระดับเดียว อีก 11 รายสอนทั้งระดับปริญญาตรี และปริญญาโท ภาระงานสอนโดยเฉลี่ยของผู้สอนคือ 14.45 ชั่วโมง/สัปดาห์/คน ซึ่งสูงกว่าผู้สอนภาษาอื่น ๆ ยกเว้นผู้สอนภาษาจีน สเปนและอิตาเลียน ส่วนวิชาสอนโดยเฉลี่ยคือ 2.57 รายวิชา/คน/ภาคการศึกษา ซึ่งก็นับว่ามีจำนวนวิชาสอนสูงสุด รองจากผู้สอนภาษาเยอรมันและอาหรับ เมื่อเทียบกับภาษาอื่น ๆ มีผู้สอนเพียง 2 ใน 21 รายที่สอนภาษาอังกฤษใน 1 สถานะรายวิชา ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างสอน 2 สถานะรายวิชาและหลายรายสอนมากกว่า 3 สถานะรายวิชาเพราะสอนทั้งระดับปริญญาตรีและโท

นอกจากภาระงานสอน กลุ่มตัวอย่างยังมีภาระงานอื่น ๆ เช่น การเป็นกรรมการชุดต่าง ๆ ด้วยภาระทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ทำให้กลุ่มตัวอย่าง 14 ใน 21 (66.67%) มีความเห็นว่าภาระงาน

ของตนมีมากเกินไป ซึ่งนับว่าเป็นภาษาที่มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนที่เห็นว่าตนมีภาระงานมากเกินไปมากเป็นลำดับสาม รองจากกลุ่มตัวอย่างผู้สอนเขมรและภาษาอื่น

แม้จะมีภาระงานมากmany กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษก็เป็นกลุ่มที่ผลิตผลงานทางวิชาการมากนัยและหลากหลายที่สุดเมื่อเทียบกับผู้สอนภาษาอื่น โดยผลงานวิชาการที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษผลิตคิดเป็น 54.28% ของผลงานวิชาการทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 43 คน ซึ่งก็นับว่าไม่น้อยเมื่อเทียบจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีอยู่ในงานวิจัยคือ 21 รายจาก 43 ราย (48.84%) ผลงานทางวิชาการของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษามีครบถ้วนประเภทไม่ว่า การเรียนเรียงตัวรา/เอกสารการสอน งานวิจัย การเขียนบทความ การนำเสนอผลงานวิจัย และงานแปล โดยการเรียนเรียง ตัวรา/เอกสารการสอนเป็นผลงานที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษผลิตมากที่สุดและการนำเสนอผลงานวิชาการเป็นผลงานน้อยที่สุด

ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษนัดที่สุด 3 ลำดับแรกมีดังนี้คือ ณัดไวยากรณ์ และการอ่านเป็นลำดับ 1 รองลงมาคือการพูด และลำดับ 3 คือ การฟังและศัพท์ ส่วนทักษะที่ไม่มีนัดที่สุดคือ การแปล งานล่ามและการเขียน และทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนต้องการพัฒนาที่สุดคือ การแปล การเขียนและการฟัง โดยลำดับ

กลุ่มผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากเป็นลำดับสาม ใน 11 ภาษา ที่มีโอกาสไปเพิ่มพูนความรู้ความสามารถในประเทศด้วยการไปฝึกอบรม สัมมนา หรือดูงาน โดยกึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่าง (15 ใน 21 ราย 71.43%) เคยเข้าฝึกอบรม สัมมนา หรือดูงานในประเทศโดยค่าใช้จ่ายการไปฝึกอบรม/สัมมนา/ดูงานในประเทศของกลุ่มผู้สอนภาษาอังกฤษคือ 1.24 คนในรอบ 5 ปี แต่ในแต่ละปีการนำเสนอผลงานทางวิชาการภายในประเทศกลับพบว่ามีกลุ่มตัวอย่างจำนวนน้อยมากที่เคยไปเสนอผลงานคือเพียง 5 ใน 21 ราย (23.81%) และนับว่ามีน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มผู้สอนภาษาอื่น ๆ ที่เคยนำเสนอผลงานทางวิชาการภายในประเทศ

เมื่อเทียบกับภาษาอื่นๆ กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษมีโอกาสค่อนข้างน้อยในการไปฝึกอบรม/สัมมนา/ดูงานหรือการนำเสนอผลงานวิชาการในต่างประเทศ มีเพียง 12 ใน 21 ราย (57.14%) ที่เคยไปฝึกอบรม/สัมมนา/ดูงานในต่างประเทศ รองลงมาจากผู้สอนภาษาเยอรมัน จีน ญี่ปุ่น เกาหลี มาเลย์ และฟรังเศส ที่น่าประหลาดใจคือมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 2 ใน 21 ราย ที่เคยไปนำเสนอผลงานวิชาการในต่างประเทศ นับว่าน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับผู้สอนภาษาอื่นๆ ที่ได้เคยไปเสนอผลงาน

เมื่อเทียบกับกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอื่น ๆ กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษใช้กิจกรรมและวิธีหลากหลายที่สุดในการพัฒนาความรู้และทักษะทางภาษาอังกฤษของตน โดยมีลำดับการใช้ดังนี้ 1) การเรียนเพิ่มเติมด้วยตนเองจากเทป และตัวรา 2) การฟังเพลง ดูภาพยนตร์สีไทยในฟิล์ม

3) การอ่านหนังสือ/สิ่งพิมพ์ต่างประเทศ และ การสอนภาษาทับชาวต่างประเทศ 4) การฟังข่าวจากต่างประเทศ 5) สืบค้นทางอินเตอร์เน็ต และ 6) การเขียนจดหมายติดต่อกับชาวต่างประเทศ

เหตุผลหลักที่ทำให้ 20 ใน 21 ราย (95.24%) ของกลุ่มผู้สอนภาษาอังกฤษเลือกที่จะไม่มีอาชีพการสอน คือ มีใจรักด้านภาษา นอกจากนี้ 17 ใน 21 ราย (80.95%) ระบุว่าสอนเพราจะจบการศึกษามาด้านภาษาอังกฤษ 16 ราย (76.19%) ระบุว่ามีใจรักการสอนและ 14 ราย (66.67%) ระบุว่ามีความเชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ

ในแง่ความพึงพอใจในการเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบทุกคน (20 ใน 21 ราย หรือ 95.24%) มีความพึงพอใจในระดับมากและมากที่สุด มีเพียง 1 ราย ที่มีความพึงพอใจในระดับน้อย

1.2.1.2 ข้อมูลด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

มากกว่าครึ่งของชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในระดับปริญญาตรีเป็นชั้นเรียนที่มีนักศึกษาจำนวน 30 คนขึ้นไป ชั้นเรียนวิชาเลือกและวิชาเอก-โท มีขนาดเล็กกว่าชั้นเรียนวิชาพื้นฐาน โดยส่วนใหญ่เป็นชั้นเรียนขนาด 21-30 คน ส่วนชั้นเรียนระดับปริญญาโท ก็จะมีผู้เรียนไม่เกิน 30 คน

ในการสอนภาษาอังกฤษ ผู้สอนส่วนใหญ่ 15 ใน 21 ราย (หรือ 71.43%) ใช้ภาษาอังกฤษในการสอนภาษาอังกฤษวิชาพื้นฐานในระดับมากและมากที่สุด มีเพียง 6 ราย (28.57%) ที่ใช้น้อยและน้อยที่สุด ส่วนในการสอนวิชาเลือก ผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษในการสอนมากขึ้น โดย 13 จาก 17 ราย (76.47%) ที่สอนใช้ในระดับมากและมากที่สุด มีเพียง 4 ราย (23.53%) ที่ใช้ระดับน้อยและผู้สอนก็ใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นในการสอนวิชาเอก-โทภาษาอังกฤษ โดยกลุ่มตัวอย่างทั้ง 9 รายที่สอนวิชาเอก-โทใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในระดับมากและมากที่สุด

นอกจากการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนแล้ว กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษยังใช้ภาษาในชีวิตประจำวันด้วย โดย 14 ใน 21 ราย (66.67%) ใช้ในระดับมากถึงมากที่สุด และ 7 ราย (33.33%) ใช้ในระดับน้อย นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างจำนวนเกือบครึ่ง 10 ราย (47.62%) ยังใช้ภาษาในกิจกรรมอื่น ๆ เช่นในงานแปลหรืองานล่ามในระดับมากและมากที่สุด ขณะที่ 11 ราย (52.38%) ใช้น้อยถึงน้อยที่สุด

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษมีความเห็นว่าในการสอนภาษาอังกฤษทุกทักษะมีความสำคัญ โดยทักษะที่ควรสอนเน้นที่สุดคือ 3 ทักษะหลักของภาษาคือทักษะการอ่าน ฟัง พูด คิดที่เขียน และ ไวยากรณ์ ส่วนทักษะอื่น ๆ มีความสำคัญในลำดับรองลงมา ดูรายละเอียดได้ในตารางที่ 5.10

ตารางที่ 5.10 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับทักษะที่ควรเน้นสอน

ทักษะ	ลำดับ	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง		
		เน้นระดับมาก	ควรเน้นมากที่สุด	รวม (N = 21)
อ่าน	1	3 (14.29%)	18 (85.71%)	21 (100%)
ฟัง	2	11 (52.38%)	9 (42.86%)	20 (95.24%)
พูด	2	12 (57.14%)	8 (38.10%)	20 (95.24%)
ศัพท์	2	15 (57.14%)	5 (23.81%)	20 (95.24%)
เขียน	3	11 (52.38%)	8 (38.10%)	19 (90.48%)
ไวยากรณ์	3	12 (57.14%)	7 (33.33%)	19 (90.48%)
แปล	4	9 (42.86%)	2 (9.52%)	11 (52.38%)
ค่าม	5	4 (19.05%)	2 (9.52%)	6 (28.57%)

ในการสอน กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษใช้กิจกรรมช่วยสอนหลากหลายประเภท และนับว่าหลากหลายชนิดที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในระดับมากถึงมากที่สุด สามารถเรียงลำดับจากการใช้จากมากที่สุดไปมากໄດ້ ดังนี้ 1) การเล่าเรื่อง 2) การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม 3) การพูดหน้าชั้น/ในที่ชุมชน 4) การเล่นเกมทางภาษา 5) การเขียนบันทึกบันทึกประจำวันและการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต 6) การเล่นละคร และ 7) การร้องเพลง

การใช้กิจกรรมทุกประเภทข้างต้นเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างผู้สอนเชื่อว่าทุกกิจกรรมสอนจะมีประสิทธิผลในการช่วยการเรียนการสอน โดยกลุ่มตัวอย่างคิดว่ากิจกรรมที่ໄດ້ผลในลำดับมากถึงมากที่สุดเรียงตามลำดับໄດ້ดังนี้ 1) การเล่นเกมทางภาษา 2) การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน 3) การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม 4) การเล่าเรื่อง 5) การเล่นละครและการร้องเพลง 6) การเขียนบันทึกประจำวัน และ 7) การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต

เป็นเรื่องที่น่าสังเกตว่า 4 ลำดับกิจกรรมที่ผู้สอนกลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุด สอดคล้องกับความคิดเห็นด้านประสิทธิผลของกิจกรรมทั้ง 4 ประเภทดังกล่าว

1.2.1.3 ปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษมีความเห็นว่าปัญหาที่เป็นอุปสรรคที่สุดในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษคือปัญหาผู้เรียนไม่มีความพร้อมและจำนวนผู้เรียนในชั้นมีมากเกินไป ส่วนปัญหาในลำดับรองลงมา ดูรายละเอียดໄດ້ในตารางที่ 5.11

ตารางที่ 5.11 ลำดับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ

ลำดับของปัญหา	ปัญหา	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง		รวม (N = 21)
		เป็นปัญหา ระดับมาก	เป็นปัญหาใน ระดับมากที่สุด	
1	ผู้เรียนไม่มีความพร้อม จำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไป	7 9	11 9	18 (85.71%) 18 (85.71%)
2	ภาระงานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไป	7	7	14 (66.67%)
3	เวลาสำหรับการเรียนการสอนมีน้อยเกินไป	10	-	10 (47.62%)
4	การขาดสื่อ/อุปกรณ์การสอน	9	-	9 (42.86%)
5	สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม การขาดการสนับสนุนจากสถานบัน	4 6	4 2	8 (38.10%) 8 (38.10%)
6	ขาดความรู้ใหม่ ๆ เกี่ยวกับการสอน	3	-	3 (14.29%)
7	ขีดจำกัดด้านความรู้ด้านภาษาของผู้สอน	2	-	2 (9.52%)

1.2.2 ภาษาตะวันตกอื่น ๆ ที่มิใช่ภาษาอังกฤษ

นอกจากภาษาอังกฤษแล้วภาษาตะวันตกอื่น ๆ ที่เปิดสอนในสถาบันอุดมศึกษาในภาคใต้ด้วยคือ ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน และอิตาเลียน โดยภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่ได้รับการจัดลำดับความสำคัญโดยกลุ่มตัวอย่างผู้สอน 43 ราย ให้มีความสำคัญในลำดับค่อนข้างจะต้น ๆ คือ ลำดับที่ 4 จาก 11 ภาษา ขณะที่ภาษาเยอรมัน สเปนและอิตาเลียนถูกจัดลำดับท้าย ๆ และไม่ติดอันดับ 1 ใน 5 ของภาษาที่นักศึกษาไทยควรเรียน

ภาษาฝรั่งเศสและเยอรมันเปิดเป็นวิชาเลือกและวิชาเอกโทในสถาบันกลุ่มตัวอย่าง ส่วนภาษาสเปนและอิตาเลียนเปิดสอนเป็นวิชาเลือกเท่านั้น

1.2.2.1 ข้อมูลด้านผู้สอนภาษาตะวันตกอื่น ๆ ที่มิใช่ภาษาอังกฤษ

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาฝรั่งเศส 4 คน โดยกลุ่มตัวอย่างผู้สอนฝรั่งเศส 1 ราย จบการศึกษาระดับปริญญาตรี 2 ราย จบการศึกษาระดับปริญญาโท และ 1 ราย จบการศึกษาระดับปริญญาเอก กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเยอรมัน มีจำนวน 1 คนและจบการศึกษาระดับปริญญาโท ส่วนผู้สอนภาษาสเปนและอิตาเลียนซึ่งเป็นผู้สอนรายเดียวกัน และเป็นชาวต่างประเทศจบการศึกษาระดับปริญญาตรี

ประสบการณ์สอนโดยเฉลี่ยของผู้สอนภาษาฝรั่งเศสคือ 20.75 ปี ซึ่งนับว่ายาวนานที่สุดกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาใด ๆ ประสบการณ์โดยเฉลี่ยของผู้สอนภาษาเยอรมันคือ 1 ปีครึ่ง

ส่วนประสบการณ์ของผู้สอนภาษาสเปนคือ 4 เดือน และประสบการณ์ของผู้สอนภาษาอิตาเลียน คือ 2 เดือน ซึ่งนับว่าต่ำที่สุดเมื่อเทียบผู้สอนภาษาอื่น ๆ ในภาคใต้

ภาระงานสอนโดยเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาฝรั่งเศสคือ 10.75 ชม./สัปดาห์ การบรรยายวิชาสอนโดยเฉลี่ยคือ 2.25 วิชา/ภาคการศึกษา/คน ขณะที่ผู้สอนภาษาเยอรมันมีภาระงานโดยเฉลี่ย 9 ชม./สัปดาห์ มีรายวิชาสอนโดยเฉลี่ย 3 วิชา/ภาคการศึกษา ภาระงานของผู้สอนภาษาสเปนค่อนข้างมากคือ 19 ชม./สัปดาห์ รายวิชาสอน 2 วิชา/ภาคการศึกษา/คน และผู้สอนภาษาอิตาเลียนมีภาระงานโดยเฉลี่ย 15 ชม./สัปดาห์ และมี 2 รายวิชา /ภาคการศึกษา นับว่าผู้สอนภาษาสเปนมีภาระงานสอนรายชั่วโมงสูงสุดเมื่อเทียบกับภาษาทุกภาษาที่เปิดสอนในภาคใต้

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาฝรั่งเศส ส่วนใหญ่ (3 ใน 4 รายหรือ 75%) มีความเห็นว่าภาระงานของตนเหมาะสมแล้ว ขณะที่มีเพียง 1 รายมีความเห็นว่าภาระงานของตนเองมีมาก ขณะที่ กกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเยอรมันและอิตาเลียนเห็นว่าภาระงานของตนเหมาะสมแล้ว และกกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาสเปนเห็นว่าภาระงานของตนเองมีน้อยเกินไป นับว่ากกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาสเปนเป็นกกลุ่มผู้สอนรายเดียวใน 43 รายที่เห็นว่าภาระงานของตนเองมีน้อยเกินไป

กกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาฝรั่งเศสมีผลงานทางวิชาการครบถ้วนโดยผลงานทุกกลุ่ม จำนวนมากที่สุดคือ การแต่งเรียนเรียงตำรา/เอกสารการสอนและงานแปล รองลงมาคือ งานวิจัย และการเขียนบทความและการนำเสนอผลงานวิชาการตามลำดับ ขณะที่กกลุ่มผู้สอนภาษาเยอรมันมีผลงานทางวิชาการเพียงประเภทเดียวคือ การแต่งเรียนเรียงตำรา/เอกสารการสอน และกกลุ่มตัวอย่าง ผู้สอนภาษาสเปนและอิตาเลียน ไม่มีผลงานวิชาการใด ๆ เลย

กกลุ่มตัวอย่างผู้สอนเยอรมันเป็น 1 ในกกลุ่มตัวอย่างภาษาที่ผู้สอนทุกคนมีโอกาสไปฝึกอบรม/สัมมนา/คุณงานในต่างประเทศ (ภาษาอื่นๆ ที่ผู้สอนทุกคนเคยไปคือ ภาษาจีน เกาหลี ญี่ปุ่น และ มาลายู) ส่วนภาษาฝรั่งเศส มีกกลุ่มตัวอย่าง 3 ใน 4 รายที่เคยไปอบรม/สัมมนา/คุณงานต่างประเทศ นอกจากนี้ 3 ใน 4 รายของกกลุ่มตัวอย่างผู้สอนฝรั่งเศสก็เคยเข้าอบรม/สัมมนา/คุณงานในประเทศไทย ค่าเฉลี่ยการไปอบรม/สัมมนา/คุณงานในประเทศไทยของผู้สอนฝรั่งเศส คือ 1.5 ครั้ง/คน/5ปี ผู้สอนภาษาเยอรมันก็มีโอกาสไปอบรม/สัมมนา/คุณงานในประเทศไทยโดยมีอัตราเฉลี่ยของการไปอบรม/สัมมนา/คุณงาน คือ 1 ครั้ง/คน/5 ปี ส่วนการไปนำเสนอผลงานวิชาการ พนว่าผู้สอนภาษาเยอรมันไม่เคยเสนอผลงานทั้งในและต่างประเทศ ขณะที่ 2 ใน 4 รายของผู้สอนฝรั่งเศสเคยเสนอผลงานวิชาการในประเทศไทยและ 1 ราย เคยเสนอในต่างประเทศ

ทักษะที่กกลุ่มผู้สอนภาษาฝรั่งเศสนัดที่สุดคือ ด้านศพท์และไวยากรณ์ รองลงมาคือ พังพูด และอ่าน และทักษะที่ไม่ถูกนัดที่สุดคือ การเขียน ล่าม และการแปล ขณะที่ผู้สอนภาษาเยอรมัน ถูกนัดการฟัง พูด อ่านที่สุด และไม่ถูกนัดการแปล การเขียน และคำศพท์ที่สุด

ในการพัฒนาความรู้และทักษะทางภาษาของตน กลุ่มผู้สอนภาษาฝรั่งเศสและเยอรมันใช้ วิธีการต่าง ๆ ในระดับที่มากถึงมากที่สุดหลายวิธีการ โดยกลุ่มผู้สอนฝรั่งเศสใช้วิธีเรียนเพิ่มเติม ด้วยตนเองจากเทพ หรือตัวมากที่สุด รองลงมาอันดับ 2 คือ การฟังข่าวต่างประเทศ อ่านสิ่งพิมพ์ ต่างประเทศ สนทนากับชาวต่างประเทศ ฟังเพลง ฟังเพลง ดูภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม และ 3. เรียน จดหมายติดต่อกับชาวต่างประเทศ และการสืบค้นทางอินเทอร์เน็ต ขณะที่ผู้สอนภาษาเยอรมันใช้ วิธีการเรียนเพิ่มเติมด้วยตนเอง เช่น ฟังเทพ อ่านตำรา การสนทนากับชาวต่างประเทศ การสืบค้น ทางอินเทอร์เน็ต ฟังเพลง ดูภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม ในลำดับมากที่สุดทุกกิจกรรม

เหตุผลหลักที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาฝรั่งเศสทุกคนเลือกมาเป็นครุภารกิจสอนภาษา คือ เพื่อสำเร็จการศึกษามาด้านภาษาฝรั่งเศส และเหตุผลอันดับสองลงมาคือ มีใจรักด้านภาษาและการสอน และเหตุผลสุดท้ายมีความเชี่ยวชาญทางภาษาฝรั่งเศสเป็นขณะที่เหตุผลที่ทำให้ผู้สอนภาษาเยอรมันเลือกอาชีพการสอนคือ เพราะมีใจรักด้านภาษาและการสอน และสำเร็จการศึกษามาด้านภาษาอีกด้วยเหตุผลทั้ง 3 ข้อมีความสำคัญเท่าเทียมกัน

ในแต่ละห้องเรียนมีความพึงพอใจในการเป็นผู้สอน พบว่า 3 ใน 4 ของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาฝรั่งเศสมีความพึงพอใจมากที่สุดและอีก 1 รายมีความพึงพอใจมาก ขณะที่ผู้สอนภาษาเยอรมันมีความพึงพอใจในระดับมาก และผู้สอนภาษาสเปนและอิตาเลียนมีความพึงพอใจมากที่สุด

อนึ่งงานวิจัยชนนี้ไม่ได้เก็บข้อมูลด้านการไปฝึกอบรมหรือเสนอผลงานของผู้สอนภาษา สเปนและอิตาเลียน เนื่องจากผู้สอนรายนี้เป็นชาวต่างประเทศ ดังนั้นจึงไม่มีข้อมูลหลาย ๆ ด้าน ของผู้สอนภาษาชนนี้

1.2.2.2 ข้อมูลด้านการเรียนการสอนภาษาตะวันตกอื่น ๆ ที่มิใช่ภาษาอังกฤษ

ชั้นเรียนวิชาเอก-โทภาษาฝรั่งเศสไม่ว่าจะสอนแยกหักษะหรือบูรณาการหักษะต่าง ๆ จะมีผู้เรียนประมาณ 10-21 คนต่อชั้น ขณะที่ชั้นเรียนเอก-โท ภาษาเยอรมันที่บูรณาการหักษะจะมีขนาดใหญ่กว่าคือ มีผู้เรียนมากกว่า 30 คนขึ้นไป สำหรับการสอนเป็นวิชาเลือก ซึ่งทุกภาษาไม่ว่าจะเป็นฝรั่งเศส เยอรมัน สเปนและอิตาเลียนจะสอนแบบบูรณาการหักษะทั้งหมด ส่วนใหญ่แต่ละชั้นเรียนในทุกภาษา จะมีจำนวนผู้เรียน 11-20 คน

ในการเรียนการสอนวิชาเลือกฝรั่งเศส ผู้สอนใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นสื่อในการสอนแต่ก็ต้องใช้ภาษาไทยในการอธิบาย โดย 1 ใน 3 รายที่สอนวิชาเลือกภาษาฝรั่งเศส ใช้ภาษาฝรั่งเศสสอนในระดับน้อย อีก 1 ราย ใช้มากและอีก 1 รายใช้มากที่สุด ส่วนในวิชาเอก-โท ผู้สอน 1 ราย ไม่ใช้ภาษาฝรั่งเศสเลย ขณะที่อีก 2 ราย ใช้ในระดับมาก ส่วนผู้สอนภาษาเยอรมันก็ใช้ภาษาเยอรมันในการสอนวิชาเอก-โทใน

ระดับน้อย ส่วนข้อมูลการใช้ภาษาในการสอนเป็นวิชาเลือกไม่มี เนื่องจากลุ่มตัวอย่างรายนี้ไม่ได้สอนวิชาเลือกภาษาเยอรมัน

นอกจากการใช้ภาษาในการสอนแล้ว ผู้สอนภาษาฝรั่งเศสยังใช้ภาษาในงานอื่น ๆ เช่น งานแปล ล่ามด้วย แต่ก็ใช้ในระดับน้อย โดย 3 ใน 4 รายระบุว่าใช้น้อยและน้อยที่สุด ขณะที่ 1 รายระบุว่าใช้มาก ส่วนผู้สอนภาษาเยอรมันใช้ในระดับมาก ในชีวิตประจำวันทั่วไปพบว่าผู้สอนภาษาฝรั่งเศสทุกราย ใช้ภาษาฝรั่งเศสในระดับมาก ขณะที่ผู้สอนภาษาเยอรมันระบุว่าใช้น้อย ผู้สอนภาษาฝรั่งเศสมีความเห็นว่าในการสอนภาษาผู้สอนควรเน้นสอนแบบทุกทักษะเป็นลำดับแรก ไม่ว่าจะเป็นฟัง พูด อ่าน เขียน ไวยากรณ์ และตามด้วยการแปลและล่าม ขณะที่ผู้สอนภาษาเยอรมัน และสเปนกลับให้ความสำคัญทักษะการพูดและฟังเป็นอันดับหนึ่ง รองลงไปจึงเป็นการอ่านและเขียน ส่วนผู้สอนภาษาอิตาเลียนให้ความสำคัญกับทักษะการพูด ไวยากรณ์ และศัพท์เป็นลำดับหนึ่ง ตามด้วยการเขียนในลำดับถัดไป ดูรายละเอียดทักษะที่ผู้สอนคิดว่าควรเน้นในระดับมาก และมากที่สุดเรียงลำดับความสำคัญในตารางที่ 5.12

ตารางที่ 5.12 ความเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศวันตกคืนฯที่มีใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับทักษะที่ควรเน้นในระดับมากและมากที่สุด

ภาษา		ฟัง		พูด		อ่าน		เขียน		ไวยากรณ์		ศัพท์		แปล		ล่าม	
		มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด
ฝรั่งเศส (N = 4)	จำนวน	2	2	2	2	1	3	2	2	1	3	1	3	4	-	1	-
	ลำดับ	1		1		1		1		1		1		2		3	
เยอรมัน (N = 1)	จำนวน		1		1	1			1	1		1		1		1	
	ลำดับ	1		1		2		1		2		2		2		2	
สเปน (N = 1)	จำนวน		1		1	1		1				1		1		1	
	ลำดับ	1		1		2		2				1		1		2	
อิตาเลียน (N = 1)	จำนวน				1			1			1		1				
	ลำดับ			1				2		1		1					

ผู้สอนภาษาฝรั่งเศสใช้การเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมเสริมการเรียนการสอนมากที่สุด รองลงมาคือ การพูดหน้าชั้นเรียน การเล่นเกม และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภาษาในกลุ่ม ขณะที่ผู้สอนภาษาเยอรมันไม่ได้ใช้กิจกรรมเสริมใด ๆ ในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนผู้สอนภาษาสเปนและอิตาเลียน เน้นการพูดหน้าชั้นเรียน โดยในการสอนภาษาสเปน ผู้สอนใช้กิจกรรมนิ่มมาก เป็นลำดับหนึ่ง ตามด้วยการเล่นเกม เล่นละคร และการแลกเปลี่ยนความคิดในกลุ่ม ส่วนในการ

สอนภาษาอิตาเลียน ผู้สอนใช้การพูดหน้าชั้นเรียนและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่มเป็นลำดับหนึ่ง และใช้กิจกรรมอื่น ๆ ในระดับน้อย

เมื่อสอบถามความเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการใช้กิจกรรมการสอน ผู้สอนภาษาฝรั่งเศส เห็นว่ากิจกรรมที่ได้ผลที่สุดจากมากไปหาน้อยคือ การร้องเพลง การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน การเล่นเกมและการเล่าเรื่อง และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม น่าสังเกตว่า ผู้สอนฝรั่งเศส คิดว่ากิจกรรมการร้องเพลงใช้ได้ผลที่สุด แต่ผู้สอนไม่ได้ใช้กิจกรรมนี้ในการสอน ส่วนผู้สอนภาษาเยอรมันคิดว่ากิจกรรม halfway นิมีประสิทธิผลมากเป็นลำดับหนึ่ง แต่ผู้สอนก็ไม่ใช้กิจกรรมใดเลยในระดับมาก ในขณะที่กิจกรรมที่ผู้สอนภาษาสเปนและอิตาเลียนเห็นว่ามีประสิทธิผล สูงสุดในการช่วยการเรียนการสอนค่อนข้างสอดคล้องกับกิจกรรมที่ผู้สอนใช้ในการสอนภาษาทั้งสองคือ ผู้สอนสเปนคิดว่า การเล่นเกม การเล่นละคร การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน และการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต และผู้สอนอิตาเลียนคิดว่า การร้องเพลง เล่นเกม การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม เป็นกิจกรรมที่ได้ผลสูงสุด

ดูรายละเอียดการใช้กิจกรรมเสริมการสอนและความคิดเห็นของผู้สอนต่อประสิทธิผลของกิจกรรมได้ในตารางที่ 5.13

ตารางที่ 5.13 ลำดับการใช้กิจกรรมเสริมในระดับมากและมากที่สุดและความเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาตะวันตกอื่นๆที่มีใช้ภาษาอังกฤษต่อประสิทธิผลของกิจกรรมเสริม

ภาษา	ลำดับการใช้กิจกรรมเสริมทั้งหมด				ลำดับประสิทธิผลของกิจกรรมเสริมทั้งหมด			
	ลำดับ 1	ลำดับ 2	ลำดับ 3	ลำดับ 4	ลำดับ 1	ลำดับ 2	ลำดับ 3	ลำดับ 4
ฝรั่งเศส (N = 4)	เล่าเรื่อง	พูดหน้าชั้นเรียน/ชุมชน	เล่นเกม	แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม	ร้องเพลง	การพูดหน้าชั้นเรียน/ชุมชน	เล่นเกม เล่าเรื่อง	แลกเปลี่ยนความคิดภายในกลุ่ม
เยอรมัน (N = 1)	-	-	-	-	เล่นเกม เล่นละคร พูดหน้าชั้นเรียน/ชุมชน การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต	-	-	-

**ตาราง 5.13 ลำดับการใช้กิจกรรมเสริมในระดับมากและมากที่สุดและความเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษา
ตะวันตกอื่นๆที่มีใช้ภาษาอังกฤษต่อประสิทธิผลของกิจกรรมเสริม (ต่อ)**

ภาษา	ลำดับการใช้กิจกรรมเสริมทักษะ				ลำดับประสิทธิผลของกิจกรรมเสริมทักษะ			
	ลำดับ 1	ลำดับ 2	ลำดับ 3	ลำดับ 4	ลำดับ 1	ลำดับ 2	ลำดับ 3	ลำดับ 4
สเปน (N = 1)	พูดหน้าชั้น เรียน/ชุมชน เล่นเกม เล่นละคร แลกเปลี่ยน ความคิดเห็น ในกลุ่ม	-	-	-	เล่นเกม เล่นละคร พูดหน้าชั้น เรียน/ชุมชน ใช้โปรแกรม คอมพิวเตอร์/ อินเตอร์เน็ต	-	-	-
อิตาเลียน (N = 1)	พูดหน้าชั้น เรียน/ชุมชน แลกเปลี่ยน ความคิดเห็น ในกลุ่ม	-	-	-	ร้องเพลง เล่นเกม พูดหน้าชั้น เรียน/ชุมชน แลกเปลี่ยน ความคิดเห็น ภาษาในกลุ่ม	-	-	-

1.2.2.3 ปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษาตะวันตกอื่น ๆที่มีใช้ภาษาอังกฤษ

ปัญหาที่เกิดขึ้นตัวอย่างผู้สอนภาษาforeign เสส และเยอร์มันพบว่าปัญหาอันดับหนึ่งคือ ผู้เรียนไม่พร้อมและการขาดสื่อ/อุปกรณ์การสอน ซึ่งปัญหาการขาดสื่อ/อุปกรณ์การสอนก็เป็นปัญหาลำดับแรกของผู้สอนภาษาสเปน และอิตาเลียนเช่นกัน แต่ผู้สอนภาษาสเปนและอิตาเลียนไม่มีปัญหารื่องผู้เรียนไม่มีความพร้อม ที่นำสังเกตคือปัญหาด้านจัดทำกิจกรรมรู้ด้านภาษาไม่เป็นปัญหาสำหรับกลุ่มผู้สอนภาษาใด ๆ เลย ดูรายละเอียดของปัญหาได้ในตารางที่ 5.14

ตารางที่ 5.14 ปัญหาและลำดับความสำคัญของปัญหาในการเรียนการสอนภาษาตะวันตกอื่นๆที่มีใช้ภาษาอังกฤษ

ภาษา	ปัญหา/ลำดับความสำคัญของปัญหา								
	ผู้เรียนไม่มีความพร้อม	จำนวนผู้เรียนในชั้นนี้มากเกินไป	ภาระงานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไป	เวลาสำหรับการเรียนนี้น้อยเกินไป	ขาดสื่อ/อุปกรณ์	ขาดการสนับสนุนจากสถาบัน	ขาดความรู้ใหม่เกี่ยวกับการสอน	จัดทำกัดความรู้ภาษาของผู้สอน	สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม
ฝรั่งเศส	1	-	3	3	1	2	2	-	2
เยอรมัน	1	2	2	2	1	2	2	-	1
สเปน	2	-	-	-	1	-	2	-	2
อิตาเลียน	-	-	-	-	1	-	-	-	-

1.2.3 ภาษาตะวันออก

ภาษาตะวันออกที่เปิดสอนในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้มี ภาษาจีน อาหรับ สูญป่า 猛烈 猛烈 ภาษาเกาหลี และภาษาเขมร ทุกภาษายกเว้นภาษาเขมรเปิดสอนเป็นวิชาเอก-โทและวิชาเลือก ขณะที่ภาษาเขมรเปิดสอนเป็นวิชาเลือกสำหรับนักศึกษาทั่วไปในมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 และเปิดเป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษาเอกภาษาไทยในมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2

ภาษาจีน และสูญป่าได้รับการจัดลำดับโดยกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษา 43 คน ให้เป็นภาษาที่มีความสำคัญเป็นลำดับที่ 2 และ 3 รองจากภาษาอังกฤษ ส่วนภาษา猛烈มีความสำคัญในลำดับที่

5

1.2.3.1 ข้อมูลด้านผู้สอนภาษาตะวันออก

ในงานวิจัยนี้นักศึกษา 4 ราย ผู้สอนภาษาสูญป่า 3 ราย ภาษาเกาหลี 2 ราย ภาษาอาหรับ 2 ราย ภาษามลายู 2 ราย และภาษาเขมร 2 ราย ครรชั่นของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนและอาหรับจากการศึกษาระดับปริญญาตรี อีกครึ่งของการศึกษาระดับปริญญาโท 2 ใน 3 ของผู้สอนภาษาสูญป่า นับการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี และ 1 ราย จบการศึกษาระดับปริญญาโท ผู้สอนภาษาเกาหลี 2 ราย จบการศึกษาระดับปริญญาโท กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษา猛烈 2 คน จบการศึกษาระดับปริญญาเอก ขณะที่ 1 ใน 2 รายของผู้สอนภาษาเขมรจบการศึกษาระดับปริญญาโทและอีก 1 ราย จบการศึกษาระดับปริญญาเอก กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษา猛烈 เป็นกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาที่จบการศึกษาสูงสุดมากกว่าผู้สอนภาษาใด ๆ ที่เปิดสอนในภาคใต้ เพราะทุกคนจบการศึกษาระดับปริญญาเอก

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมร มีประสบการณ์การสอนสูงสุดคือ 16 ปี รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาไทย (13 ปี) ภาษาเกาหลี (9 ปี) ภาษาจีน (7.63 ปี) ภาษาอาหรับ (6.5 ปี) และกลุ่มผู้สอนภาษาญี่ปุ่นมีประสบการณ์ต่ำสุดคือ 4.17 ปี

ผู้สอนภาษาจีนมีภาระงานสอนสูงสุด (หากไม่นับผู้สอนภาษาเป็นชั้งเป็นช่วงต่างประเทศ) คือ สอนโดยเฉลี่ย 16.25 ชั่วโมง/สัปดาห์ ขณะที่ผู้สอนภาษาเขมรมีภาระงานสอนน้อยชั่วโมงที่สุดคือเพียง 2.5 ชั่วโมง/สัปดาห์ ผู้สอนภาษาจีนและเกาหลีมีจำนวนวิชาสอนมากที่สุดในกลุ่มภาษาตะวันออก คือ 2.5 วิชา/ภาคการศึกษา และผู้สอนภาษาเขมร มีรายวิชาสอนน้อยที่สุดคือ เพียง 1 วิชา/ภาคการศึกษา

ดูรายละเอียดภาระงานสอนในแต่ละรายวิชาและชั่วโมงสอนของผู้สอนภาษาตะวันออกต่างๆ ได้ในตารางที่ 5.15

ตารางที่ 5.15 ภาระงานสอนรายชั่วโมงและจำนวนรายวิชาสอนของผู้สอนภาษาตะวันออก

ภาษา	จำนวนชั่วโมงสอน		จำนวนรายวิชา	
	ต่ำสุด - สูงสุด	เฉลี่ย	ต่ำสุด - สูงสุด	เฉลี่ย
จีน	9 - 24	16.25	1 - 4	2.5
ญี่ปุ่น	9 - 10	9.67	2 - 3	2.33
เกาหลี	7 - 9	8	2 - 3	2.5
อาหรับ	7 - 7	7	3 - 3	3
มลายู	5 - 9	7	2 - 2	2
เขมร	2 - 3	2.5	1 - 1	1

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเกาหลีและอาหรับทุกคนคิดว่าภาระงานของตนมีความเหมาะสมแล้ว กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมรทั้ง 2 รายเห็นว่าภาระงานของตนมีมาก ขณะที่กลุ่มผู้สอนภาษาอื่น ๆ มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันโดย 3 ใน 4 ของกลุ่มตัวอย่างภาษาจีนคิดว่าภาระงานของตนเองมีมาก และมีเพียง 1 ใน 4 ที่คิดว่าภาระงานของตนเหมาะสมแล้ว สำหรับภาษาญี่ปุ่น 2 ใน 3 ของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนมีความพอใจกับภาระงาน ขณะที่ 1 รายเห็นว่าตนมีภาระงานมาก 1 ใน 2 ของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาญี่ปุ่นเห็นว่าภาระงานของตนเหมาะสม และอีก 1 รายเห็นว่าตนมีภาระงานมาก

ในด้านผลงานวิชาการพบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาตะวันออกทุกภาษา มีผลงานการแต่งเรียนเรียงต่อร้า/เอกสารการสอน ผลงานวิชาการที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาตะวันออกทำน้อยที่สุดคือ งานวิจัยและการนำเสนอผลงานวิชาการ กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมรและมลายู มีผลงานวิชาครบทุกด้าน ขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนและญี่ปุ่นมีผลงานน้อยที่สุด

คูรายละเอียดได้ในตารางที่ 5.16

ตารางที่ 5.16 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาตะวันออกและผลงานทางวิชาการ

ผลงานวิชาการ	ภาษา/จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลงานวิชาการ					
	จีน	ญี่ปุ่น	เกาหลี	อาหรับ	มาlays	เบมร
แต่งเรียนเรียงตำรา/เอกสารการสอน	4	2	2	2	1	2
งานวิจัย	-	-	-	1	2	1
เขียนบทความ	-	1	2	2	2	1
นำเสนอผลงานวิชาการ	-	-	1	-	2	1
งานแปล	3	-	1	1	2	1

โอกาสในการไปฝึกอบรมและการเสนอผลงานทางวิชาการในต่างประเทศของกลุ่มผู้สอนภาษาตะวันออกมีไม่น้อย กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาจีน ญี่ปุ่น เกาหลีและมาlaysทุกรายและผู้สอนเบมร 1 รายเคยไปอบรม/สัมมนา/คุยงานที่ต่างประเทศ ส่วนการเสนอผลงานวิชาการ พบว่า กลุ่มผู้สอนภาษามาlays ทั้ง 2 รายและกลุ่มผู้สอนภาษาเบมร 1 รายเคยไปเสนอผลงานวิชาการในต่างประเทศ ในแข่งขันการฝึกอบรมและการนำเสนอผลงานภายในประเทศในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาญี่ปุ่นทุกรายมีโอกาสไปฝึกอบรมในประเทศ ซึ่งนับว่าสูงกว่าผู้สอนทุกภาษา ภาษาอื่นพบว่า 1 ใน 2 ของผู้สอนภาษาอาหรับและมาlaysเคยเข้ารับการอบรม และ 2 ใน 4 รายของผู้สอนภาษาจีนเคยอบรม/สัมมนา/คุยงานด้านการเรียนการสอน ส่วนผู้สอนภาษาเบมร และเกาหลีไม่เคยเข้ารับการอบรม/สัมมนา/คุยงานในประเทศในรอบ 5 ปีที่ผ่านมาเลย ครึ่งหนึ่งของผู้สอนภาษาเกาหลี และเบมร เคยนำเสนอผลงานวิชาการในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา ส่วนผู้สอนภาษาจีน ญี่ปุ่น และอาหรับไม่เคยนำเสนอผลงานวิชาการทั้งภายในและต่างประเทศ

เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างผู้สอนมามาlays มีโอกาสเพิ่มศักยภาพของตนเองมากกว่าทุกภาษา ทั้งการไปอบรม/สัมมนา/คุยงานในประเทศและต่างประเทศและเสนอผลงานวิชาการทั้งในและต่างประเทศ

กลุ่มผู้สอนภาษาตะวันออกมีวิธีการพัฒนาความรู้ที่แตกต่างกัน ผู้สอนภาษาจีน ญี่ปุ่น เกาหลี มาlays มีโอกาสค่อนข้างสูงที่จะพัฒนาความรู้ของตนเองด้วยการสนทนากับชาวต่างประเทศ ควบคู่กันไปกับการเรียนเสริมเพิ่มเติมด้วยตนเองจากเพปหรือตำรา ขณะที่ผู้สอนภาษาเบมร ใช้วิธีการเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองเป็นหลัก

คูรายละเอียดได้ในตารางข้างล่างนี้

ตารางที่ 5.17 วิธีการที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนใช้ในการพัฒนาความรู้และทักษะทางภาษา

ภาษา	วิธีการที่ใช้มากถึงมากที่สุด (เรียงจากมากที่สุดไปมาก)
จีน (N = 4)	1. เรียนเพิ่มเติมด้วยตนเอง เช่น พังเทป อ่านคำรา อ่านหนังสือสิ่งพิมพ์ต่างประเทศ สืบค้นทางอินเตอร์เน็ต สนทนากับชาวต่างประเทศ 2. พังฯว่าต่างประเทศ 3. พังเพลง ดูภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม เรียนจดหมายติดต่อกับชาวต่างประเทศ
ญี่ปุ่น (N = 3)	1. สนทนากับชาวต่างประเทศ สืบค้นทางอินเตอร์เน็ต เรียนรู้ด้วยตัวเอง 2. อ่านหนังสือสิ่งพิมพ์ต่างประเทศ พังเพลง ดูภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม
เกาหลี (N = 2)	1. เรียนเพิ่มเติมด้วยตนเอง เช่น พังเทป อ่านคำรา อ่านหนังสือสิ่งพิมพ์ต่างประเทศ สนทนากับชาวต่างประเทศ
มลายู (N = 2)	1. สนทนากับชาวต่างประเทศ เรียนเพิ่มเติมด้วยตนเอง เช่น พังเทป อ่านคำรา 2. พังเพลง ดูภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม อ่านหนังสือสิ่งพิมพ์ต่างประเทศ, เรียนจดหมายติดต่อกับชาวต่างประเทศ สืบค้นทางอินเตอร์เน็ต
อาหรับ (N = 2)	1. สืบค้นทางอินเตอร์เน็ต 2. อ่านหนังสือ/สิ่งพิมพ์ต่างประเทศ เรียนเพิ่มเติมด้วยตนเอง เช่น พังเทป อ่านคำรา พังฯว่าต่างประเทศ เรียนจดหมายติดต่อกับชาวต่างประเทศ
เบมร (N = 2)	1. เรียนเพิ่มเติมด้วยตนเอง เช่น พังเทป อ่านคำรา

หากมองความสามารถทางทักษะภาษาของผู้สอนภาษาตะวันออก จะพบว่า ผู้สอนภาษาจีน อาหรับ และมลายู มีความเห็นว่าตนเองมีความสามารถทางทักษะในลำดับที่หนึ่ง ขณะที่ผู้สอนภาษาเกาหลี เบมร และภาษาญี่ปุ่นยังมีความสนใจในทักษะต่าง ๆ แตกต่างกัน

ดูรายละเอียดความสามารถทางทักษะภาษาของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาตะวันออกและความต้องการในการพัฒนาทักษะได้ในตารางที่ 5.18

ตารางที่ 5.18 ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาตะวันออกสนใจที่สุด ไม่นัดที่สุด และต้องการพัฒนาที่สุด สามลำดับแรก

ภาษา	ทักษะที่สนใจที่สุด							
	ฟัง	พูด	อ่าน	เขียน	ตัวพิมพ์	ไวยากรณ์	แปล	ล่าม
จีน (N = 4)	1	1	1	-	1	-	-	-
ญี่ปุ่น (N = 3)	2	-	1	-	3	1	2	-
เกาหลี (N = 2)	-	-	1	-	1	1	2	-
อาหรับ (N = 2)	1	1	1	-	-	1	-	-
มลายู (N = 2)	1	1	-	1	-	1	1	-
เบมร (N = 2)	-	-	1	1	1	1	-	2

**ตารางที่ 5.18 ทักษะที่ก่อให้เกิดความต้องการที่ต้องการพัฒนาที่สุด
สามลำดับแรก (ต่อ)**

	ทักษะที่ไม่ต้องการที่สุด								
	จีน (N = 4)	-	-	-	-	-	2	3	1
ญี่ปุ่น (N = 3)	-	3	-	1	-	-			2
เกาหลี (N = 2)	1	-	-	1	-	-	-		1
อาหรับ (N = 2)	-	-	-	-	1	-	3	2	
มลายู (N = 2)	-	-	1	-	1	-	-	2	
เขมร (N = 2)	1	1	-	-	-	-	2	1	
ทักษะที่ต้องการพัฒนาที่สุด									
จีน (N = 4)	-	-	-		-	3	2	1	
ญี่ปุ่น (N = 3)	1	2	-	-	3	3	3	-	
เกาหลี (N = 2)	-	3	-	-	2	-	1	1	
อาหรับ (N = 2)	3	-	-	1	-	-	2	3	
มลายู (N = 2)	-	1	-	3	2	-	-	3	
เขมร (N = 2)	3	2	3	2	-	-	1	1	

เป็นที่น่าสังเกตว่าก่อให้เกิดความต้องการที่ต้องการพัฒนาที่สุด 3 ใน 4 ภาษา ที่ต้องการพัฒนาที่สุดคือภาษาจีน อาหรับ และมลายูเป็นภาษาที่ต้องการพัฒนาที่สุด ตามลำดับ แต่ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่ต้องการพัฒนาที่สุดที่สุด (อีกภาษาคือภาษาไทยและภาษาเขมร) เนื่องจากภาษาไทยและภาษาเขมรเป็นภาษาที่ต้องการพัฒนาที่สุดที่สุด

งานล่ามเป็นทักษะที่ก่อให้เกิดความต้องการที่ต้องการพัฒนาที่สุด ตามลำดับคือ การแปล คำศัพท์ การเขียน การพูด การฟัง และ ไวยากรณ์

ในการเพิ่มพูนศักยภาพด้านภาษาของตน กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาตะวันออกส่วนใหญ่ ใช้วิธีการเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง อาทิตย์ หรือฟังเพลง การสนทนากับชาวต่างประเทศ และ การอ่านหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ

รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการเพิ่มพูนศักยภาพของกลุ่มผู้สอนภาษาตะวันออกอยู่ในตารางที่

ตารางที่ 5.19 ลำดับการใช้และวิธีการที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาตะวันออกใช้พัฒนาความรู้ด้านภาษา

ภาษา	ลำดับการใช้/วิธีการพัฒนาความรู้ทางภาษา						
	เรียนรู้เพื่อเตรียมด้วยตนเองจากแบบตัวเรียน	อ่านหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ	ฟังข่าวต่างประเทศ	ฟังเพลงคุกภาพนักร้องในฝีมือ	สนทนากับชาวต่างประเทศ	เขียนจดหมายติดต่อกับชาวต่างประเทศ	สืบค้นทางอินเตอร์เน็ต
จีน (N = 4)	1	1	2	3	1	3	1
ญี่ปุ่น (N = 3)	1	2	-	2	1	-	1
เกาหลี (N = 2)	1	1	-	-	1	-	-
อาหรับ (N = 2)	2	2	2	-	-	2	1
มาเลย์ (N = 2)	1	2	-	2	1	2	2
เขมร (N = 1)	1	-	-	-	-	-	-

เหตุผลหลักที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาตะวันออกส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สอนภาษาจีน และเกาหลีเลือกมาสอนภาษาคือ มีใจรักด้านการสอนและมีใจรักด้านภาษา และเมื่อสอบถามถึงความพึงพอใจในอาชีพพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในระดับมากถึงมากที่สุด มีเพียงไม่กี่รายที่มีความพึงพอใจในระดับน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สอนภาษาญี่ปุ่น ซึ่ง 1 ราย ระบุว่ามีความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด ซึ่งนับเป็นกลุ่มตัวอย่างผู้สอนรายเดียวใน 43 รายที่มีความพึงพอใจน้อยที่สุด มีผู้สอนภาษาเขมร 1 รายที่มีความพึงพอใจในระดับน้อย

ดูรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุผลและความพึงพอใจในการเป็นผู้สอนภาษาของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาตะวันออกได้ในตารางที่ 5.20

ตารางที่ 5.20 เหตุผลในการเลือกอาชีพการสอนภาษาและความพึงพอใจในการเป็นผู้สอนภาษาตะวันออกของกลุ่มตัวอย่าง

ภาษา	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง/เหตุผลในการเป็นผู้สอน				ระดับความพึงพอใจ			
	มีใจรักด้านการสอน	มีใจรักด้านภาษา	สำเร็จการศึกษาด้านภาษาที่สอน	มีความเชี่ยวชาญด้านภาษา	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด
จีน (N = 4)	4	1	2	-	-	1	1	2
ญี่ปุ่น (N = 3)	2	2	1	1	-	-	3	-
เกาหลี (N = 2)	2	1	1	-	-	-	2	-
อาหรับ (N = 2)	1	2	1	1	-	-	2	-
猛烈 (N = 2)	1	1	2	1	1	-	-	1
เขมร (N = 2)	1	1	-	1	-	1	1	-
รวม (N = 15)	12	8	7	4	1	2	9	3
	80%	53.33%	46.67%	26.67%	6.67%	13.33%	60%	20%

1.2.3.2 ข้อมูลด้านการเรียนการสอนภาษาตะวันออก

ขนาดของชั้นเรียนของภาษาตะวันออกซึ่งกำลังเป็นที่นิยมเรียน เช่น ภาษาจีน เกาหลี และญี่ปุ่นจะมีขนาดใหญ่กว่าภาษาอาหรับ 猛烈 และเขมร แต่ในภาพรวมพบว่าชั้นเรียนวิชาเอก โภจะมีขนาดใหญ่กว่าชั้นเรียนวิชาเลือก โดยชั้นเรียนวิชาเอก-โภภาษาจีนที่สอนแยกห้องจะหรือบูรณาการห้องจะเป็นชั้นเรียนขนาดใหญ่ตั้งแต่ 30 ชั้นไป ส่วนชั้นเรียนวิชาเลือกจะมีขนาดเล็กลง มีผู้เรียนตั้ง 11-30 คน ส่วนชั้นเรียนวิชาเอก-โภภาษาญี่ปุ่นที่สอนแยกห้องจะมีขนาด 21-30 คน และห้องบูรณาการจะมีผู้เรียนตั้ง 21 คน จนถึงมากกว่า 30 คน ในวิชาเลือกวิชาญี่ปุ่น ชั้นเรียนก็จะเล็กลงกว่าวิชาเอก-โภ โดยมีจำนวนผู้เรียนตั้งแต่ 21-30 คน ชั้นเรียนวิชาเอกโภภาษาเกาหลีที่สอนแยกห้องจะมีผู้เรียนตั้งแต่ 21 ชั้นไป จนถึงมากกว่า 30 คน แต่ถ้าเป็นวิชาบูรณาการห้องชั้นเรียนจะมีขนาดใหญ่ขึ้นมีจำนวนมากกว่า 30 คนขึ้นไป ชั้นเรียนวิชาเลือกเกาหลีจะมีขนาดเล็กกว่าวิชาเอกโภคือมีผู้เรียน 21-30 คนต่อชั้น ส่วนภาษา猛烈 ชั้นเรียนวิชาเอก-โภทุกวิชาจะมีผู้เรียนตั้ง 21 คนถึงมากกว่า 30 คนขึ้นไป และชั้นเรียนวิชาเลือกส่วนใหญ่จะมีผู้เรียนน้อยกว่าคือตั้งแต่ต่ำกว่า 10 คน ส่วนวิชาเอก-โภภาษาอาหรับทั้งที่แยกห้องและบูรณาการห้องจะมีผู้เรียน

ตั้งแต่ 11-30 คน ชั้นเรียนเอก-โทภาษาเขมรจะมีขนาด 21-30 คน ขณะที่ชั้นเรียนวิชาเลือกภาษาเขมรซึ่งสอนแบบบูรณาการหักษะจะมีผู้เรียนตั้งแต่ 11 – มากกว่า 30 คน

ในการสอนภาษา กลุ่มตัวอย่างผู้สอนใช้ภาษาเป้าหมายในการสอนในระดับที่แตกต่างกันในการสอนเป็นวิชาเลือกพบว่าผู้สอนภาษาจีนและเขมรทุกคนใช้ภาษาเป้าหมายเป็นสื่อในการสอนในระดับมากที่สุด รองลงมาคือผู้สอนภาษาเกาหลี ซึ่งทุกคนที่สอนใช้ภาษาเกาหลีในการสอนในระดับมาก ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นมีความหลากหลาย ผู้สอน 1 รายใช้ในระดับน้อย 1 รายใช้ในระดับมากและอีก 1 รายใช้ในระดับมากที่สุด ส่วนผู้สอนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเลือกทั้ง 2 ราย ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสอนในระดับน้อยและน้อยที่สุด

ในการสอนเป็นวิชาเอก-โท ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นใช้ภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้สอนภาษาตะวันออกเฉียงใต้ ๆ โดยกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่สอนภาษาญี่ปุ่นใช้ในระดับมากและมากที่สุด ผู้สอนภาษาเกาหลีและเขมรทุกคนใช้ภาษาเป้าหมายในระดับมาก ครั้งหนึ่งของผู้สอนภาษาญี่ปุ่นใช้ภาษาญี่ปุ่นในระดับมาก และอีกครั้งหนึ่งใช้ในระดับน้อย ส่วนผู้สอนภาษาอาหรับทั้ง 2 ราย ใช้ภาษาอาหรับสอนในระดับน้อย

นอกจากการใช้ภาษาในการสอนแล้ว กลุ่มตัวอย่างผู้สอนยังใช้ภาษาในกิจกรรมอื่น ๆ เช่นงานแปลและล่าม โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สอนภาษาญี่ปุ่นที่มากที่สุด รองลงมาคือผู้สอนภาษาเกาหลี และญี่ปุ่น ผู้สอนภาษาเขมรคุณเมือนจะใช้น้อยที่สุด ส่วนในชีวิตประจำวันทั่วไป กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวันมากที่สุด หากกว่าผู้สอนภาษาตะวันออกเฉียงใต้ ๆ ขณะที่ผู้สอนภาษาเขมรใช้น้อยที่สุด คุณรายละเอียดเกี่ยวกับการใช้ภาษาในกิจกรรมอื่น ๆ นอกจากงานสอนได้ในตารางที่ 5.20

ตารางที่ 5.21 กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาตะวันออกและการใช้ภาษาในกิจกรรมอื่นๆนอก้งานสอน

ภาษา	กิจกรรม เช่น งานแปล ล่ามฯ					ชีวิตประจำวัน				
	ไม่ใช้ เลย	ใช้น้อย ที่สุด	ใช้ น้อย	ใช้มาก	ใช้มาก ที่สุด	ไม่ใช้ เลย	ใช้น้อย ที่สุด	ใช้น้อย	ใช้มาก	ใช้มาก ที่สุด
จีน (N = 4)	-	-	3	-	1	-	-	1	3	-
ญี่ปุ่น (N = 3)	-	-	1	1	1	-	-	2	1	-
เกาหลี (N = 2)	-	-	-	2	-	-	-	2	-	-
อาหรับ (N = 2)	-	-	1	1	-	-	-	1	1	-
猛烈 (N = 2)	-	-	-	-	2	-	1	-	1	-
เขมร (N = 2)	1	-	-	1	-	1	-	1	-	-

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาตะวันออกส่วนใหญ่เห็นว่าในการสอนควรเน้นสอนทักษะการพูดและฟังในลำดับต้น ๆ แล้วจึงตามด้วยทักษะอื่น ๆ ขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมรเห็นความสำคัญของการอ่านและเขียนมากกว่า

ดูรายละเอียดความเห็นเรียงความสำคัญของทักษะต่าง ๆ ที่ควรเน้นในตารางที่ 5.22

ตารางที่ 5.22 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาตะวันออกกับความเห็นต่อทักษะที่ควรเน้นในระดับมากและมากที่สุด

ภาษา		ฟัง		พูด		อ่าน		เขียน		ไวยากรณ์		ศัพท์		แปล		ล่าม	
		มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด	มาก	มากที่สุด
จีน (N = 4)	จำนวน	1	3	1	3	1	3	1	3	2	2	1	3	3	1	2	1
	ลำดับ	1		1		1		1		1		1		1		2	
ญี่ปุ่น (N = 3)	จำนวน	1	2	1	2	2	1	2	1	2	1	2	1	1	1	2	-
	ลำดับ	1		1		1		1		1		1		2		3	
เกาหลี (N = 2)	จำนวน	1	1	1	1	2	-	2	-	1	1	1	1	2	-	1	-
	ลำดับ	1		1		2		2		1		1		2		3	
อาหรับ (N = 2)	จำนวน	1	1		2	1	1	1	1	1	-	1	-	1	-	1	-
	ลำดับ	2		1		2		2		3		3		3		3	
มลายู (N = 2)	จำนวน	-	2	-	2	-	2	-	2	1	-	2	-	1	-	-	-
	ลำดับ	1		1		1		1		3		2		3		-	
เขมร (N = 2)	จำนวน	2		2		1	1	1	1	2		1	1	1	-	-	-
	ลำดับ	2		2		1		1		2		1		3		-	

กิจกรรมเสริมทักษะที่ผู้สอนภาษาตะวันออกใช้มีทั้งส่วนที่เหมือนและแตกต่าง ขึ้นอยู่กับตัวผู้สอน ลักษณะของชั้นเรียน ระดับความสามารถของผู้เรียน และที่สำคัญที่สุด คือ ความคิดเห็นของผู้สอนเกี่ยวกับประสิทธิภาพของกิจกรรมนั้น

ตารางที่ 5.23 สีลำดับกิจกรรมเสริมที่ใช้ในระดับมากและมากที่สุดและความเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษา

ภาษา	ลำดับการใช้/กิจกรรมเสริมทักษะ				ลำดับประสิทธิผลของกิจกรรมเสริมทักษะ			
	ลำดับที่ 1	ลำดับที่ 2	ลำดับที่ 3	ลำดับที่ 4	ลำดับที่ 1	ลำดับที่ 2	ลำดับที่ 3	ลำดับที่ 4
จีน (N = 4)	เล่าเรื่อง	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	แลกเปลี่ยนความคิดเห็นภาษาในกลุ่ม	เขียนบันทึก	ร้องเพลงพูดหน้าชั้นเรียน/ชุมชน	แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม เขียนบันทึก	เล่นเกมแล่นละครโปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต	-

ตารางที่ 5.23 สีลำดับกิจกรรมเสริมที่ใช้ในระดับมากและมากที่สุดและความเห็นของกลุ่ม ตัวอย่างผู้สอนภาษา

ตะวันออกต่อประสิทธิผลของกิจกรรมเสริม (ต่อ)

ภาษา	ลำดับการใช้กิจกรรมเสริมทักษะ				ลำดับประสิทธิผลของกิจกรรมเสริมทักษะ			
	ลำดับที่ 1	ลำดับที่ 2	ลำดับที่ 3	ลำดับที่ 4	ลำดับที่ 1	ลำดับที่ 2	ลำดับที่ 3	ลำดับที่
ญี่ปุ่น (N = 3)	แลกเปลี่ยน ความ คิดเห็นใน กลุ่ม	โปรแกรม คอมพิวเตอร์/ อินเตอร์เน็ต	เล่นเกม พูดหน้าชั้น เรียน/ชุมชน	-	เล่นเกม พูดหน้าชั้น เรียน/ชุมชน แลกเปลี่ยน ความ คิดเห็นใน กลุ่ม	ร้องเพลง เล่นละคร เล่าเรื่อง	-	-
ภาษาอังกฤษ (N = 2)	เล่าเรื่อง	ร้องเพลง พูดหน้า ชั้นเรียน/ ชุมชน แลกเปลี่ยน ความคิดเห็น ในกลุ่ม เขียนบันทึก	-	-	พูดหน้า ชั้นเรียน/ ชุมชน เขียนบันทึก	ร้องเพลง เล่นละคร เล่าเรื่อง	-	-
อาหรับ (N = 2)	เล่าเรื่อง	พูดหน้า ชั้นเรียน/ ชุมชน แลกเปลี่ยน ความคิดเห็น ในกลุ่ม	-	-	เล่นเกม เล่าเรื่อง พูดหน้า ชั้นเรียน/ ชุมชน	แลกเปลี่ยน ความ คิดเห็นใน กลุ่ม	-	-
猛烈 (N = 2)	เล่าเรื่อง แลกเปลี่ยน ความ คิดเห็นใน กลุ่ม	พูดหน้าชั้น เรียน/ชุมชน	-	-	เล่าเรื่อง	พูดหน้าชั้น เรียน/ชุมชน แลกเปลี่ยน ความ คิดเห็นใน กลุ่ม	-	-
เขมร (N = 2)	-	-	-	-	แลกเปลี่ยน ความ คิดเห็นใน กลุ่ม	ร้องเพลง	-	-

1.2.3.3 ปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษาตะวันออก

ปัญหาที่กลุ่มผู้สอนภาษาตะวันออกที่กำลังได้รับความนิยม เช่น ภาษาจีน ญี่ปุ่น และ เกาหลี พนว่าเป็นปัญหาสำคัญที่สุดคือ จำนวนผู้เรียนในชั้นมีมากเกินไป ปัญหาในลำดับต้นอื่น ๆ ก็คือ ด้านการงานของผู้สอนมีมากเกินไป และการขาดสื่อการสอน

ปัญหาด้านการขาดสื่อการสอนเป็นปัญหาอันดับหนึ่งสำหรับผู้สอนภาษาอาหรับ Malay และเเมนร ที่น่าสังเกตคือ ผู้สอนภาษาอาหรับและมาญะระบุว่าปัญหาการขาดการสนับสนุนจากสถาบันเป็นปัญหาสำคัญลำดับสองรองจากการขาดสื่อการสอน ขณะที่ผู้สอนภาษาเเมนรพบว่า นอกจากปัญหารื่องการขาดสื่อการสอนแล้ว ปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนการสอนไม่แพ้กัน คือ ข้อจำกัดด้านความสามารถของผู้สอน กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเเมนรเป็นกลุ่มผู้สอนภาษาเดียว ใน 11 ภาษาต่างประเทศที่ระบุว่ามีปัญหาด้านข้อจำกัดด้านความสามารถเดียวกัน

น่าสังเกตว่าปัญหาผู้เรียนไม่พร้อมเป็นปัญหาลำดับหนึ่งสำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอาหรับเพียงภาษาเดียว ขณะที่ปัญหาด้านนี้เป็นปัญหาในระดับรองของผู้สอนภาษาตะวันออก อื่น ๆ

ตารางที่ 5.24 ปัญหาและลำดับของปัญหาในการเรียนการสอนภาษาตะวันออก

ภาษา	ปัญหา/ลำดับความสำคัญของปัญหา									
	ผู้เรียน ไม่มีความ พร้อม	จำนวน ผู้เรียนในชั้น มีมากเกินไป	ภาระงาน โดยรวมของ ผู้สอนมีมาก เกินไป	เวลา สำหรับการ เรียนมีน้อย เกินไป	ขาดสื่อ/ อุปกรณ์	ขาดการ สนับสนุน จากสถาบัน	ขาดความรู้ ใหม่เกี่ยวกับ การสอน	ข้อจำกัด ความรู้ภาษา ของผู้สอน	สภาพ ห้องเรียน ไม่ เหมาะสม	
จีน (N = 4)	3	1	2	4	3	4	4	5	5	
ญี่ปุ่น (N = 3)	3	1	1	-	2	4	3	4	4	
เกาหลี (N = 2)	3	1	-	4	-	4	4	4	2	
อาหรับ (N = 2)	1	2	-	2	1	2	2	-	-	
มาญะ (N = 2)	3	2	4	4	1	2	4	-	4	
เเมนร (N = 2)	-	-	-	-	1	-	-	1	-	

1.3 ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

1.3.1 ภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้ทั้งหมด 69 คน จำแนกเป็นกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาตรีจำนวน 65 คน และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาโทจำนวน 4 คน

ในระดับปริญญาตรี กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวน 65 คน จำแนกเป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอก 11 คน วิชาเลือก 12 คน และวิชาพื้นฐาน 42 คน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (40 คน หรือ 61.54%) เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้เรียนภาษาอังกฤษด้วยเหตุผลตามลำดับดังนี้ คือ ความสนใจ (49 คน จาก 65 คน หรือ 75.38%) ประโยชน์ของภาษาอังกฤษ (48 คน จาก 65 คน หรือ 73.85%) และหลักสูตรบังคับ (46 คน จาก 65 คน หรือ 70.77%)

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (57 คน หรือ 87.69%) ชอบเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุด เกือบทั้งหมด (64 คน หรือ 98.46%) เห็นว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ด้านการศึกษาและการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับมากถึงมากที่สุดมีจำนวนน้อยกว่าคือ 42 คน (64.62%) กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจากครูไทย (51 คน หรือ 78.46%) ครูชาวต่างประเทศ (43 คน หรือ 66.15%) และพ่อแม่ (36 คน หรือ 55.38%) ในระดับมากถึงมากที่สุดตามลำดับ

ในด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษ พบร่วมกับภาษาเดียวที่กลุ่มตัวอย่างมีความถนัด คือทักษะการอ่าน โดยกลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่ง (35 คน หรือ 57.81%) มีทักษะการอ่านในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนทักษะที่เหลือ คือ ทักษะการฟัง การพูด และการเขียนนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ถนัด ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษถนัดน้อยที่สุด คือ ทักษะการพูด ซึ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีทักษะนี้ในระดับมากถึงมากที่สุดมีเพียง 14 คน (21.54%) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (55 คน หรือ 84.62%-63 คน หรือ 96.92%) ต้องการปรับปรุงทักษะในระดับมากถึงมากที่สุดโดยกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการปรับปรุงทักษะการพูดมีจำนวนมากที่สุด คือ 63 คน (96.92%)

ในด้านประโยชน์ของกิจกรรมการเรียน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เห็นว่ากิจกรรมที่มีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุดตามลำดับดังนี้ คือ 1) การเรียนรู้ด้วยตนเองจากตำรา สื่อ และอื่นๆ และการร่วมเพลย์ (กิจกรรมละ 48 คน หรือ 73.85%) 2) การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน (41 คน หรือ 63.08%) 3) การเล่นเกมทางภาษา (40 คน หรือ 61.54%) 4) การเล่าเรื่อง (31 คน หรือ 47.69%) 5) การเล่นละคร (28 คน หรือ 43.08%) และ 6) การทายปัญหา (21 คน หรือ 32.31%)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมจำนวน 6 ประเภทในระดับมากถึงมากที่สุดตามลำดับดังนี้ คือ ตำราเรียน (55

คน หรือ 84.62%) โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต (48 คน หรือ 73.85%) เพลง (44 คน หรือ 67.69%) ภาพนิทรรศ (43 คน หรือ 66.15%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (40 คน หรือ 61.54%) และรายการโทรทัศน์ (33 คน หรือ 50.77%)

ในด้านความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษในอนาคต พนวฯ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกจำนวน 7 คนจาก 11 คน (คิดเป็น 63.64%) กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก 5 คนจาก 12 คน (คิดเป็น 41.67%) และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาพื้นฐานจำนวน 9 คนจาก 42 คน (คิดเป็น 21.43%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อในระดับมากถึงมากที่สุด จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกมีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก ในทำนองเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือกมีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาพื้นฐานเช่นกัน

นอกจากนี้ ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาเอกจำนวน 8 คนจาก 11 คน (คิดเป็น 72.73%) กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก 6 คนจาก 12 คน (คิดเป็น 50%) และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาพื้นฐานจำนวน 11 คนจาก 42 คน (คิดเป็น 26.19%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด จะเห็นได้ว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานมีมากกว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม อัตราส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาต่างๆที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานใช้ค่าตัวอย่าง 0 ถึง 1 จัดว่าค่าตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก 0.73 จัดอยู่ในช่วงตัวอย่างที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อ 0.50 จัดอยู่ในช่วงตัวอย่างที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก 0.26 จัดอยู่ในช่วงตัวอย่างที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาพื้นฐานเช่นกัน

ในระดับปริญญาโท กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำนวน 4 คน จำแนกเป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะสาขาวิชาทาง 1 คน และผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถานะวิชาพื้นฐาน 3 คน กลุ่มตัวอย่างทุกคนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่าง (3 คน หรือ 75%) เรียนภาษาอังกฤษเพื่อความสนใจและประโยชน์ของภาษาอังกฤษ

สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่าง (3 คน หรือ 75%) ชอบเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุด ทุกคนเห็นตรงกันว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ด้านการศึกษาและการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับมากถึงมากที่สุดนี้จำนวนน้อยกว่า คือ เพียงครึ่งหนึ่ง (2 คน หรือ 50%) กลุ่มตัวอย่างครึ่งหนึ่ง (2 คน หรือ 50%) ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจากครูชาวต่างประเทศ พ่อแม่ และเพื่อนในระดับมากถึงมากที่สุด

ในด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษ พบว่าทักษะที่กลุ่มตัวอย่างมีความถนัด คือ ทักษะการฟังและการอ่าน โดยสามในสี่ของกลุ่มตัวอย่าง (3 คน หรือ 75%) มีสองทักษะดังกล่าวในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนทักษะการพูดนั้น กลุ่มตัวอย่างครึ่งหนึ่ง (2 คน หรือ 50%) มีในระดับมากถึงมากที่สุด และอีกครึ่งหนึ่งมีในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทนั้นน้อยที่สุด คือ ทักษะการเขียน ซึ่งสามในสี่ของกลุ่มตัวอย่าง (3 คน หรือ 75%) มีทักษะนี้ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด กลุ่มตัวอย่างทุกคนต้องการปรับปรุงทักษะในระดับมากถึงมากที่สุด

กิจกรรมเดียวที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททุกคนเห็นว่ามีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุด คือ การเรียนรู้ด้วยตนเองจากคำราสือ และอินๆ

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโทส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมจำนวน 4 ประเภทในระดับมากถึงมากที่สุดตามลำดับดังนี้ คือ คำราเรียน (4 คน หรือ 100%) โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต (4 คน หรือ 100%) หนังสือ/สิ่งพิมพ์ (3 คน หรือ 75%) และภารยนตร์ (3 คน หรือ 75%)

ในด้านความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษในอนาคต พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษในระดับปริญญาโทเพียงหนึ่งในสี่ (1 คน หรือ 25%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อในระดับมากถึงมากที่สุด และสามในสี่ (3 คน หรือ 75%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด

1.3.2 ภาษาตะวันตกอื่นๆที่มิใช่ภาษาอังกฤษ

ในงานวิจัยนี้ ภาษาตะวันตกอื่นๆที่มิใช่ภาษาอังกฤษมีจำนวน 4 ภาษา คือ ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน และอิตาเลียน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเหล่านี้มีจำนวนรวม 24 คน จำแนกเป็น กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส 12 คน เยอรมัน 8 คน สเปน 2 คน และอิตาเลียน 2 คน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาเลียนล้วนเรียนสองภาษาในสถานะวิชาเลือก กลุ่มตัวอย่าง

ผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส 12 คน จัดเป็นผู้เรียนในสถานะวิชาเอก 4 คน และวิชาเลือก 8 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน 8 คน จัดเป็นผู้เรียนในสถานะวิชาเอก 2 คน และวิชาเลือก 6 คน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสส่วนใหญ่ (8 คน หรือ 66.67%) เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับนัยนศึกษา ขณะที่สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน (6 คน หรือ 75%) และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาเลียนทุกคนเริ่มเรียนภาษาดังกล่าวเหล่านี้ในระดับมหาวิทยาลัย

สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส (9 คน หรือ 75%) เรียนภาษาฝรั่งเศส เพราะความสนใจ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันส่วนใหญ่มีเหตุผลในการเรียนภาษาเยอรมัน ส่องเหตุผลตามลำดับ คือ ความสนใจ (8 คน หรือ 100%) และประโยชน์ของภาษาเยอรมัน (7 คน หรือ 87.50%) กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาเลียนทุกคนเรียนสองภาษาเนื้อเพื่อความสนใจและประโยชน์ของภาษาดังกล่าว เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันตกเหล่านี้ส่วนใหญ่เรียนภาษาดังกล่าวเพื่อความสนใจและ/หรือประโยชน์ของภาษา และไม่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาใดเลยที่ส่วนใหญ่เรียนเพราะหลักสูตรบังคับ ข้อสังเกตนี้ย่อ,sum สะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันตกเหล่านี้มีแรงจูงใจในการเรียน และแรงจูงใจดังกล่าวเกิดจากความสนใจส่วนตัวและ/หรือการตระหนักรู้ในประโยชน์ของภาษาที่ตนเองเรียน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสส่วนใหญ่ (10 คน หรือ 83.33%) และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน สเปน และอิตาเลียนทุกคนชอบเรียนภาษาดังกล่าวในระดับมากถึงมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน และอิตาเลียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของภาษาเหล่านี้ในด้านต่างๆ ที่หลากหลายและแตกต่างดังจะสรุปได้ในตารางที่ 5.25

ตารางที่ 5.25 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันตกอื่นๆ ที่มีใช้ภาษาอังกฤษที่เห็นว่าภาษาที่ตนเองเรียนมีประโยชน์ในด้านการศึกษา การทำงาน และในชีวิตประจำวันในระดับมากถึงมากที่สุด

ภาษาตะวันตก	ลำดับและจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าภาษาที่ตนเองเรียนมีประโยชน์ในด้านต่างๆ ในระดับมากถึงมากที่สุด					
	ด้านการศึกษา		ด้านการทำงาน		ในชีวิตประจำวัน	
	ลำดับ	จำนวน	ลำดับ	จำนวน	ลำดับ	จำนวน
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	1	11 (91.67%)	2	7 (58.33%)	3	3 (25%)
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	2	6 (75%)	1	8 (100%)	3	4 (50%)
ภาษาสเปน (N = 2)	1	2 (100%)	2	1 (50%)	2	1 (50%)
ภาษาอิตาเลียน (N = 2)	1	2 (100%)	1	2 (100%)	-	-

จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสส่วนใหญ่ (11 คน หรือ 91.67%) เห็นว่าภาษาฝรั่งเศสมีประโยชน์ด้านการศึกษาในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นลำดับแรก ประโยชน์ในลำดับถัดไปคือ ด้านการทำงานและในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ดี จะสังเกตได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าภาษาฝรั่งเศสมีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับมากถึงมากที่สุดมีเพียงหนึ่งในสี่ (3 คน หรือ 25%) เท่านั้น

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันทั้งหมด (8 คน หรือ 100%) เห็นว่าภาษาที่ตนเองเรียนมีประโยชน์ด้านการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นลำดับแรก ส่วนประโยชน์ด้านการศึกษา และในชีวิตประจำวันอยู่ในลำดับสองและสามตามลำดับ จะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าภาษาเยอรมันมีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับมากถึงมากที่สุดมีเพียงกึ่งหนึ่งเท่านั้น (4 คน หรือ 50%)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนทั้งหมด (2 คน หรือ 100%) เห็นว่าภาษาที่ตนเองเรียนมีประโยชน์ด้านการศึกษาในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นลำดับแรก ส่วนประโยชน์ลำดับสอง คือ ประโยชน์ด้านการทำงานและในชีวิตประจำวัน จะสังเกตได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าภาษาสเปนมีประโยชน์ด้านการทำงานและในชีวิตประจำวันในระดับมากถึงมากที่สุดมีเพียงกึ่งหนึ่งเท่านั้น (1 คน หรือ 50%)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียนทั้งหมด (2 คน หรือ 100%) เห็นว่าภาษาอิตาเลียนมีประโยชน์ด้านการศึกษาและการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นลำดับแรก แต่มีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด

เมื่อประมวลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับประโยชน์ของภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน และอิตาเลียนในด้านต่างๆ อาจสรุปได้ว่า ภาษาตะวันตกที่มีประโยชน์ทั้งด้านการศึกษาและการทำงาน ในระดับมากถึงมากที่สุด คือ ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน และอิตาเลียน ภาษาตะวันตกที่มีประโยชน์เฉพาะด้านการศึกษาในระดับมากถึงมากที่สุด คือ ภาษาสเปน ประโยชน์ของภาษาสเปนด้านการทำงานยังไม่เด่นชัด ดังจะเห็นได้จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าภาษานี้มีประโยชน์ด้านการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดซึ่งมีเพียงกึ่งหนึ่งเท่านั้น ภาษาตะวันตกที่มีประโยชน์ในชีวิตประจำวันแต่ยังไม่เด่นชัดนักเมื่อพิจารณาจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความเห็น คือ ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน และสเปน ข้อสรุปข้างต้นย่อมสะท้อนให้เห็นว่า ในบริบทภาคใต้ ภาษาตะวันตกมีบทบาทและความสำคัญด้านการศึกษาและการทำงานมากกว่าในชีวิตประจำวัน

ในด้านแรงจูงใจในการเรียน สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส (9 คน หรือ 75%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากเพื่อนในระดับมากถึงมากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างจำนวน

มากกว่ากี่หนึ่งเดือนน้อย (7 คน หรือ 58.33%) ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาฝรั่งเศษจากครูไทยในระดับมากถึงมากที่สุด หากกว่ากี่หนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน (5 คน หรือ 62.50%) และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาเลียนทุกคนได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาเหล่านี้ในระดับมากถึงมากที่สุดจากครูชาวต่างประเทศ แรงจูงใจในการเรียนจากครูชาวต่างประเทศ จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ได้แรงจูงใจในการเรียนภาษาเหล่านี้ในระดับมากถึงมากที่สุดจากครูชาวต่างประเทศ ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ล้วนมีประสบการณ์การเรียนกับครูชาวต่างประเทศ

ในด้านความสามารถทางภาษา พบร่วมกับทักษะเดียวที่ครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส (6 คน หรือ 50%) และเยอรมัน (4 คน หรือ 50%) มีในระดับมากถึงมากที่สุด คือ ทักษะการอ่าน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนทุกคน (2 คน หรือ 100%) มีทักษะการอ่านและเขียนในระดับมากถึงมากที่สุด แต่จำนวนผู้เรียนภาษาอื่นที่มีทักษะการฟังในระดับมากถึงมากที่สุดมีครึ่งหนึ่ง (1 คน หรือ 50%) ครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียน (1 คน หรือ 50%) มีทักษะการอ่านและเขียนในระดับมากถึงมากที่สุด ในภาพรวม จะสังเกตได้ว่า ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทุกภาษามี คือ ทักษะการอ่าน อย่างไรก็ได้ จะเห็นว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่ถนัดทักษะนี้ไม่นักนัก ดังจะเห็นได้จากข้อมูลที่ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน และอิตาเลียนจำนวนเพียงครึ่งหนึ่งถนัดทักษะนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีทักษะภาษาที่ตนเองเรียนมากที่สุด คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปน โดยทักษะที่กลุ่มตัวอย่างภาษาสเปนทุกคนถนัด คือ ทักษะการอ่านและเขียน จากข้อสังเกตนี้ ยังสามารถสรุปได้ว่าทักษะที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ถนัดตามลำดับ คือ ทักษะการฟัง การพูด และการเขียน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน และอิตาเลียนส่วนใหญ่หรือทุกคน (83.33%-100%) ต้องการปรับปรุงทุกทักษะในระดับมากถึงมากที่สุด สำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนซึ่งประเมินว่าตนเองมีทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียนดังรายงานข้างต้นแล้วนั้น มีเพียงครึ่งหนึ่ง (1 คน หรือ 50%) ที่ต้องการปรับปรุงทั้งสามทักษะนี้ในระดับมากถึงมากที่สุด อย่างไรก็ได้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนทุกคน (2 คน หรือ 100%) ต้องการปรับปรุงทักษะการพูดในระดับมากถึงมากที่สุด

ตารางที่ 5.26 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันตกอื่นๆที่มีใช้ภาษาอังกฤษที่เห็นว่ากิจกรรมค่างๆมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด

กิจกรรม	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่ากิจกรรมมีประโยชน์ ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด				
	ฝรั่งเศส N = 12	เยอรมัน N = 8	สเปน N = 2	อิตาเลียน N = 2	
เล่นเกมทางภาษา	จำนวน	11 (91.67%)	6 (75%)	2 (100%)	2 (100%)
	ลำดับ	1	2	1	1
พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	จำนวน	10 (83.33%)	7 (87.50%)	2 (100%)	1 (50%)
	ลำดับ	2	1	1	2
เล่นร้อง	จำนวน	10 (83.33%)	7 (87.50%)	2 (100%)	1 (50%)
	ลำดับ	2	1	1	2

ตารางที่ 5.26 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันตกอื่นๆที่มีใช้ภาษาอังกฤษที่เห็นว่ากิจกรรมค่างๆมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด (ต่อ)

กิจกรรม	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่ากิจกรรมมีประโยชน์ ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด				
	ฝรั่งเศส N = 12	เยอรมัน N = 8	สเปน N = 2	อิตาเลียน N = 2	
เรียนรู้ด้วยตนเองจากคำราม สื่อ และอื่นๆ	จำนวน	8 (66.67%)	7 (87.50%)	2 (100%)	2 (100%)
	ลำดับ	4	1	1	1
ร้องเพลง	จำนวน	11 (91.67%)	4 (50%)	1 (50%)	2 (100%)
	ลำดับ	1	3	2	1
เล่นละคร	จำนวน	9 (75%)	6 (75%)	2 (100%)	1 (50%)
	ลำดับ	3	2	1	2
ทายปัญหา	จำนวน	8 (66.67%)	4 (50%)	1 (50%)	2 (100%)
	ลำดับ	4	3	2	1

จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสเห็นประโยชน์ของกิจกรรมในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในระดับมากถึงมากที่สุดตามลำดับดังนี้ คือ 1) การเล่นเกมทางภาษา และการร้องเพลง (กิจกรรมละ 11 คน หรือ 91.67%) 2) การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน และการเล่นร้อง (กิจกรรมละ 10 คน หรือ 83.33%) 3) การเล่นละคร (9 คน หรือ 75%) และ 4) การเรียนรู้ด้วยตนเองจากคำราม สื่อ และอื่นๆ และการทายปัญหา (กิจกรรมละ 8 คน หรือ 66.67%)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันเห็นประโยชน์ของกิจกรรมในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในระดับมากถึงมากที่สุดตามลำดับดังนี้ คือ 1) การเรียนรู้ด้วยตนเองจากตัวเอง แล้วอื่นๆ การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน และการเล่าเรื่อง (กิจกรรมละ 7 คน หรือ 87.50%) 2) การเล่นเกมทางภาษา และการเล่นละคร (กิจกรรมละ 6 คน หรือ 75%) 3) การร้องเพลง และการทายปัญหา (4 คน หรือ 50%)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนเห็นประโยชน์ของกิจกรรมจำนวน 5 กิจกรรมในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นลำดับแรก กิจกรรมเหล่านี้ได้แก่ การเล่นเกมทางภาษา การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน การเล่าเรื่อง การเรียนรู้ด้วยตนเองจากตัวเอง แล้วอื่นๆ และการเล่นละคร (กิจกรรมละ 2 คน หรือ 100%) กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนเห็นประโยชน์ในลำดับถัดไป คือ การร้องเพลง และการทายปัญหา (กิจกรรมละ 1 คน หรือ 50%)

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียนเห็นประโยชน์ของกิจกรรมจำนวน 4 กิจกรรมในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นลำดับแรก กิจกรรมเหล่านี้ได้แก่ การเล่นเกมทางภาษา การเรียนรู้ด้วยตนเองจากตัวเอง แล้วอื่นๆ การร้องเพลง และการทายปัญหา (กิจกรรมละ 2 คน หรือ 100%) กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียนเห็นประโยชน์ในลำดับถัดไป คือ การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน การเล่าเรื่อง และการเล่นละคร (กิจกรรมละ 1 คน หรือ 50%)

จะเห็นได้ว่ากิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน และอิตาเลียนส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่ามีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนมีเพียง 2 กิจกรรม คือ การเล่นเกมทางภาษา และการเรียนรู้ด้วยตนเองจากตัวเอง แล้วอื่นๆ

ตารางที่ 5.27 นำเสนอจำนวนและรายการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน และอิตาเลียนส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด

ตารางที่ 5.27 จำนวนและการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันตกอื่นๆที่มีใช้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	แหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด	
	จำนวนแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม	รายการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสฝึกฝน
ภาษาฝรั่งเศส (N = 12)	2	ค่า率为 (10 คน หรือ 83.33%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (10 คน หรือ 83.33%)
ภาษาเยอรมัน (N = 8)	4	ค่า率为 (8 คน หรือ 100%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (6 คน หรือ 75%) การสนทนากับเจ้าของภาษา (6 คน หรือ 75%) หนังสือ/สิ่งพิมพ์ (6 คน หรือ 75%)
ภาษาสเปน (N = 2)	5	ค่า率为 (2 คน หรือ 100%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (2 คน หรือ 100%) โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต (2 คน หรือ 100%) ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (2 คน หรือ 100%) การสนทนากับเจ้าของภาษา (2 คน หรือ 100%)
ภาษาอิตาเลียน (N = 2)	5	ค่า率为 (2 คน หรือ 100%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (2 คน หรือ 100%) โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต (2 คน หรือ 100%) ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (2 คน หรือ 100%) การสนทนากับเจ้าของภาษา (2 คน หรือ 100%)

จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาฝรั่งเศสจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่จำกัดที่สุด คือ เพียง 2 ประเภทซึ่งล้วนอยู่ในบริบทชั้นเรียน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาเลียนมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่หลากหลายที่สุดและมีทั้งที่อยู่ในและนอกบริบทชั้นเรียน เนื่องจากภาษาสเปนและอิตาเลียนยังไม่เป็นภาษาที่แพร่หลายในสังคมไทย และโอกาสที่ผู้เรียนจะได้สัมผัสร่างกายเหล่านี้อาจไม่มากเท่าภาษาอื่นๆที่แพร่หลายกว่า เช่น ภาษาอังกฤษ การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาเลียนมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาดังกล่าวในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองจึงนับเป็นสิ่งสนับสนุนการเรียนที่สำคัญ ข้อสังเกตที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาฝรั่งเศสจากการสนทนากับเจ้าของภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด น่าจะเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีโอกาสได้เรียนกับผู้สอนซึ่งเป็นเจ้าของภาษา ในอีกนัยหนึ่ง จะเห็นได้ว่าโอกาสที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจะได้ฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนอาจขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ เช่น ความพร้อมของสถาบันในด้านแหล่งสนับสนุนการเรียนรู้ และในด้านการจัดทำผู้สอนชาวต่างประเทศ เป็นต้น

ตารางที่ 5.28 นำเสนอด้วยความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน และอิตาเลียนเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาในอนาคตแยกตามสถานะการเรียน

ตารางที่ 5.28 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่มีใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาต่อและการทำงานแยกตามสถานะการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ผู้เรียน	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาต่อ			ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงาน		
	ไม่เลย	น้อยถึง น้อยที่สุด	มากถึง มากที่สุด	ไม่เลย	น้อยถึง น้อยที่สุด	มากถึง มากที่สุด
ภาษาฝรั่งเศส						
● เอก (N = 4)	-	2 (50%)	2 (50%)	-	4 (100%)	-
● เลือก (N = 8)	1 (12.50%)	7 (87.50%)	-	-	7 (87.50%)	1 (12.50%)
● รวม (N = 12)	1 (8.33%)	9 (75%)	2 (16.67%)	-	11 (91.67%)	1 (8.33%)
ภาษาเยอรมัน						
● เอก (N = 2)	-	1 (50%)	1 (50%)	-	1 (50%)	1 (50%)
● เลือก (N = 6)	-	2 (33.33%)	4 (66.67%)	-	2 (33.33%)	4 (66.67%)
● รวม (N = 8)	-	3 (37.50%)	5 (62.50%)	-	3 (37.50%)	5 (62.50%)
ภาษาสเปน						
● เลือก (N = 2)	1 (50%)	-	1 (50%)	-	1 (50%)	1 (50%)
ภาษาอิตาเลียน						
● เลือก (N = 2)	-	1 (50%)	1 (50%)	-	1 (50%)	1 (50%)

ในภาพรวม จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันเป็นกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียวที่มากกว่าครึ่งหนึ่ง (5 คน หรือ 62.50%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาเยอรมันทั้งเพื่อการศึกษาต่อและการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด ในขณะที่ สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส (9 คน หรือ 75%) และเกือบทั้งหมด (11 คน หรือ 91.67%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการศึกษาต่อและการทำงานในระดับน้อยถึงน้อยที่สุดตามลำดับ สำหรับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาเลียนเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการเรียนต่อและการทำงานไม่สามารถสรุปได้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นที่แบ่งเป็นสองฝ่ายที่ขัดแย้งกัน เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลในรายละเอียด พบว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน ที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเยอรมันทั้งเพื่อการศึกษาต่อและการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดนั้น กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันในสถานะวิชาเลือกมีความพร้อมดังกล่าวในอัตราส่วนที่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเอก ข้อค้นพบนี้น่าแปลกใจ หากพิจารณาความจริงที่ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือกมีประสบการณ์การเรียนภาษาเยอรมันน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเลือก

1.3.3 ภาษาตะวันออก

งานวิจัยนี้ครอบคลุมภาษาตะวันออกจำนวน 6 ภาษา คือ ภาษาจีน ญี่ปุ่น เกาหลี 猛烈 อาหรับ และเบมร กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเหล่านี้มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 48 คน จำแนกเป็นกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน 12 คน ญี่ปุ่น 14 คน เกาหลี 6 คน 猛烈 8 คน อาหรับ 4 คน และเบมร 4 คน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน 12 คนจัดเป็นผู้เรียนในสถานะวิชาเอก 4 คน และวิชาเลือก 8 คน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น 14 คนจัดเป็นผู้เรียนในสถานะวิชาเอก 4 คน และวิชาเลือก 10 คน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเกาหลี 6 คนจัดเป็นผู้เรียนในสถานะวิชาเอก 2 คน และวิชาเลือก 4 คน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษา猛烈 8 คนจัดเป็นผู้เรียนในสถานะวิชาเอก 2 คน และวิชาเลือก 6 คน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับ 4 คนจัดเป็นผู้เรียนในสถานะวิชาเอก 2 คน และวิชาเลือก 2 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเบมร 4 คนล้วนเรียนภาษาหนึ่งในสถานะวิชาเลือก

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น เกาหลี และเบมรทุกคนเริ่มเรียนภาษาเหล่านี้ในระดับมหาวิทยาลัย ภาษาตะวันออกที่มีการเรียนการสอนก่อนระดับอุดมศึกษา คือ ภาษาจีน 猛烈 และอาหรับ โดยสามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน (9 คน หรือ 75%) เริ่มเรียนในระดับมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 คน (16.67%) เริ่มเรียนในระดับประถมศึกษา และ 1 คน (8.33%) เริ่มเรียนในระดับมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษามากกว่าเริ่มเรียนภาษา猛烈ในระดับอนุบาลและระดับมหาวิทยาลัยในจำนวนที่เท่ากัน คือ 3 คน (37.50%) และที่เหลือเริ่มเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในจำนวนที่เท่ากันเช่นกัน คือ ระดับละ 1 คน (12.50%) กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) เริ่มเรียนในระดับมัธยมศึกษา และที่

เหลืออีก 1 คน (25%) เริ่มเรียนในระดับประถมศึกษา การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน majority และอาจารย์บางส่วนเริ่มเรียนภาษาเหล่านี้ในระดับอนุบาลหรือประถมศึกษา น่าจะสะท้อนการจัดการศึกษาภาษาต่างประเทศในบริบทภาคใต้ได้ระดับหนึ่ง อาจเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน majority และอาจารย์ได้รับการศึกษาระดับอนุบาลและประถมศึกษาในโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามในภาคใต้ซึ่งได้บรรจุวิชาภาษาดังกล่าวไว้ในหลักสูตรของโรงเรียน ในกรณีภาษาจีนก็ เช่นกัน อาจเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนได้รับการศึกษาในโรงเรียนจีนในภาคใต้ซึ่งได้บรรจุวิชาภาษาจีนไว้ในหลักสูตรของโรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน majority และเกาหลีทุกคน ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน (7 คน หรือ 87.50%) และสามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาจารย์และเขมรชอบเรียนภาษาดังกล่าวในระดับมากถึงมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของภาษาตะวันออกในด้านต่างๆที่หลากหลายและแตกต่างดังจะสรุปได้ในตารางที่ 5.29

ตารางที่ 5.29 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออกที่เห็นว่าภาษาที่ตนเองเรียนมีประโยชน์ในด้านการศึกษา การทำงาน และในชีวิตประจำวันในระดับมากถึงมากที่สุด

ภาษาตะวันออก	ลำดับและจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าภาษาที่ตนเองเรียน มีประโยชน์ในด้านต่างๆในระดับมากถึงมากที่สุด					
	ด้านการศึกษา		ด้านการทำงาน		ในชีวิตประจำวัน	
	ลำดับ	จำนวน	ลำดับ	จำนวน	ลำดับ	จำนวน
ภาษาจีน (N = 12)	1	12 (100%)	2	11 (91.67%)	3	7 (58.33%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	1	13 (92.86%)	2	11 (78.57%)	3	6 (42.86%)
ภาษาอาหรับ (N = 6)	1	6 (100%)	2	5 (83.33%)	3	3 (50%)
ภาษาจีน (N = 8)	1	6 (75%)	1	6 (75%)	2	5 (62.50%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	1	4 (100%)	2	2 (50%)	3	1 (25%)
ภาษาเขมร (N = 4)	1	3 (75%)	2	1 (25%)	-	-

จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออกทุกภาษาส่วนใหญ่หรือทั้งหมด (75%-100%) เห็นว่าภาษาที่ตนเองเรียนมีประโยชน์ในด้านการศึกษาในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นลำดับแรก กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน majority และมลายูส่วนใหญ่ (78.57%-91.67%) เห็นว่าภาษาเหล่านี้มีประโยชน์ในด้านการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นลำดับสอง เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนเห็นว่าภาษานี้มีประโยชน์ในด้านการศึกษาและในด้านการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นลำดับแรกในจำนวนที่เท่ากัน (6 คน หรือ 75%) กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับครึ่งหนึ่งเห็นว่าภาษาที่ตนเองเรียนมีประโยชน์ในด้านการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด สำหรับภาษาเขมรนั้น กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเพียงหนึ่งในสี่เห็นว่ามีประโยชน์ในด้านการ

ทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด สำหรับประโยชน์ของภาษาตะวันออกในชีวิตประจำวันพบว่าภาษาที่ก่อให้เกิดความตัวอย่างผู้เรียนมากกว่าครึ่งหนึ่งเห็นว่ามีประโยชน์ในชีวิตประจำวันในระดับมากถึงมากที่สุดมีเพียงสองภาษา คือ ภาษาไทย (5 คน หรือ 62.50%) และภาษาจีน (7 คน หรือ 58.33%) ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าภาษาตะวันออกที่มีประโยชน์ในทุกด้านในระดับมากถึงมากที่สุดคือ ภาษาจีนและภาษาไทย ส่วนภาษาตะวันออกที่มีประโยชน์เฉพาะด้านการศึกษาและการทำงาน คือ ภาษาญี่ปุ่นและเกาหลี และภาษาตะวันออกที่มีประโยชน์เพียงด้านการศึกษาเท่านั้น คือ ภาษาอาหรับและเบอร์ ข้อสรุปนี้ย่อมสะท้อนให้เห็นบทบาทและความสำคัญของภาษาจีนและภาษาไทยในบริบทภาคใต้

ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน (9 คน หรือ 75% และ 8 คน หรือ 66.67%) และเกาหลี (4 คน หรือ 66.67% และ 5 คน หรือ 83.33%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากครูไทยและครูชาวต่างประเทศตามลำดับ ในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่ (12 คน หรือ 85.71%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากครูชาวต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากครูไทย ในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเบอร์ส่วนใหญ่ (3 คน หรือ 75%) ได้แรงจูงใจในการเรียนจากครูไทยและเพื่อนในระดับมากถึงมากที่สุดในจำนวนที่เท่ากัน จะเห็นได้ว่าแหล่งจูงใจหลักของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออก ก็คือ ครูไทยหรือครูชาวต่างประเทศ ข้อสังเกตนี้ย่อมสะท้อนให้เห็นความสำคัญของครูในฐานะผู้สร้างแรงจูงใจซึ่งเป็นปัจจัยที่อาจส่งผลต่อการเรียนได้

ในด้านความสามารถทางภาษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนเพียงหนึ่งในสาม (4 คน หรือ 33.33%) มีทักษะการฟัง พูด และอ่านในระดับมากถึงมากที่สุด และเพียงหนึ่งในสี่ (3 คน หรือ 25%) มีทักษะการเขียนในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนส่วนใหญ่ขาดความถนัดในทักษะ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมากกว่าครึ่งหนึ่ง (8 คน หรือ 57.14% และ 10 คน หรือ 71.43%) มีทักษะการอ่านและเขียนตามลำดับในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเกาหลีมากกว่าครึ่งหนึ่ง (4 คน หรือ 66.67%) มีทักษะการอ่านในระดับมากถึงมากที่สุด แต่จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีทักษะการฟังและการเขียนในระดับมากถึงมากที่สุดมีเพียงครึ่งหนึ่ง (3 คน หรือ 50%) กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาไทยส่วนใหญ่มีทักษะการฟัง (6 คน หรือ 75%) การอ่าน (7 คน หรือ 87.50%) และการเขียน (5 คน หรือ 62.50%) ในระดับมากถึงมากที่สุด สามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับและเบอร์ (3 คน หรือ 75%) มีทักษะการอ่านในระดับมากถึงมากที่สุด แต่เพียงครึ่งหนึ่งมีทักษะการเขียน (2 คน หรือ 50%) ในระดับมากถึงมากที่สุด

ในภาพรวม จะสังเกตได้ว่า ทักษะที่ก่อให้เกิดความตัวอย่างผู้เรียนทุกภาษายกเว้นภาษาจีน มีความถนัด คือ ทักษะการอ่านซึ่งเป็นทักษะรับสาร นอกเหนือจากนี้ก่อให้เกิดความตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่

ยังคงทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะส่งสารอีกด้วย ที่น่าสนใจคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาไทยส่วนใหญ่ในกลุ่มนักทักษะทุกทักษะยกเว้นทักษะการพูด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนส่วนใหญ่ไม่ถนัดทักษะใดๆเลย อาจเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาไทยมีโอกาสและบริบทการฝึกฝนและการใช้ภาษามากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออกอื่นๆ ทั้งนี้ เพราะในแอบภาคใต้ตอนล่างมีการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาท้องถิ่น และสำหรับบางคน ภาษาไทยก็อาจเป็นภาษาแรก อย่างไรก็ได้ เป็นที่สังเกตว่าทักษะการพูดซึ่งเป็นทักษะส่งสาร เป็นทักษะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากกลับน้อยลงน้อยที่สุด หากพิจารณาข้อค้นพบที่ว่าภาษาจีนมีประโยชน์ในด้านการศึกษา การทำงาน และในชีวิตประจำวันซึ่งได้รายงานไปแล้ว ข้อค้นพบเรื่องความไม่ถนัดในทักษะใดๆของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนย่อมน่าเป็นห่วงอย่างยิ่งในแง่ความพร้อมของกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ในการใช้ภาษาจีนในอนาคต

ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออกทุกภาษาส่วนใหญ่หรือทุกคน (62.50%-100%) ต้องการปรับปรุงทักษะในระดับมากถึงมากที่สุด เป็นที่น่าสังเกตว่าทักษะการพูดเป็นทักษะเดียวที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทุกภาษาทุกคนล้วนต้องการปรับปรุงในระดับมากถึงมากที่สุด ความต้องการปรับปรุงทักษะการพูดนี้ยืนยันข้อค้นพบเรื่องการขาดความสนใจในทักษะการพูดของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนซึ่งได้รายงานไปแล้ว อย่างไรก็ได้ สำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาไทยจำนวนผู้ต้องการปรับปรุงทักษะการฟัง (5 คน หรือ 62.50%) การอ่าน (6 คน หรือ 75%) และการเขียน (6 คน หรือ 75%) ในระดับมากถึงมากที่สุดมีน้อยกว่าจำนวนผู้ต้องการปรับปรุงทักษะการพูดซึ่งมีถึง 8 คน (100%) ข้อมูลนี้สอดคล้องกับข้อมูลที่ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาไทยส่วนใหญ่ประเมินว่าตนเองมีทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียนในระดับมากถึงมากที่สุดดังรายงานแล้ว ข้างต้น

ตารางที่ 5.30 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและจัดลำดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออกเกี่ยวกิจกรรมที่มีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด

ตารางที่ 5.30 จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างดูบออกที่เห็นว่ากิจกรรมต่างๆมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด

กิจกรรม	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่ากิจกรรมมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับมากถึงมากที่สุด						
	จีน N = 12	ญี่ปุ่น N = 14	เกาหลี N = 6	มาเลย์ N = 8	อาหรับ N = 4	เบมร N = 4	รวมทุกภาษา N = 48
	9 (75%)	11 (78.57%)	5 (83.33%)	6 (75%)	2 (50%)	2 (50%)	37 (77.08%)
เรียนรู้ด้วยตนเองจากตัวเอง ต่อ และอื่นๆ	จำนวน	2	2	1	1	2	1
	คำดับบ	1	3	3	1	2	2
พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	จำนวน	10 (83.33%)	9 (64.29%)	4 (66.67%)	6 (75%)	2 (50%)	33 (68.75%)
	คำดับบ	3	1	1	3	2	3
ร้องเพลง	จำนวน	8 (72.73%)	12 (85.71%)	6 (100%)	2 (25%)	1 (25%)	30 (62.50%)
	คำดับบ	3	1	1	3	2	3
เล่นละคร	จำนวน	7 (58.33%)	8 (57.14%)	5 (83.33%)	3 (37.50%)	-	1 (25%)
	คำดับบ	4	4	2	2	-	3
เล่นเกมทางภาษา	จำนวน	5 (41.67%)	7 (50%)	4 (66.67%)	1 (12.50%)	1 (25%)	4 (100%)
	คำดับบ	5	5	3	4	2	5
เล่นร้อง	จำนวน	4 (33.33%)	8 (57.14%)	3 (50%)	3 (37.50%)	1 (25%)	2 (50%)
	คำดับบ	6	4	4	2	2	6
ทายปัญหา	จำนวน	4 (33.33%)	5 (35.71%)	4 (66.67%)	2 (25%)	1 (25%)	18 (37.50%)
	คำดับบ	6	6	3	3	2	7

จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเกาหลีส่วนใหญ่ (66.67%-100%) เห็นประโยชน์ของทุกกิจกรรมยกเว้นการเล่นร้องในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมากกว่ากึ่งหนึ่ง (57.14%-85.71%) เห็นประโยชน์ของทุก กิจกรรมยกเว้นการเล่นเกมทางภาษาและการทายปัญหาในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาญี่ปุ่นใน ระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนส่วนใหญ่เห็นประโยชน์ของกิจกรรมจำนวน 4 กิจกรรมในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาจีนในระดับมากถึงมากที่สุดตามลำดับดังนี้ การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน (10 คน หรือ 83.33%) การเรียนรู้ด้วยตนเองจากตัวเอง ต่อ และอื่นๆ (9 คน หรือ 75%) การร้องเพลง (8 คน หรือ 72.73%) และการเล่นละคร (7 คน หรือ 58.33%) กลุ่ม ตัวอย่างผู้เรียนภาษามาเลย์ส่วนใหญ่ (6 คน หรือ 75%) และครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับ (2 คน หรือ 50%) เห็นประโยชน์ของกิจกรรมเพียง 2 กิจกรรม คือ การเรียนรู้ด้วยตนเองจากตัวเอง ต่อ และอื่นๆ และการพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชนในการพัฒนาทักษะภาษาที่ตนเอง เรียนในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเบมรุกุน (4 คน หรือ 100%) เห็น ตรงกันว่าการเล่นเกมทางภาษาไม่มีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะภาษาเบมรุในระดับมากถึงมากที่สุด และเพียงครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างนี้ (2 คน หรือ 50%) เห็นประโยชน์ของการเรียนรู้ด้วย

ตนเองจากคำรา สื่อ และอื่นๆ การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน การเล่าเรื่อง และการทายปัญหา ในภาพรวม จะสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเกาหลีเห็นประโยชน์ของกิจกรรมต่างๆ ในการพัฒนาทักษะภาษาที่ตนเองเรียนมากที่สุด ในทางตรงกันข้าม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับเห็นประโยชน์ดังกล่าวน้อยที่สุด นอกจากนี้ กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออกส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่ามีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนมี 2 กิจกรรมคือ การเรียนรู้ด้วยตนเองจากคำรา สื่อ และอื่นๆ และการพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน จะสังเกตได้ว่ากิจกรรมแรกเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถทำได้ด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ในขณะที่กิจกรรมที่สองเป็นกิจกรรมที่ทำในชั้นเรียน

ตารางที่ 5.31 จำนวนและการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออกส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด

ตารางที่ 5.31 จำนวนและการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออกส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับมากถึงมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน	แหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม	
	จำนวนแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม	รายการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรม และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีโอกาสฝึกฝน
ภาษาจีน (N = 12)	3	คำราเรียน (11 คน หรือ 91.67%) เพลง (11 คน หรือ 91.67%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (8 คน หรือ 66.67%)
ภาษาญี่ปุ่น (N = 14)	5	คำราเรียน (13 คน หรือ 92.86%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (11 คน หรือ 78.57%) การสนทนากับเจ้าของภาษา (10 คน หรือ 71.43%) เพลง (9 คน หรือ 64.29%) ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (9 คน หรือ 64.29%)
ภาษาเกาหลี (N = 6)	4	คำราเรียน (6 คน หรือ 100%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (5 คน หรือ 83.33%) การสนทนากับเจ้าของภาษา (5 คน หรือ 83.33%) ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (4 คน หรือ 66.67%)
ภาษาลາວ (N = 8)	3	การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (7 คน หรือ 87.50%) คำราเรียน (6 คน หรือ 75%) การสนทนากับเจ้าของภาษา (6 คน หรือ 75%)
ภาษาอาหรับ (N = 4)	2	คำราเรียน (3 คน หรือ 75%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (3 คน หรือ 75%)
ภาษาเขมร (N = 4)	2	คำราเรียน (3 คน หรือ 75%) การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ (3 คน หรือ 75%)

จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับและเขมรมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาดังกล่าวจากการแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่จำกัดที่สุด คือ เพียง 2 ประเภทซึ่งล้วนอยู่ในบริบทชั้นเรียน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมที่หลากหลายที่สุดและมีทั้งที่อยู่ในและนอกบริบทชั้นเรียน เป็นที่น่าสังเกตว่า

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทุกภาษาส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากคำราเรียน และการฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบในระดับมากถึงมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนและญี่ปุ่นเป็นเพียงสองกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ที่ส่วนใหญ่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากเพลงในระดับมากถึงมากที่สุด ทั้งนี้น่าจะเนื่องจากเพลงจีนและเพลงญี่ปุ่นแพร่หลายและเข้าถึงได้ง่ายกว่าเพลงภาษาตะวันออกอื่นๆ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนชอบและสนใจเพลงจีนและญี่ปุ่น หรือผู้สอนอาจใช้เพลงจีนและญี่ปุ่นเป็นสื่อในการสอน ข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับมากถึงมากที่สุดมีเพียงสองกลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นและเกาหลี และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากการสอนทนา กับเจ้าของภาษาในระดับมากที่สุดมีสามกลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น เกาหลี และมาเลย์ การที่ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนจากศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองและการสอนทนา กับเจ้าของภาษานั้นเป็นสิ่งสนับสนุนการเรียนที่สำคัญมาก อย่างไรก็ต้องการที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจะได้รับโอกาสเช่นนี้หรือไม่อาจขึ้นอยู่กับความพร้อมของสถาบันในด้านแหล่งสนับสนุนการเรียนรู้ และในด้านการจัดหาผู้สอนชาวต่างประเทศ

ตารางที่ 5.32 นำเสนอข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออกเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาในอนาคตแยกตามสถานะการเรียน

ตารางที่ 5.32 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออกเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาต่อและการทำงานแยกตามสถานะการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ผู้เรียน	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาต่อ			ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงาน		
	ไม่เลย	น้อยถึง น้อยที่สุด	มากถึง มากที่สุด	ไม่เลย	น้อยถึง น้อยที่สุด	มากถึง มากที่สุด
ภาษาจีน						
● เอก (N = 4)	-	4 (100%)	-	-	3 (75%)	1 (25%)
● เดือก (N = 8)	-	6 (75%)	2 (25%)	1 (12.50%)	3 (37.50%)	4 (50%)
● รวม (N = 12)	-	10 (83.33%)	2 (16.67%)	1 (8.33%)	6 (50%)	5 (41.67%)

ตารางที่ 5.32 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออกเกี่ยวกับความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาต่อและการทำงานแยกตามสถานะการเรียน (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง ผู้เรียน	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาต่อ			ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงาน		
	ไม่เลย	น้อยถึง น้อยที่สุด	มากถึง มากที่สุด	ไม่เลย	น้อยถึง น้อยที่สุด	มากถึง มากที่สุด
ภาษาญี่ปุ่น						

● เอก (N = 4)	-	2 (50%)	2 (50%)	-	1 (25%)	3 (75%)
● เลือก (N = 10)	-	7 (70%)	3 (30%)	-	5 (50%)	5 (50%)
● รวม (N = 14)	-	9 (64.29%)	5 (35.71%)	-	6 (42.86%)	8 (57.14%)
ภาษาเกาหลี						
● เอก (N = 2)	-	1 (50%)	1 (50%)	-	-	2 (100%)
● เลือก (N = 4)	-	4 (100%)	-	-	2 (50%)	2 (50%)
● รวม (N = 6)	-	5 (83.33%)	1 (16.67%)	-	2 (33.33%)	4 (66.67%)
ภาษา马来语						
● เอก (N = 2)	-	1 (50%)	1 (50%)	-	1 (50%)	1 (50%)
● เลือก (N = 6)	-	4 (66.67%)	2 (33.33%)	-	4 (66.67%)	2 (33.33%)
● รวม (N = 8)	-	5 (62.50%)	3 (37.50%)	-	5 (62.50%)	3 (37.50%)
ภาษาอาหรับ						
● เอก (N = 2)	-	1 (50%)	1 (50%)	-	2 (100%)	-
● เลือก (N = 2)	-	2 (100%)	-	-	2 (100%)	-
● รวม (N = 4)	-	3 (75%)	1 (25%)	-	4 (100%)	-
ภาษาเขมร						
● เลือก (N = 4)	-	4 (100%)	-	-	4 (100%)	-

จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออกจำนวนน้อยมาก (16.67%-37.50%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาต่อในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาตะวันออกทุกภาษาในงานวิจัยนี้ค่อนข้างขาดความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาต่อ อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาในรายละเอียด จะเห็นว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่าง ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น เกาหลี มาเลย์ และอาหรับในสถานะวิชาเอกมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาต่อในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น เกาหลี มาเลย์ และอาหรับในสถานะวิชาเอกมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาต่อมากกว่ากลุ่มตัวอย่าง ผู้เรียนภาษาเดียวกันในสถานะวิชาเลือก ถึงแม่จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีความพร้อมดังกล่าวจะไม่มากนัก

ในด้านความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงาน ในภาพรวม จะสังเกตเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับทุกคน (4 คน หรือ 100%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาอาหรับเพื่อการทำงานในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด กลุ่มตัวอย่างเพียงสองกลุ่มที่มากกว่าครึ่งหนึ่งมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานในระดับมากถึงมากที่สุด คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น (8 คน หรือ 57.14%) และเกาหลี (4 คน หรือ 66.67%) โดยที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนสองภาษานี้ที่มีความพร้อมดังกล่าวส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในสถานะวิชาเอก กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเกาหลีในสถานะวิชาเอกทุกคน (2 คน หรือ 100%) และสามในสี่ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในสถานะวิชาเอก (3 คน หรือ 75%) มีความพร้อมในการใช้ภาษาเกาหลีและ

ญี่ปุ่นเพื่อการทำงาน เมื่อเปรียบเทียบความพร้อมของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเดียวกันแต่ต่างสถานะในการใช้ภาษาที่ตนเองเรียนเพื่อการทำงาน พบร่องสังเกตที่น่าสนใจ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทุกภาษาภูมิวัฒนาจินในสถานะวิชาเอกมีอัตราส่วนจำนวนผู้มีความพร้อมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเดียวกันในสถานะวิชาเลือก

ในภาพรวม เมื่อเปรียบเทียบความพร้อมทั้งสองด้านของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีน ญี่ปุ่น และเกาหลีมีอัตราส่วนผู้มีความพร้อมในการใช้ภาษาเหล่านี้เพื่อการทำงานมากกว่าเพื่อการศึกษาต่อ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมีความพร้อมในการใช้ภาษาญี่ปุ่น เพื่อการศึกษาต่อและการทำงานในอัตราส่วนที่เท่ากัน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับมีอัตราส่วนผู้มีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการศึกษาต่อมากกว่าเพื่อการทำงาน ถึงแม้จำนวนผู้มีความพร้อมในการใช้ภาษาอาหรับเพื่อการศึกษาต่อจะมีน้อยมากก็ตาม กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเขมรเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาเขมรทั้งเพื่อการศึกษาต่อและการทำงานในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ข้อค้นพบนี้ไม่น่าแปลกใจ หากพิจารณาความจริงที่ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเหล่านี้ล้วนเรียนภาษาเขมรในสถานะวิชาเลือก

2. สังเคราะห์และอภิปรายข้อค้นพบ

2.1 ลำดับความสำคัญของภาษาต่างประเทศ

ผลการประมวลและสังเคราะห์ข้อมูลการจัดลำดับความสำคัญของภาษาต่างประเทศจำนวน 11 ภาษาในงานวิจัยนี้ของกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารและผู้สอนแสดงให้เห็นว่า การจัดลำดับความสำคัญของภาษาต่างประเทศต่างๆ ในทัศนะของผู้บริหารและผู้สอนไม่แตกต่างกันดังปรากฏในตารางที่ 5.33

ตารางที่ 5.33 การจัดลำดับความสำคัญของภาษาต่างประเทศโดยกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารและผู้สอน

ภาษา	การจัดลำดับความสำคัญของภาษา	
	ผู้บริหาร	ผู้สอน
1. จีน	1	1
2. ฝรั่งเศส	4	4
3. เยอรมัน	5	6
4. สเปน	7	7
5. อิตาเลียน	7	10
6. จีน	2	2
7. ญี่ปุ่น	3	3
8. เกาหลี	7	9
9. น้ำเงี้ยว	5	5
10. อาหรับ	ไม่ได้รับการจัดลำดับ	8
11. เขมร	6	ไม่ได้รับการจัดลำดับ

กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารและผู้สอนจัดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญเป็นลำดับแรก ถัดมาเป็นลำดับที่ 2 และที่ 3 เป็นภาษาตะวันออกคือภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น ภาษาที่มีความสำคัญเป็นลำดับที่ 4 คือภาษาฝรั่งเศส ภาษาอังกฤษสำคัญเป็นลำดับที่ 5 และสำหรับผู้สอน ภาษาเยอร์มัน สำคัญเป็นลำดับที่ 6 ในขณะที่ในความเห็นของผู้บริหารนั้น ภาษาเยอร์มันสำคัญเท่ากับภาษาอังกฤษ เป็นที่สังเกตว่า ภาษาอาร์บิร์ เป็นภาษาเดียวที่กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารไม่จัดลำดับความสำคัญแต่กลับได้รับการจัดลำดับความสำคัญโดยกลุ่มตัวอย่างผู้สอนในลำดับที่ 8 จากทั้งหมด 11 ภาษา ในทำนองเดียวกัน ภาษาเบมรเป็นภาษาเดียวที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนไม่จัดลำดับความสำคัญแต่กลับได้รับการจัดลำดับความสำคัญโดยกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารในลำดับที่ 6 จากทั้งหมด 11 ภาษา

ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของภาษาของผู้บริหารและผู้สอนที่ตรงกันใน 5 ลำดับแรก นี้อาจเป็นเพราะว่า ทั้งสองกลุ่มเป็นกลุ่มผู้ทำงานที่มีประสบการณ์ในการเรียนการสอนภาษา มีความรู้เกี่ยวกับบริบทการเรียนการสอนภาษาและสถานะของภาษาต่างๆเป็นอย่างดี รวมทั้งมีความรู้เกี่ยวกับบริบทของโลกที่ทำให้ภาษาต่างๆมีความสำคัญลดหลั่นกันไปอีกด้วย จึงทำให้มุ่งมองคล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาข้อมูลที่ได้จากการจัดเรียนซึ่งเป็นความเห็นเกี่ยวกับการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ในการศึกษา การทำงาน และชีวิตประจำวันซึ่งก็สะท้อนให้เห็นความสำคัญของภาษานั้นเอง พบว่าการเลือกความสำคัญของภาษาต่างประเทศต่างๆ แตกต่างจากความเห็นของกลุ่มผู้บริหารและผู้สอนไปบ้าง ดังข้อมูลในตารางที่ 5.34

ตารางที่ 5.34 ความเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับประโยชน์ของภาษาต่างประเทศในด้านต่างๆ

ภาษา	ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่เห็นประโยชน์ในระดับมากถึงมากที่สุด		
	ชีวิตประจำวัน	การศึกษา	การทำงาน
1. อังกฤษ	64.62	98.46	98.46
2. ฝรั่งเศส	25	91.67	58.33
3. เยอรมัน	50	75	100
4. สเปน	50	100	50
5. อิตาเลียน	-	100	100
6. จีน	58.33	100	91.67
7. ญี่ปุ่น	42.86	92.86	78.57
8. เกาหลี	50	100	83.33
9. 猛烈	62.50	75	75
10. อาร์บิร์	25	100	50
11. เบมร	-	75	25

จะเห็นได้ว่าภาษาต่างประเทศทั้งหลายมีประโยชน์ในชีวิตประจำวันน้อย ภาษาที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเห็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันเกินครึ่งคือภาษาอังกฤษ 猛烈 จีน เยอรมัน สเปน

และเกาหลี สำหรับการเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ นลາຍුและจีน อาจอธิบายได้ด้วย บริบทของจังหวัดภาคใต้ ที่มีภาษาลາຍුเป็นภาษาถิ่นในบางจังหวัดและประชากรจำนวนมากมี เห้อสาบจีน รวมทั้งการที่มีนักท่องเที่ยวจากมาเลเซียและสิงคโปร์เข้ามามาก งานจำนวนมาก ภาษาที่ใช้ ในบ้านและการค้าขายซึ่งก็อาจเป็นชีวิตประจำวันของคนจำนวนมากที่ทำให้ทั้งสามภาษาเป็น ประโยชน์ในชีวิตประจำวันมากกว่าภาษาอื่น ส่วนภาษาเยอร์มัน สเปนและเกาหลีนั้น เป็นไปได้ ว่าบินทองชีวิตประจำวันนั้นหมายถึงการใช้ภาษากับผู้สอน ซึ่งก็อาจจะเป็นบริบทของ ภาษาอังกฤษ นลາຍුและจีน ได้ด้วยเช่นกัน

ในทางตรงกันข้าม ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นว่าภาษาไม่ประโยชน์ในการศึกษาในระดับมากถึง มากที่สุดเป็นจำนวนร้อยละที่สูงกว่าประโยชน์ในการทำงาน ยกเว้นภาษาเยอร์มันภาษาเดียวที่มี ประโยชน์ในการทำงานมากกว่าการศึกษา ซึ่งก็อาจเป็นไปได้ว่า ผู้เรียนยังมองไม่เห็นประโยชน์ ของภาษาในอนาคต แต่เห็นประโยชน์ในการเรียนในปัจจุบัน

เมื่อมองในภาพรวมแล้วก็จะเห็นว่า ประโยชน์ทั้งสามด้านของภาษาอังกฤษ จีนและลາຍු อยู่ในระดับเกินครึ่ง ภาษาอังกฤษนั้นมีประโยชน์ในชีวิตประจำวันมากที่สุด และประโยชน์อีก สองด้านนั้นอยู่ในลำดับที่สอง ซึ่งก็สูงมากเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ ในขณะที่ภาษาลາຍුมีประโยชน์ ในชีวิตประจำวันมากกว่าภาษาจีนเล็กน้อยแต่มีประโยชน์ด้านการศึกษาและการทำงานน้อยกว่า มาก ภาษาเกาหลีในภาพรวมมีประโยชน์มากกว่าภาษาลාຍුปุ่น ภาษาเยอร์มัน สเปน และเกาหลี มี ประโยชน์ในชีวิตประจำวันเท่ากันและมากกว่าภาษาลාຍුปุ่นเล็กน้อย ในขณะที่ภาษาอิตาเลียนและ เบนรไม่มีประโยชน์ในชีวิตประจำวันเลย แต่ภาษาอิตาเลียนมีประโยชน์ด้านการศึกษาและการ ทำงานสูงที่สุดทั้งสองด้าน ส่วนภาษาญี่ปุ่นมีประโยชน์ในการทำงานน้อย

จากมุมมองของผู้เรียน อาจสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีบทบาทและประโยชน์ มากที่สุด เนื่องจากมีประโยชน์ทุกด้านในระดับสูง ภาษาจีน่าจะเป็นภาษาที่มีความสำคัญลำดับ สองเมื่อเทียบกับภาษาลາຍු เนื่องจากผู้เรียนเห็นว่ามีประโยชน์ในด้านการศึกษาและการทำงาน มากกว่า แม้ว่าจะมีประโยชน์ในชีวิตประจำวันน้อยกว่าเล็กน้อย ส่วนภาษาอื่นๆนั้น ส่วนใหญ่จะ เน้นประโยชน์ทางการศึกษา

เมื่อเทียบเคียงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มแล้วก็จะเห็นว่า ภาษาอังกฤษและภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความสำคัญเป็นลำดับที่ 1 และ 2 ส่วนภาษาลාຍුปุ่น ฝรั่งเศส และลາຍුนั้น ผู้บริหารและผู้สอนเห็นความสำคัญเป็นลำดับ 3, 4 และ 5 ส่วนผู้เรียนยังมองเห็น ประโยชน์ไม่ตรงกันกับผู้บริหารและผู้สอน

จึงอาจสรุปได้ว่า ภาษาที่ผู้ให้ข้อมูลทั้งสามกลุ่มเห็นความสำคัญตรงกันก็คือภาษาอังกฤษ และภาษาจีน ซึ่งก็เป็นไปตามความคิดเห็นของโอลกปัจจุบัน

2.2 ภาระงาน ผลงานทางวิชาการ และโอกาสการพัฒนาศักยภาพของผู้สอน

ภาษาต่างประเทศ

ภาระงานสอนในแง่รายชั่วโมงสอนในแต่ละสัปดาห์และจำนวนวิชาสอนต่อภาค การศึกษาของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศทั้ง 11 ภาษาในภาคใต้ มีความหลากหลายดังรายละเอียดในตารางที่ 5.35

ตารางที่ 5.35 เปรียบเทียบภาระงานสอนและจำนวนรายวิชาของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศในภาคใต้

ภาษา	ชั่วโมงสอน/สัปดาห์		ภาษา	รายวิชา/ภาคการศึกษา		อัตราส่วนผู้สอน: ผู้เรียน/ภาคการศึกษา	
	ลำดับ	จำนวนชั่วโมง		ลำดับ	จำนวนวิชา	ลำดับ	อัตราส่วน
สเปน	1	19	เยอรมัน	1	3	7	1:62
จีน	2	16.25	อาหรับ	1	3	9	1:52.35
อิตาเลียน	3	15	อังกฤษ	2	2.57	11	1:17
อังกฤษ	4	14.45	จีน	3	2.5	1	1:141.63
ฝรั่งเศส	5	10.75	เกาหลี	3	2.5	8	1:61.31
ญี่ปุ่น	6	9.67	ญี่ปุ่น	4	2.33	3	1:93
เยอรมัน	7	9	ฝรั่งเศส	4	2.25	6	1:64.25

ตารางที่ 5.35 เปรียบเทียบภาระงานสอนชั่วโมงและจำนวนรายวิชาของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศในภาคใต้ (ต่อ)

ภาษา	ชั่วโมงสอน/สัปดาห์		ภาษา	รายวิชา/ภาคการศึกษา		อัตราส่วนผู้สอน: ผู้เรียน/ภาคการศึกษา	
	ลำดับ	จำนวนชั่วโมง		ลำดับ	จำนวนวิชา	ลำดับ	อัตราส่วน
เกาหลี	8	7	สเปน	5	2	4	1:89.33
อาหรับ	9	7	อิตาเลียน	5	2	2	1:136
มลายู	9	7	มลายู	5	2	5	1:80.69
เขมร	10	2.5	เขมร	6	1	10	1:33.55

ความแตกต่างในแง่ภาระงานของแต่ละภาษาอยู่ในระดับต่ำ ความนิยม และความสำคัญของภาษาหนึ่ง ๆ ในบริบทของภาคใต้ และประเทศไทยในภาพรวมได้เป็นอย่างดี

ในบรรดาภาษาต่างประเทศ 11 ภาษาที่เปิดสอนในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาสเปนและอิตาเลียน ซึ่งเป็นผู้สอนรายเดียวทั้งหมดและเป็นชาวต่างประเทศ มีภาระงานสอนรายชั่วโมงมากเป็นลำดับ 1 และ 3 ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะเป็นผู้สอนภาษาสเปน และอิตาเลียนเพียงรายเดียวในภาคใต้ และสถาบันที่เปิดสอนก็มีเพียงแห่งเดียวคือ มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 จึงทำให้ต้องมีภาระงานสอนข้างมาก เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ผู้สอนภาษาสเปนและอิตาเลียนมีภาระงานสอนสูงคือ เพราะเป็นชาวต่างประเทศ ทำให้ผู้สอนไม่ต้องมีภาระ

ประจำอื่น ๆ มาเก่าหรือเหมือนผู้สอนชาวไทย เช่น การเป็นผู้บริหาร เป็นกรรมการต่าง ๆ จึงมีเวลามากพอที่จะสอนได้หลายชั่วโมงต่อสัปดาห์

หากมองในแง่รายวิชาที่เปิดสอน จะพบว่าผู้สอนภาษาสเปนและอิตาเลียนมีจำนวนวิชา 2 วิชา/ภาคการศึกษา ซึ่งถึงจะไม่มากนักแต่ก็นับว่าไม่น้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากข้อเท็จจริงที่ว่าภาษาดังกล่าวเพิ่งเปิดสอนในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ใหม่ถึงปี (ข้อมูลปีการศึกษา 2546 ซึ่งเป็นปีที่เก็บข้อมูลการวิจัย) จำนวนรายวิชานี้จะสามารถจะสอนให้เห็นความสนใจของนักศึกษาไทยในการเรียนการสอนภาษาตะวันตกใหม่นี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาสเปน ใน 1 สถาบันที่เปิดสอนมีนักศึกษาเรียนภาษาสเปนถึง 62 คน และผู้เรียนภาษาอิตาเลียนมี 17 คน

หากมองความรับผิดชอบของผู้สอนต่อจำนวนนักศึกษาที่สอนจะพบว่าผู้สอนภาษาสเปนต้องรับผิดชอบนักศึกษา 62 คน (1:62) ส่วนอัตราส่วนจำนวนผู้สอนภาษาอิตาเลียนต่อจำนวนผู้เรียนคือ 1:17 ซึ่งนับว่าต่ำที่สุด เทียบกับภาษาอื่น ๆ นอกจากภาระงานสอนแล้วในฐานะที่เป็นชาวต่างประเทศจึงทำให้ผู้สอนภาษาสเปนและอิตาเลียนไม่จำเป็นต้องมีข้อผูกมัดที่จะต้องผลิตผลงานวิชาการได้ ฯ ลฯ สาเหตุอีกประการที่ผู้สอนรายนี้ไม่มีผลงานวิชาการอาจเป็นเพราะเพิ่งมาสอนหรือ เพราะประสบการณ์การสอนค่อนข้างน้อย คือ 4 เดือนและ 2 เดือนตามลำดับ ซึ่งนับว่าน้อยกว่าผู้สอนทุกภาษาทำให้ยังไม่มีโอกาสผลิตผลงานวิชาการออกมา

ด้วยภาระงานสอนเพียงอย่างเดียว ซึ่งถึงแม้จะสูงเป็นลำดับที่ 1 และ 3 ในกลุ่มผู้สอนภาษาทั้งหมด ทำให้ผู้สอนภาษาสเปนเป็นผู้สอนรายเดียวจาก 43 รายที่เห็นว่าภาระงานของตนมีน้อยเกินไป นอกจากนี้ผู้สอนภาษาสเปนยังมีความพึงพอใจในงานสอนในระดับมากที่สุดด้วย ส่วนผู้สอนภาษาอิตาเลียนมีความเห็นว่าภาระงานสอนของตนเหมาะสมแล้ว และมีความพึงพอใจในงานสอนในระดับมาก

กลุ่มผู้สอนภาษาจีนมีภาระงานสอนรายชั่วโมงสูงเป็นลำดับ 2 หรืออาจจะถือว่าสูงเป็นลำดับหนึ่งในกลุ่มผู้สอนที่เป็นคนไทย ภาระงานสอนสะท้อนความสำคัญและบทบาทของภาษาจีนในสังคมไทย เอเชียอาคเนย์ และสังคมโลกได้มากพอสมควร ประเด็นที่เด่นชัดคือการที่ผู้สอนมีภาระงานสอนมากน่าจะสะท้อนถึงความนิยมของภาษาจีนที่มากขึ้น ทำให้ผู้เรียนมีจำนวนมากขึ้น และแน่นอนที่สุดทำให้ภาระงานสอนของผู้เรียนมีมากขึ้นด้วย ภาระงานสอนที่มากของผู้สอนภาษาจีนไม่น่าจะเป็นเพราการขาดแคลนครุผู้สอนภาษาจีน เหมือนกรณีของภาษาสเปนและอิตาเลียน เพราะในสถาบันอุดมศึกษาในภาคใต้มีครุผู้สอนทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศอยู่มากถึง 20 ราย ใน 6 สถาบันที่เปิดสอน

นอกจากภาระงานสอนรายชั่วโมงที่สูงแล้ว กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนยังมีภาระงานในแง่รายวิชาที่ต้องสอนมากเป็นลำดับ 3 คือ 2.5 วิชา/ภาคการศึกษา/คน จำนวนรายวิชาที่สามารถจะสอนความสนใจของผู้เรียนและความสนใจที่จะเรียนภาษาอย่างต่อเนื่องและหลากหลายของผู้เรียน เพื่อให้มีความเชี่ยวชาญที่หลากหลายและในระดับที่สูงขึ้นไปได้

จำนวนนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนใน 6 สถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ที่เปิดสอนมีมากถึง 1,047 คน ในปีการศึกษาที่ 1 ปี 2546 หากไม่นับภาษาอังกฤษ จำนวนผู้เรียนภาษาจีนนับว่าเป็นภาษาที่มีผู้เรียนมากเป็นลำดับ 4 รองจากผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น อาหรับ และมาlays มีจำนวนผู้สอนรวม 20 รายทำให้อัตราส่วนระหว่างจำนวนผู้สอนต่อจำนวนผู้เรียนภาษาจีน คือ 1:52.35 ต่อภาคการศึกษาซึ่งนับว่าไม่สูงนัก อาจเป็นเพราะมีผู้สอนอยู่จำนวนมาก น่าสังเกตว่าจำนวนผู้สอนภาษาจีนมีมากที่สุด เมื่อเทียบกับภาษาอื่นๆ ถ้าไม่นับผู้สอนภาษาอังกฤษ

ความนิยมและความสำคัญของภาษาจีน ได้รับการยืนยันและการยอมรับจากผู้บริหารสถาบันกอุ่นตัวอย่าง และกอุ่นตัวอย่างผู้สอนภาษาทั้ง 43 ราย ให้เป็นภาษาสำคัญที่นักศึกษาไทยควรเรียนเป็นลำดับสอง รองจากภาษาอังกฤษ

การที่นักศึกษาจำนวนมากสนใจเรียนภาษาจีนประกอบกับภาระงานสอนของผู้สอนที่ต้องมีมากขึ้นไปด้วยทำให้ 3 ใน 4 รายของกอุ่นตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนมองว่า การที่ผู้เรียนในชั้นมีมากเกินไป เป็นปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในการเรียนการสอน และปัญหาลำดับสองที่ตามมากคือ ปัญหาภาระงานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไป แต่ถึงแม้ว่าจะมีภาระงานสอนมาก many และมีนักศึกษาจำนวนมากอยู่ในความรับผิดชอบ ผู้สอนภาษาจีนส่วนใหญ่ (3 ใน 4 ราย หรือ 75%) ก็ยังมีความพึงพอใจในการเป็นผู้สอนภาษาจีนในระดับมากและมากที่สุด มีเพียง 1 รายที่พึงพอใจในระดับน้อย ซึ่งความพึงพอใจในระดับสูงนี้อาจเป็นไปตามที่ผู้สอนทั้ง 4 ราย ระบุคือที่มาทำอาชีวการสอนก็ เพราะมีใจรักด้านการสอนเป็นสำคัญ

อาจเป็นเพราะภาระงานสอนที่มากมากของผู้สอนภาษาจีนทำให้ผู้สอนมีผลงานวิชาการค่อนข้างน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับผู้สอนภาษาอื่น ๆ โดยจำนวนกอุ่นตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนมีเพียงร้อยละ 6.67 ของจำนวนกอุ่นตัวอย่างทั้งหมดที่ผลิตผลงานทางวิชาการ ซึ่งนับว่าน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับสัดส่วนกอุ่นตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนที่มีอยู่ในงานวิจัยนี้ คือ 4 จาก 43 ราย (หรือ 9.30%) และผลงานวิชาการที่ผลิตมีเพียง 2 ประเภทคือ การแต่งเรียนเรียงเอกสารการสอนและงานแปล ไม่มีผู้สอนภาษาจีนรายใดได้ทำงานวิจัย เขียนบทความและนำเสนอผลงานวิชาการเลย

แม้ว่าไม่ค่อยมีโอกาสทำผลงานวิชาการ แต่ผู้สอนภาษาจีนก็มีโอกาสเพิ่มพูนศักยภาพของตนด้วยการไปฝึกอบรม/ดูงาน หรือสัมมนาค่อนข้างสูง โดยผู้สอนทั้ง 4 รายเคยไปอบรมสัมมนา หรือคุยกันด้านการเรียนการสอนในประเทศไทย ซึ่งโอกาสเหล่านี้จะท่อนให้เห็นถึงการให้ความสำคัญต่อภาษาจีนของผู้บริหารสถาบัน หรือความร่วมมือและความช่วยเหลือของสถาบันที่เปิดสอนภาษาจีนในประเทศไทย และประเทศไทยเพื่อส่งเสริมบทบาทของภาษาจีน และพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ส่วนโอกาสการไปดูงาน/ฝึกอบรม/หรือสัมมนาในประเทศไทยของผู้สอนภาษาจีนในประเทศไทย ใน 5 ปี มีน้อยกว่าโอกาสไปต่างประเทศ มีเพียง 2 ใน 4 ของผู้สอนที่เคยไปอบรม/ดูงาน/สัมมนาด้านการเรียนการสอนใน

ประเทศไทยไม่มีกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษในรายได้รายเดือนของงานวิชาการทั้งในและต่างประเทศ

ผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นผู้สอนภาษาต่างประเทศเดียวที่มีภาระงานสอนทั้งระดับปริญญาตรีและปริญญาโท และเป็นภาษาเดียวที่เปิดสอนในสถานะวิชาสอนถึง 3 วิชา คือ วิชาพื้นฐานสำหรับนักศึกษาทุกคน วิชาเลือกสำหรับนักศึกษาที่สนใจและวิชาเอก-โท ดังนี้จึงสามารถกล่าวได้ว่า ภาระงานสอนของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษมีความหลากหลายที่สุดกว่าภาษาอื่น ๆ แต่ภาระงานสอนรายชั่วโมงของผู้สอนภาษาอังกฤษคือ 14.45 ชั่วโมง/สัปดาห์ นับว่าสูงเป็นลำดับสี่ต่อจากผู้สอนภาษาสเปน จีน และอิตาเลียน และสูงกว่าภาระงานสอนปกติของผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งอยู่ที่ 10 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ส่วนรายวิชาสอนโดยเฉลี่ยคือ 2.57 วิชา/ภาคการศึกษา/คน ซึ่งนับว่าสูงเป็นลำดับ 2 รองจากผู้สอนภาษาเยอรมันและอาหรับ

จำนวนผู้เรียนภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2546 มีรวมทั้งสิ้น โดยประมาณ 36,400 คน จำนวนครุผู้สอนคือ 257 คน โดยสัดส่วนครุผู้สอนต่อจำนวนผู้เรียนคือ 1:141.63 ต่อภาคการศึกษา ซึ่งนับว่าสูงมาก ซึ่งสัดส่วนที่สูงขนาดนี้และจำนวนชั่วโมงสอน 14.45 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ อาจสะท้อนให้เห็นปัญหาที่ประเทศไทยเผชิญอยู่ คือ การขาดแคลนครุผู้สอนภาษาอังกฤษทำให้อาชีพครุผู้สอนภาษาอังกฤษเป็น 1 ในสาขาวิชาขาดแคลน

ภาระงานที่มากนัยเหล่านี้ทำให้ 14 จาก 21 ราย (66.67%) เห็นว่าตนเองมีภาระงานมาก และ 7 ราย (33.33%) คิดว่าตนมีภาระงานในระดับที่เหมาะสม ที่น่าสนใจคือพบว่ามี 1 ใน 21 รายของผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีความพึงพอใจในอาชีพของตนในระดับน้อย (ซึ่งนับว่าเป็น 1 ใน 3 จาก 43 ราย ที่มีความรู้สึกพึงพอใจในอาชีพงานสอนในระดับน้อย) ขณะที่ 9 ใน 21 ราย (42.86%) พึงพอใจในงานระดับมาก และ 11 ราย (52.38%) มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

กลุ่มผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มผู้สอนที่ผลิตผลงานวิชาการมากที่สุดเมื่อเทียบกับผู้สอนภาษาอื่น และมีผลงานวิชาการครบถ้วนทุกประเภท จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษที่ผลิตผลงานวิชาการคิดเป็นร้อยละ 54.29 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผลิตผลงานวิชาการทั้งหมด ซึ่งนับว่าสูงกว่าจำนวนร้อยละ 48.84 ที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษมีอยู่ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ส่วนโอกาสในการฝึกอบรม ดูงานหรือสัมมนาในต่างประเทศหรือในประเทศไทยที่กลุ่มตัวอย่างกว่าครึ่งได้มีโอกาสน่าจะลงทะเบียนให้เห็นความสำคัญของการพัฒนาศักยภาพของผู้สอนและการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบริบทสังคมไทยได้เป็นอย่างดี และเน้นย้ำถึงความสำคัญที่สุดของภาษาดังกล่าวในประเทศไทย

การที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวนน้อยมาก (ไม่ถึงร้อยละ 25 ของกลุ่มตัวอย่าง) เคยนำเสนอผลงานวิชาการภายในและต่างประเทศ อาจจะบ่งชี้ถึงภาระงานที่มีอยู่

มากน้อยของผู้สอนภาษาอังกฤษ เพราะการนำเสนอผลงานทางวิชาการต้องมาจากการทำวิจัยซึ่งมีความยากลำบากและใช้เวลากว่าการอบรม/สัมมนา/คุณงาน/มากนัก

ผู้สอนภาษาฟรั่งเศสซึ่งเป็นภาษาตะวันตกภาษาแรก ๆ ของภาษาอังกฤษที่เปิดสอนทั้งระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาในประเทศไทย มีภาระงานสอนเป็นลำดับที่ 5 ของผู้สอนทุกภาษา โดยมีภาระงาน 10.75 ชั่วโมง/สัปดาห์ ซึ่งเป็นภาระงานสอนตามมาตรฐานปกติของผู้สอนระดับอุดมศึกษา และมีภาระงานรายวิชา 2.5 วิชา/ภาคการศึกษา จำนวนผู้สอนภาษาฟรั่งเศสที่เป็นชาวไทยและชาวต่างประเทศในสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนทั้ง 5 แห่งในภาคใต้ คือ 13 คน จำนวนผู้เรียนทั้งหมดในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2546 คือ 792 คน สัดส่วนของผู้สอนต่อผู้เรียนคือ 1:61.31 ต่อภาคการศึกษา

ด้วยความที่ภาษาฟรั่งเศสเปิดสอนมานานในประเทศไทยทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาฟรั่งเศสมีประสบการณ์การสอนสูงที่สุดเมื่อเทียบกับผู้สอนภาษาอื่น ๆ (ประสบการณ์เฉลี่ยคือ 20.75 ปี) ประกอบกับภาระงานที่ไม่มากนายนักทำให้ผู้สอนภาษาฟรั่งเศสเป็น 1 ใน 2 ของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาที่มีงานวิชาการครบถ้วนด้าน และนับว่ามีผลงานวิชาการคิดเป็นร้อยละ 9.52 ของผลงานวิชาการทุกประเภทของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนทั้ง 43 ราย ซึ่งนับว่ามากกว่าจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาฟรั่งเศสที่มีอยู่ในงานวิจัยนี้ (จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาฟรั่งเศส มี 4 ราย จาก 43 ราย หรือร้อยละ 9.30)

นอกจากโอกาสการผลิตผลงานวิชาการ กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาฟรั่งเศสมีโอกาสค่อนข้างมากในการไปฝึกอบรม สัมมนา หรือคุณงานทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งโอกาสค่อนข้างสูงในการไปฝึกเพิ่มพูนศักยภาพทั้งในและต่างประเทศนี้ ยังสะท้อนให้ความร่วมมือระหว่างสถาบันที่เปิดสอนภาษาฟรั่งเศสและประเทศไทย และการยังคงเห็นความสำคัญของภาษาและการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาฟรั่งเศส ที่ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง

ด้วยภาระงานที่มีไม่มากนักและการมีโอกาสมากในการทำผลงานวิชาการและการไปฝึกอบรมสัมมนาคุณงาน และเสนอผลงานทางวิชาการทั้งในและต่างประเทศ ทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาฟรั่งเศสทั้ง 4 คนมีความพึงพอใจในงาน โดย 3 ใน 4 ราย (75%) มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด และ 1 รายมีความพึงพอใจในระดับมาก

จำนวนภาระงานที่เป็นมาตรฐานปกติของครุผู้สอนและสัดส่วนจำนวนผู้เรียนที่ไม่สูงนัก ต่อจำนวนครุผู้สอนอาจสะท้อนบทบาทของภาษาฟรั่งเศสในภาคใต้หรือในประเทศไทยได้ในระดับหนึ่ง อย่างน้อยก็อาจชี้ให้เห็นความจริงที่ว่าในปัจจุบันนักศึกษาไทยสนใจเรียนภาษาฟรั่งเศสน้อยกว่าที่สนใจเรียนภาษาตะวันตกใหม่ ๆ ที่เปิดสอน เช่น ภาษาสเปน และภาษาตะวันออก เช่น ภาษาจีน และญี่ปุ่น ซึ่งการที่ผู้เรียนจำนวนไม่มากนักที่สนใจเรียนภาษาฟรั่งเศส สอดคล้องกับการจัดลำดับของสำคัญของภาษาค่างประเทศที่นักศึกษาไทยควรเรียนของผู้บริหารสถาบันกลุ่มตัวอย่างและของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนต่างประเทศ 43 คนในงานวิจัย โดยจัดให้ภาษา

ฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สำคัญลำดับที่ 4 รองจากภาษาอังกฤษ จีน และญี่ปุ่น ที่นำเสนใจยิ่งไปกว่า นั้นคือ ในบรรดา 5 สถาบันที่เปิดสอนภาษาฝรั่งเศสมีผู้บริหารเพียง 3 สถาบันที่เห็นความสำคัญของภาษาฝรั่งเศสและจัดให้ภาษาฝรั่งเศสมีความสำคัญในลำดับ 4 ขณะที่ผู้บริหารอีก 2 สถาบัน จัดความสำคัญในลำดับต่ำกว่านี้

ภาระงานสอนของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาญี่ปุ่นคือ 9.67 ชั่วโมง/สัปดาห์ ซึ่งสูงเป็นลำดับที่ 6 ในบรรดาภาษาต่างประเทศที่เปิดสอนทั้งหมด แต่ก็ยังนับว่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานปกติ คือ 10 ชั่วโมง/สัปดาห์ ส่วนจำนวนวิชาสอนคือ 2.33 วิชา กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาญี่ปุ่นมีผลงานทางวิชาการน้อยมาก และมีผลงานวิชาการเพียง 2 ประเภทคือ การแต่งเรียนเรียง/ตำรา/เอกสารการสอน และการเขียนบทความ จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาญี่ปุ่นที่ผลิตผลงานวิชาการคิดเป็นร้อยละ 2.86 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนที่ผลิตผลงานทางวิชาการทั้งหมด และนับว่าน้อยกว่าจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาญี่ปุ่นที่มีคือ 3 รายหรือคิดเป็น 6.98% ของกลุ่มตัวอย่าง 43 ราย

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาญี่ปุ่นมีโอกาสในการเพิ่มพูนศักยภาพของตนทั้งในและต่างประเทศค่อนข้างสูง โดยผู้สอนภาษาญี่ปุ่นทั้ง 3 คนเคยไปอบรม/สัมมนา/คุณงานด้านภาษาในประเทศไทยญี่ปุ่นและในประเทศไทยในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา แต่ไม่มีกลุ่มตัวอย่างรายใดที่เคยไปเสนอผลงานวิชาการทั้งในและต่างประเทศ

การที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาญี่ปุ่นทุกคนมีโอกาสได้ไปอบรมทั้งในและต่างประเทศ สะท้อนให้เห็นความสำคัญในการพัฒนาศักยภาพของผู้สอนภาษาของสถาบันที่เปิดสอน ด้วยการเปิดโอกาสให้ผู้สอนได้มีโอกาสพัฒนาตนเอง นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นความร่วมมือระหว่างสถาบันในประเทศไทยและประเทศไทยญี่ปุ่นในการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นอีกด้วย

ภาษาญี่ปุ่นได้รับการจัดลำดับให้เป็นภาษาตะวันออกที่นักศึกษาไทยควรเรียนโดยผู้บริหารสถาบันกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศทั้ง 43 คน ให้เป็นภาษาที่มีความสำคัญเป็นลำดับที่ 3 ในบรรดา 11 ภาษาที่เปิดสอน ความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นก็ได้รับการยอมรับจากผู้เรียนและสถาบัน โดยมีสถาบันอุดมศึกษาในภาคใต้เปิดสอนถึง 9 สถาบัน จำนวนผู้สอนทั้งสิ้น 18 คน และมีจำนวนผู้เรียน 1,674 คน ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ซึ่งนับว่าภาษาญี่ปุ่นมีจำนวนผู้เรียนสูงสุดรองจากภาษาอังกฤษ ทำให้มีสัดส่วนจำนวนผู้สอนต่อจำนวนผู้เรียน 1:93 คนต่อภาคการศึกษา ซึ่งนับว่าสูงที่สุด รองลงมาจากการสอนภาษาอังกฤษและอาหรับ

สัดส่วนผู้สอนต่อผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่ค่อนข้างสูง อาจจะสะท้อนให้เห็นปัญหาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในภาคใต้ ประเด็นหนึ่งอาจเป็นปัญหาการขาดแคลนครุผู้สอนภาษาญี่ปุ่น จึงทำให้ ผู้สอนแต่ละคนต้องรับผิดชอบจำนวนมาก ซึ่งการขาดแคลนครุผู้สอนอาจเป็นเพียงนโยบายของการจัดกำลังคนในการเรียนการสอน เพราะในบรรดาสถาบันที่เปิดสอนภาษาญี่ปุ่น เองก็ยังมีบางสถาบันที่ไม่เห็นความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นในระดับต้น ๆ เช่น ในบรรดา 5 สถาบัน

ตัวอย่างที่เปิดสอนภาษาญี่ปุ่น 1 ในสถาบันที่เปิดสอนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเลือกและวิชาเอก-โทกียังไม่จัดลำดับความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นในระดับต้น

ภาษาเยอรมันเป็นหนึ่งในภาษาต่างประเทศภาษาแรก ๆ ที่เปิดสอนในประเทศไทยทั้งระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา ความนิยมในการเรียนภาษาเยอรมันของนักศึกษาไทยในปัจจุบัน น่าจะลดน้อยลงจากในอดีต เนื่องจากความนิยมที่มีมากขึ้นของภาษาตะวันออก เช่น ภาษาจีนและญี่ปุ่น

ประสบการณ์การสอนของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเยอรมันซึ่งมีเพียง 1 ราย คือ 1.5 ปี โดยมีภาระงานสอนคือ 9 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานชั่วโมงสอนของผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา แต่จำนวนวิชาสอนของกลุ่มตัวอย่างรายนี้สูงถึง 3 รายวิชา ซึ่งนับว่าเป็นภาระที่หนักมากสำหรับผู้สอนเพียง 1 ราย มีสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ 4 แห่งที่เปิดสอนภาษาเยอรมัน มีจำนวนผู้สอนรวมทั้งสิ้น 8 ราย จำนวนผู้สอนใจเรียน 514 คนในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษาที่ 2546 สัดส่วนผู้สอนต่อผู้เรียนคือ 1:64.25 ต่อภาคการศึกษา ซึ่งก็นับว่ามากพอสมควร

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเยอรมัน 1 รายในงานวิจัยนี้มีโอกาสไปฝึกอบรมในประเทศเยอรมัน รวมทั้งโอกาสอบรมและสัมมนาในประเทศไทย ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับผู้สอนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ แล้วก็ถือว่าผู้สอนภาษาเยอรมันค่อนข้างจะมีโอกาสพัฒนาศักยภาพของตนเองสูงมาก แต่ผู้สอนภาษาเยอรมันไม่เคยนำเสนอผลงานวิชาการทั้งในและต่างประเทศและน่าสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเยอรมันมีโอกาสผลิตงานวิชาการน้อยที่สุด เมื่อเทียบกับภาษาอื่น ๆ และมีผลงานทางวิชาการเพียงประเภทเดียวคือ การแต่งเรียนเรียงเอกสารการสอนจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเยอรมันคิดเป็นร้อยละ 1 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผลิตผลงานทางวิชาการทั้งหมด ขณะที่จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเยอรมันคิดเป็น 2.33 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ซึ่งสาเหตุอาจเป็นเพราะตัวอย่างผู้สอนรายนี้มีประสบการณ์สอนเพียงหนึ่งปีครึ่ง ซึ่งอาจจะไม่มากพอที่จะผลิตผลงานวิชาการที่หลากหลาย

แม้จะมีภาระงานสอนโดยเฉลี่ยถึง 9 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และมีวิชาสอนถึง 3 รายวิชา ทั้ง ๆ ที่มีภาระงานอื่น ๆ คือเป็นหัวหน้าแผนกวิชาเยอรมันในสถาบันที่สังกัดด้วย แต่ผู้สอนภาษาเยอรมันก็มีความพึงพอใจในงานสอนในระดับมาก

ความสำคัญและบทบาทของภาษาเยอรมันในสังคมไทยโดยเฉพาะในภาคใต้น้อยกว่าภาษาอื่น ๆ หลายภาษา โดยเห็นได้จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างสถาบันที่เปิดสอนรวม 3 สถาบัน แต่มีผู้บริหารสถาบันให้ความสำคัญเพียง 2 สถาบัน และสถาบันที่ให้ความสำคัญจะเป็นสถาบันที่เปิดหลักสูตรการท่องเที่ยวและการโรงแรม นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศ 43 ราย จัดให้ภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่นักศึกษาไทยควรเรียนในลำดับที่ 6 จาก 11 ภาษา ความนิยมในการเรียนภาษาเยอรมันที่ลดน้อยลงน่าจะสะท้อนให้เห็นในการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขตที่ 2 ซึ่งเป็นสถาบันหลักที่เปิดสอนภาษาเยอรมันและเปิดสอนเป็นทั้งวิชาเอก-โท

และวิชาเลือก ซึ่งพบว่าในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2546 (ซึ่งเป็นช่วงเวลาการเก็บข้อมูล วิจัย) ไม่มีการเปิดสอนเป็นวิชาเอก มีเพียงวิชาไทยและวิชาเลือกเสรี

ภาระงานสอนภาษาเกาหลีไม่สูงมากนัก มีเพียง 7 ชั่วโมง/สัปดาห์ ซึ่งนับว่าต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานการสอนระดับปริญญาตรี และผู้สอนภาษาเกาหลีมีรายวิชาต้องรับผิดชอบ 2.5 วิชา/ภาค การศึกษา จำนวนผู้สอนภาษาเกาหลีใน 2 สถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ที่เปิดสอนมี 6 รายในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2546 มีจำนวนผู้เรียน 536 คน คิดเป็นสัดส่วนผู้สอนต่อผู้เรียนคือ 1:89.33

ประสบการณ์การสอนของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเกาหลีคือ 9 ปี ผู้สอนภาษาเกาหลีมีผลงานวิชาการไม่มากนักคือ คิดเป็น 5.71% ของผลงานวิชาการทั้งหมดที่กลุ่มตัวอย่างทุกภาษา พลิต นับว่าน้อยกว่าจำนวนของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเกาหลี ซึ่งมีอยู่ 2 ราย หรือคิดเป็น 4.65% แต่ผลงานวิชาการของผู้สอนภาษาเกาหลีมีหลากหลายเกือบครบถ้วนประเภท ไม่ว่าจะการแต่งเรื่อง เรียงเอกสารการสอน การเขียนบทความ การนำเสนอผลงานวิชาการและงานแปล แต่ไม่มีผลงานวิจัย กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเกาหลีทั้ง 2 รายเคยไปอบรมหรือสัมมนาในต่างประเทศ ขณะที่ 1 รายเคยนำเสนอผลงานวิชาการในประเทศไทย ผู้สอนภาษาเกาหลีทั้ง 2 รายมีความพึงพอใจในงานสอนในระดับมาก

ภาระงานสอนของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอาหรับและลายคือ 7 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งนับว่ายังน้อยและต่ำกว่าภาระมาตรฐานซึ่งกำหนดไว้ที่ 10 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ สำหรับการสอนระดับปริญญาตรี ส่วนจำนวนรายวิชาสอนต่อภาคการศึกษาของผู้สอนทั้ง 2 ภาษา คือ 2 รายวิชา จำนวน ผู้เรียนภาษาอาหรับใน 2 สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนในภาคใต้คือ 1,088 คนในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวนผู้สอนมี 8 ราย สัดส่วนจำนวนผู้สอนภาษาอาหรับต่อจำนวนผู้เรียนคือ 1:136 คน ซึ่งนับว่าสูงมากเป็นอันดับ 2 รองจากผู้สอนภาษาอังกฤษและมากกว่าภาษาญี่ปุ่น ขณะที่จำนวนผู้เรียนภาษามลายใน 4 สถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ที่เปิดสอนคือ 1,049 คนในปีการศึกษา 2546 จำนวนครูผู้สอน 13 คน สัดส่วนจำนวนครูผู้สอนต่อผู้เรียนคือ 1:80.69 ซึ่งสูงเป็นลำดับ 5 รองจากภาษาอังกฤษ อาหรับ ญี่ปุ่น และเกาหลี

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอาหรับมีผลงานทางวิชาการเป็นจำนวนร้อยละ 8.57 ของผลงานวิชาการทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง 43 ราย ซึ่งนับว่าสูงกว่าสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอาหรับ ซึ่งมีอยู่ 2 ราย จาก 43 หรือคิดเป็น 4.65% ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ผลงานวิชาการของผู้สอนภาษาอาหรับมีทุกประเภทยกเว้นการนำเสนอผลงานวิชาการ ผลงานที่กลุ่มตัวอย่างทุกคนทำคือการแต่งเรื่ยนเรียงตำรา/เอกสารการสอนและการเขียนบทความวิชาการ

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษามลายซึ่งมีอยู่ 2 คน พลิตผลงานวิชาการครบถ้วนประเภท แต่คิดเป็นสัดส่วนน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอาหรับ แต่ก็นับว่าไม่น้อยเมื่อเทียบกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีอยู่ โดยสัดส่วนผลงานวิชาการของกลุ่มผู้สอนมลาย คิดเป็นร้อยละ 5.71 ของผลงาน

วิชาการทั้งหมด ขณะที่จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาลາຍทั้งหมดคือ 4.65% ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

โอกาสไปเพิ่มพูนศักยภาพด้วยการไปอบรม สัมมนา ดุงาน หรือการเสนอผลงานวิชาการ ของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอาหรับจะค่อนข้างน้อยมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ราย ที่เคยเข้าอบรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอาหรับในประเทศไทย ขณะที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 รายที่สอนภาษาลາຍจะมีโอกาสค่อนข้างสูง โดยทั้ง 2 รายเคยไปอบรม/สัมมนา/ดุงาน และเสนอผลงานในประเทศมาเลเซีย และ 1 ราย เคยนำอบรม/สัมมนา/ดุงานภายใต้ประเทศ ที่น่าสนใจคือกลุ่มตัวอย่างภาษาลາຍทั้ง 2 คนเคยนำเสนอผลงานวิชาการทั้งในและต่างประเทศ

ด้วยภาระงานสอนประมาณ 7 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เมื่อจะมีสัดส่วนผู้เรียนต่อผู้สอนค่อนข้างสูงทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอาหรับทั้ง 2 คนมีความเห็นว่าภาระงานของตนเองเหมาะสมแล้วทั้ง 2 ราย มีความพึงพอใจในการสอนของตนในระดับมาก ส่วนผู้สอนภาษาลາຍซึ่งมีจำนวนชั่วโมงสอนและจำนวนวิชา เช่นเดียวกับผู้สอนภาษาอาหรับ แต่มีสัดส่วนผู้สอนต่อผู้เรียนน้อยกว่าผู้สอนภาษาอาหรับ มีความคิดเห็นแตกต่างจากผู้สอนภาษาอาหรับเล็กน้อยเกี่ยวกับภาระงาน โดย 1 ใน 2 ของผู้สอนคิดว่าภาระงานของตนมีมาก ขณะที่อีก 1 รายคิดว่าเหมาะสมแล้ว แต่ที่น่าสนใจคือ ขณะที่ 1 ในผู้สอนภาษาลາຍมีความพึงพอใจในการสอนมากที่สุด อีก 1 รายกลับมีความพึงพอใจน้อยที่สุด และนับว่าเป็นผู้สอนเพียง 1 ใน 43 ราย ของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนที่มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด ซึ่งเหตุผลของความไม่พึงพอใจอาจเป็นไปตามข้อมูลที่ผู้สอนรายงานไว้ให้เหตุผลในการเลือกสอนภาษาลາຍ คือ ช่วงเวลาที่สอนบรรจุมีกำหนดหนักอัตราภาษาลາຍว่างอยู่

กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมรมีภาระงานสอนรายชั่วโมงต่อที่สุดคือเพียง 2.5 ชั่วโมง/สัปดาห์ และมีจำนวนรายวิชาที่รับผิดชอบเพียง 1 รายวิชาซึ่งน้อยกว่าทุกวิชา แต่ในความจริงก็คือภาระงานหลักของผู้สอนภาษาเขมรทั้ง 2 รายนี้ไม่ใช่การสอนภาษาเขมรโดยตรง โดยผู้สอนที่สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 มีภาระงานหลักคือ การสอนภาษาอังกฤษ และสอนภาษาเขมรเป็นวิชาเลือก และผู้สอนเขมรสังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 มีภาระหลักคือการสอนภาษาไทย ภาษาเขมรเป็นเพียงวิชาเลือกสำหรับนักศึกษาสอนวิชาเอก-โทภาษาไทย อย่างไรก็ตามภาระงานที่น้อยนักในการสอนภาษาเขมรก็น่าจะสะท้อนความสำคัญของภาษาฯในบริบทภาคใต้ได้ในระดับหนึ่ง

จำนวนผู้เรียนภาษาเขมรใน 2 สถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ที่เปิดสอนในภาคการศึกษา 2 ปี การศึกษา 2546 คือ 67 และจำนวนผู้สอนคือ 2 ราย สัดส่วนจำนวนผู้สอนต่อผู้เรียนคือ 1:33.5

ต่อภาคการศึกษา (ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียนภาษาเขมรเป็นข้อมูลของภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2546 เนื่องจากทั้ง 2 สถาบันดังกล่าวไม่เปิดสอนภาษาเขมรในภาคการศึกษาที่ 1)

แม้จะมีภาระงานสอนไม่มากนัก แต่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมรก็ผลิตงานวิชาการครบ ทุกประเภทและมีผลงานวิชาการคิดเป็น 5.71% ของผลงานวิชาการทั้งหมด ซึ่งก็นับว่ามาก พoS สมควร เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมรที่มีอยู่เพียง 2 ราย หรือเพียง 4.65% ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด นอกจากนี้ 1 ใน 2 ของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมรเคยไปประชุมอบรม/สัมมนา/คุยงานและเสนอผลงานวิชาการในประเทศเบนรด้วย และยังเคยนำเสนอผลงานวิชาการในประเทศไทย

ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมรทั้ง 2 รายมีความเห็นว่าภาระงานของตนมีมาก เนื่องจากต้องไปสอนวิชาอื่น ๆ นอกจากภาษาเขมร และต้องทำหน้าที่บริหารอื่น ๆ ด้วย ในเมื่อ ความพึงพอใจในงานสอนภาษาเขมรพบว่า 1 ในผู้สอนมีความพึงพอใจในระดับมาก ขณะที่ 1 รายมีความพึงพอใจน้อย เนื่องจากมีโอกาสใช้ความรู้ภาษาเขมรในวงจำกัดเท่านั้น

2.3 ปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยรวมในสถาบันอุดมศึกษา ภาคใต้ ในความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 43 รายมีความสำคัญและความรุนแรงของปัญหาเรียง ตามลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ 1) ผู้เรียนไม่มีความพร้อม 2) จำนวนผู้เรียนในชั้นมีมากเกินไป 3) ขาดสื่อ/อุปกรณ์การสอน 4) ภาระงานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไป 5) ขาดการสนับสนุนจากสถาบัน 6) เวลาเรียนสำหรับการเรียนการสอนมีมากเกินไป 7) สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม 8) ขาดความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับวิธีการสอนและ 9) ปัจจัยที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียนโดยตรง ไม่ว่าผู้เรียนไม่พร้อม และปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่ดำเนินการโดยผู้บริหาร เช่น ผู้เรียนในชั้นมีมากเกินไป ภาระงานของผู้สอนมีมากเกินไป การขาดสื่อ/อุปกรณ์การสอน สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสมล้วนเป็นอุปสรรคในลำดับต้นๆ ขณะที่ปัจจัยที่มาจากการสอนโดยตรง เช่น การขาดความรู้ใหม่ๆ ของผู้สอนและปัญหาด้านความรู้ความสามารถจะเป็นปัญหาในลำดับท้ายสุด

ตารางที่ 5.36 สรุปการจัดลำดับปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในภาคใต้ทั้ง 11 ภาษา จากมุ่งมองของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศ ทั้งสิ้น 43 ราย

ตารางที่ 5.36 ลำดับปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ภาษา	ปัญหาและลำดับของปัญหา								
	ผู้เรียน ไม่มี ความ พึง รู้	จำนวน ผู้เรียนใน ชั้นมีมาก เกินไป	ภาระงาน โดยรวม ของผู้สอน มีมาก เกินไป	เวลาสำหรับ การเรียน การสอน น้อยเกินไป	ขาดสื่อ/ อุปกรณ์ การสอน	ขาดการ สนับสนุน จาก สถาบัน	ขาด ความรู้ ใหม่ๆ ด้านการ สอน	ขาด ความรู้ ภาษา ของ ผู้สอน	สภาพ ห้องเรียน ไม่ เหมาะสม
อังกฤษ (N = 21)	1	1	2	3	4	5	6	7	5
ฝรั่งเศส (N = 4)	1	-	3	3	1	2	2	-	2
เยอรมัน (N = 1)	1	2	2	2	1	2	2	-	1
สเปน (N = 1)	2	-	-	-	1	-	2	-	2
อิตาเลียน (N = 1)	-	-	-	-	1	-	-	-	-
จีน (N = 4)	3	1	2	4	3	4	4	5	5
ญี่ปุ่น (N = 3)	3	1	1	-	2	4	3	4	4
เกาหลี (N = 2)	3	1	-	4	-	4	4	2	2
อาหรับ (N = 2)	1	2	-	2	1	2	2	-	-
มลายู (N = 2)	3	2	4	4	1	2	4	-	4
เขมร (N = 2)	-	-	-	-	1	-	-	1	-

จากตารางที่ 5.36 จะเห็นได้ว่าหลายปัญหาเป็นปัญหาร่วม โดยปัญหาที่เป็นปัญหาลำดับ 1 ของผู้สอนภาษาไม่ปัญหาด้านผู้เรียนไม่มีความพร้อม ปัญหาจำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไป และปัญหาด้านการขาดสื่อ/อุปกรณ์การสอน ปัญหาภาระงานโดยรวมของผู้สอนมากเกินไป และปัญหาขัดข้อความสามารถของผู้สอน เป็นที่สังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน และอาหรับมีปัญหาด้านผู้เรียนไม่มีความพร้อมเป็นปัญหาลำดับหนึ่ง

นอกจากมีปัญหาด้านผู้เรียนไม่มีความพร้อมเป็นปัญหาลำดับหนึ่ง กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษยังมีปัญหาด้านจำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไป เป็นปัญหาลำดับที่ 1 ด้วย นอกจากผู้สอนภาษาอังกฤษแล้ว ผู้สอนภาษาตะวันออกที่กำลังเป็นที่นิยมในกลุ่มนักศึกษาชาวไทยนั่นคือ ภาษาจีน ญี่ปุ่นและเกาหลี ก็พบว่าปัญหาจำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไปเป็นปัญหาลำดับ 1 ในการเรียนการสอนเช่นกัน

ปัญหารากฐานสืบ/oุปกรณ์การสอนเป็นปัญหาร่วมและเป็นปัญหาลำดับหนึ่ง สำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาใหม่ เช่น ภาษาสเปน อิตาเลียน อาหรับ มาลายูและเบอร์ แต่ก็น่าแปลกใจที่ปัญหาดังกล่าวก็เป็นปัญหาลำดับ 1 สำหรับผู้สอนภาษาเยอรมันทั้ง ๆ ที่ภาษาเยอรมันเปิดสอนในประเทศไทยนานานพอสมควร และความร่วมมือของหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการเรียนภาษาเยอรมัน สถาบันวัฒนธรรมเยอรมัน (Goethe Institute) กับสถาบันในประเทศไทยที่เปิดสอนภาษาเยอรมันก็มีมาช้านาน

ปัญหางานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไปเป็นปัญหาลำดับ 1 ของผู้สอนภาษาญี่ปุ่น และเป็นปัญหาลำดับ 2 ของผู้สอนภาษาอังกฤษ จีน และเยอรมัน ขณะที่ปัญหาขีดจำกัดความรู้ของผู้สอนเป็นปัญหาลำดับ 1 ของผู้สอนภาษาเบอร์พียงภาษาเดียว

ปัญหาด้านผู้เรียนไม่มีความพร้อม ซึ่งเป็นปัญหาลำดับ 1 ของผู้สอนภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน และอาหรับ อาจจะอธิบายด้วยข้อเท็จจริงที่ว่า ทั้งภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส เปิดสอนเป็นทั้งวิชาเลือกและวิชาเอก-โทด้วย ขณะที่ภาษาเยอรมันและอาหรับเปิดเป็นวิชาเอก-โทอย่างเดียว (ณ เวลาที่เก็บข้อมูลวิจัย) ครูผู้สอนวิชาเอก-โทจึงน่าจะมีคาดหวังว่าผู้เรียนซึ่งเลือกเรียนภาษาเหล่านี้เป็นวิชาเอก-โทคงต้องมีความพร้อมในระดับหนึ่งแล้ว และน่าจะพร้อมกว่าผู้เรียนเป็นวิชาเลือกแต่เมื่อมาสอนจริงๆ และพบว่าความสามารถของผู้เรียนไม่เป็นไปตามความคาดหวัง ครูผู้สอนจึงมองว่าความไม่พร้อมของผู้เรียนเป็นปัญหาลำดับต้น ๆ

สำหรับภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาเดียวที่เป็นวิชาบังคับเรียนเป็นวิชาพื้นฐานสำหรับนักศึกษาทุกคนที่มีความแตกต่างด้านความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเพิ่มจำนวนรับนักศึกษาในแต่ละสถาบันทำให้ได้ผู้เรียนที่มีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติเข้าเรียนในสถาบัน ทำให้เกิดปัญหาดังกล่าวขึ้นมากกับการเรียนการสอนในหลายสาขาวิชาร่วมทั้งวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานที่บังคับให้ทุกคนเรียนไม่ว่าผู้เรียนจะมีความพร้อมหรือไม่ และอาจจะเป็นหนึ่งในสาเหตุของความไม่พร้อมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

แต่ที่น่าแปลกใจ คือการที่ทั้งผู้สอนภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสซึ่งสอนเป็นวิชาเลือกด้วยมีปัญหาด้านไม่มีความพร้อมเป็นลำดับ 1 ร่วมกัน น่าจะสะท้อนว่าความสามารถและความสนใจของนักศึกษาไทยในการเรียนภาษาไม่มากพอ ซึ่งปัญหาผู้เรียนไม่พร้อมได้รับการยอมรับจาก

ผู้บริหารสถาบันกลุ่มตัวอย่างในระดับหนึ่ง แม้กระทั่งกลุ่มผู้บริหารสถาบันจะจัดลำดับปัญหา ดังกล่าวให้เป็นปัญหาในลำดับท้ายๆของปัญหาการเรียนการสอน ความไม่สอดคล้องในการจัดลำดับความสำคัญของปัญหาผู้เรียนไม่พร้อมของกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารสถาบันและกลุ่มตัวอย่างผู้สอนน่าจะเป็น เพราะว่ากลุ่มตัวอย่างผู้สอนเป็นผู้สัมผัสนักศึกษาโดยตรงเป็นผู้ปฏิบัติการสอนจริง และเป็นผู้ใกล้ชิดกับผู้เรียนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร จึงย่อมเห็นปัญหาและสะท้อนปัญหาได้ชัดเจนและแม่นยำกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร

ปัญหาผู้เรียนในชั้นมีมากเกินไปซึ่งเป็นปัญหาลำดับ 1 สำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษ จีน ญี่ปุ่น และเกาหลี น่าจะสะท้อนจำนวนผู้เรียนในภาษาดังกล่าวได้เป็นอย่างดี สำหรับภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิชาพื้นฐานบังคับเรียนสำหรับนักศึกษาทุกคนในเกือบทุกสถาบัน และเป็นวิชาเอก-โท และวิชาเลือก เปิดสอนทั่วระดับปริญญาตรีและโท ผนวกกับความเป็นภาษาที่มีความสำคัญที่สุด สำหรับนักศึกษาไทย ย่อมทำให้มีผู้เรียนจำนวนมากกว่าทุกภาษา และการขาดแคลนครูผู้สอนภาษาอังกฤษซึ่งได้รับการยอมรับให้เป็นหนึ่งในสาขาวิชาด้วยกันจากหน่วยงานของรัฐ ย่อมทำให้สถาบันจัดให้มีชั้นเรียนขนาดใหญ่ ซึ่งจากการวิจัยนี้ พบร่วมกันเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานมีจำนวนผู้เรียนมากกว่า 30 คนขึ้นไปซึ่งมากเกินกว่าที่จะเป็นชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพได้

สำหรับภาษาจีน ญี่ปุ่น และเกาหลีเป็นภาษาที่นับบทบาทและได้รับความนิยมมากขึ้นในปริบบทสังคมไทย จำนวนนักศึกษาที่เลือกเรียนเป็นวิชาเอก-โทหรือวิชาเลือกที่มากขึ้น ทำให้ขนาดชั้นเรียนต้องขยายตามไปด้วย ย่อมมีผลกระทบต่อประสิทธิภาพการเรียนการสอนอย่างแน่นอน

ปัญหาด้านการขาดแคลนสื่อและอุปกรณ์การสอนซึ่งเป็นปัญหาลำดับ 1 สำหรับหลายภาษา โดยเฉพาะภาษาที่เปิดสอนใหม่ เช่น สเปน อิตาเลียน และเบอร์ เป็นปัญหาที่ถูกระบุในลำดับต้นๆ โดยผู้บริหารสถาบันกลุ่มตัวอย่างเช่นกัน ปัญหาดังกล่าว倦倦จะสะท้อนให้เห็นว่าสถาบันอุดมศึกษาในภาคใต้น่าจะยังไม่มีความพร้อมในด้านสื่อและอุปกรณ์การสอนนัก เพราะแม้แต่ใน 5 สถาบัน (7 หน่วยงาน) ซึ่งเป็นสถาบันขนาดใหญ่และสถาบันหลักที่รับผิดชอบด้านการเรียนการสอน จะได้รับการคัดเลือกให้เป็นสถาบันกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย ยังมีปัญหาด้านสื่อและอุปกรณ์การสอนเป็นลำดับ 1

ปัญหาเกี่ยวกับการขาดแคลนสื่อและอุปกรณ์การสอนน่าจะสะท้อนความจริงเกี่ยวกับความพร้อมและความทันสมัยของเทคโนโลยีด้านการสอนภาษาในภาคใต้ในระดับหนึ่ง เพราะจากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้น แม้กระทั่งสถาบันกลุ่มตัวอย่างจะมีศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง แต่มี 1 สถาบันที่ไม่มีห้องปฏิบัติการทางภาษาและนอกจากนี้ในสถาบันที่มีอยู่แล้วยังพบว่า

ห้องปฏิบัติการทางภาษาในหลายสถาบันชำรุด ไม่ทันสมัย ตลอดจนปัญหาขนาดของห้องเรียนที่ไม่สามารถรองรับผู้เรียนได้

ปัญหาการงานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไป ซึ่งเป็นปัญหาลำดับ 1 ของผู้สอนญี่ปุ่น เพียงภาษาเดียว แต่เป็นปัญหาลำดับที่ 2 ของผู้สอนภาษาอังกฤษ จีน และเยอรมัน น่าจะนับเป็นปัญหาที่สำคัญในลำดับต้นๆ ด้วย เป็นที่ทราบกันดีว่า นอกจากภาระงานสอนมาตรฐานจำนวน 10 ชั่วโมง/สัปดาห์ในระดับปริญญาตรีแล้ว ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษายังต้องมีภาระที่ต้องผลิตผลงานวิชาการ การบริการชุมชน และการเป็นผู้บริหารหรือกรรมการในคณะกรรมการชุดต่างๆ สำหรับผู้สอนที่มีภาระงานสอนไม่นักนัก ไม่มีปัญหาผู้เรียนที่มีมากเกินไป ภาระอื่นๆ นอกจากงานสอนอาจไม่ทำให้รู้สึกเป็นภาระนัก แต่สำหรับผู้สอนภาษาญี่ปุ่น อังกฤษ และจีน ซึ่งมีผู้เรียนจำนวนมาก ภาระทั้งหลายอาจทำให้ผู้สอนเกิดความรู้สึกว่า ภาระงานของตนที่มีมากเกินไปเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนภาษา ส่วนกลุ่มตัวอย่างภาษาเยอรมันซึ่งจัดปัญหาภาระงานให้เป็นปัญหาลำดับ 1 ของตน นอกจากภาระงานสอนที่นับว่าไม่น้อยแล้ว ยังต้องทำหน้าที่เป็นผู้บริหารภาควิชา ย่อมทำให้เกิดความรู้สึกว่าภาระงานที่มากเกินไปของตนเป็นปัญหาในการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพได้

ปัญหาสภาพห้องเรียนไม่เหมาะสมเป็นปัญหាដันดับหนึ่งของผู้สอนภาษาเยอรมันและเป็นปัญหาลำดับที่ 2 ของผู้สอนภาษาฝรั่งเศส สเปนและเกาหลี ซึ่งปัญหาดังกล่าวอาจเกิดขึ้น เพราะขนาดของชั้นเรียนไม่สามารถรองรับจำนวนผู้เรียนได้

ผู้สอนภาษาเขมรเป็นผู้สอนภาษาเดียวที่มีปัญหาด้านนี้ด้วยความรู้ความสามารถเป็นลำดับ 1 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ 1 ใน 2 ของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมรจบการศึกษาวิชาโทภาษาเขมรมาไม่น้อยกว่า 20 ปี ทำให้ไม่ค่อยมีความมั่นใจในความรู้ความสามารถของตนและมองว่าเป็นอุปสรรคในการเรียนการสอน

2.4 ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

เป้าหมายที่สำคัญเป้าหมายหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ คือ การพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นปัจจัยที่จะนำไปสู่ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร จากการประมวลและสังเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะภาษาต่างประเทศที่ตนเองนัดและต้องการปรับปรุง ตลอดจนความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนเกี่ยวกับทักษะที่ควรเน้นในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ได้ข้อค้นพบที่น่าสนใจดังสรุปได้ในตารางที่ 5.37

ตารางที่ 5.37 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและผู้สอนเกี่ยวกับทักษะภาษาต่างประเทศ

ภาษา ต่างประเทศ	ความคิดเห็น ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน				ความคิดเห็น ของกลุ่มตัวอย่างผู้สอน	
	ทักษะที่สอนดัด		ทักษะที่ต้องการปรับปรุง		ทักษะที่ควรเน้น	
	ลำดับ	ทักษะ	ลำดับ	ทักษะ	ลำดับ	ทักษะ
ภาษาอังกฤษ	1	อ่าน	1	พูด	1	อ่าน
	2	เขียน พิมพ์	2	พิมพ์	2	พิมพ์
	3	พูด	3	อ่าน เขียน	3	พูด
ภาษาฝรั่งเศส	1	อ่าน	1	พูด	1	อ่าน
	2	พิมพ์	2	เขียน	2	พูด
	3	เขียน	3	อ่าน พิมพ์	3	พิมพ์
	4	พูด				
ภาษาเยอรมัน	1	อ่าน	1	อ่าน เขียน	1	พิมพ์ พูด
	2	พิมพ์ พูด	2	พิมพ์ พูด	2	อ่าน เขียน
	3	เขียน				
ภาษาสเปน	1	อ่าน เขียน	1	พูด	1	พิมพ์ พูด
	2	พิมพ์	2	พิมพ์ อ่าน เขียน	2	อ่าน เขียน
	3	พูด				
ภาษาอิตาเลียน	1	อ่าน เขียน	1	พิมพ์ พูด อ่าน เขียน	1	พิมพ์
	2	พิมพ์ พูด			2	เขียน
ภาษาจีน	1	พิมพ์ อ่าน เขียน	1	พิมพ์ พูด อ่าน เขียน	1	พิมพ์ พูด อ่าน เขียน
	2					
ภาษาญี่ปุ่น	1	เขียน	1	พิมพ์ พูด อ่าน เขียน	1	พิมพ์ พูด
	2	อ่าน			2	อ่าน เขียน
	3	พูด				
	4	พิมพ์				
ภาษาเกาหลี	1	อ่าน	1	พิมพ์ พูด เขียน	1	พิมพ์ พูด
	2	เขียน พิมพ์	2	อ่าน	2	อ่าน เขียน
	3	พูด				
ภาษาจีน	1	อ่าน	1	พูด	1	พิมพ์ พูด อ่าน เขียน
	2	พิมพ์	2	อ่าน เขียน		
	3	เขียน	3	พิมพ์		
	4	พูด				
ภาษาอาหรับ	1	อ่าน	1	พิมพ์ พูด	1	พิมพ์
	2	เขียน	2	อ่าน เขียน	2	พูด อ่าน เขียน
	3	พิมพ์				
	4	พูด				

ตารางที่ 5.37 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและผู้สอนเกี่ยวกับทักษะภาษาต่างประเทศ (ต่อ)

ภาษา ต่างประเทศ	ความคิดเห็น				ความคิดเห็น	
	ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน				ของกลุ่มตัวอย่างผู้สอน	
	ทักษะที่สอนด้วย		ทักษะที่ต้องการปรับปรุง		ทักษะที่ควรเน้น	
ลำดับ	ทักษะ	ลำดับ	ทักษะ	ลำดับ	ทักษะ	
ภาษาเขมร	1 อ่าน	1 พัง พูด อ่าน เขียน	1	ฟัง พูด อ่าน เขียน	1 อ่าน เขียน	
	2 เขียน			2	ฟัง พูด	
	3 พูด					
	4 ฟัง					

จากข้อมูลที่นำเสนอในตารางที่ 5.37 จะเห็นได้ว่า ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่มีความนัดในลำดับแรก คือ ทักษะการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน เกาหลี 猛烈 อาหรับ และเขมร ทักษะอื่นๆที่กลุ่มตัวอย่างบางส่วน มีความนัดในลำดับแรก ได้แก่ ทักษะอ่านและเขียน โดยกลุ่มตัวอย่างที่นัดสองทักษะนี้ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและอิตาเลียน ทักษะเขียนซึ่งกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมีความนัดในลำดับแรก กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนเป็นกลุ่มตัวอย่างเดียวที่นัดสามทักษะ คือ ทักษะ ฟัง พูด และอ่านในลำดับแรก อาจเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาจีนในงานวิจัยนี้มีโอกาสได้ใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน หรือ ได้เรียนภาษาจีโนย่างต่อเนื่อง

กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนทั้งหมดต้องการปรับปรุงทักษะ อย่างไรก็ดี จากการจัดลำดับความต้องการในการปรับปรุงทักษะภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในงานวิจัยนี้ พบความหลากหลายในทักษะและจำนวนทักษะที่กลุ่มตัวอย่างต้องการปรับปรุงในลำดับแรก ดังจะสรุปได้ในตารางที่ 5.38

ตารางที่ 5.38 ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนต้องการปรับปรุงในลำดับแรก

ทักษะที่ต้องการปรับปรุง ในลำดับแรก	กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศ
ทักษะพูด	กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส สเปน และ猛烈
ทักษะฟังและพูด	กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับ
ทักษะอ่านและเขียน	กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมัน
ทักษะฟัง พูด และเขียน	กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเกาหลี
ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน	กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอิตาเลียน จีน ญี่ปุ่น และเขมร

ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีความเห็นเกี่ยวกับทักษะที่ต้องการปรับปรุงซึ่งสะท้อนให้เห็นความต้องการในการเรียนภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศในงานวิจัย

นี้ ก็ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับทักษะที่ควรเน้นในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศซึ่งสะท้อนให้เห็นมุมมองของผู้สอนเกี่ยวกับทักษะที่จำเป็นต้องพัฒนาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างผู้สอนส่วนใหญ่ (ยกเว้นกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาฝรั่งเศสและอิตาเลียน) เห็นว่าการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศควรเน้นทั้งทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน อย่างไรก็ได้ จากการจัดลำดับทักษะที่ควรเน้น พบความหลากหลายในทักษะและจำนวนทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่าควรเน้นในลำดับแรก ดังสรุปได้ในตารางที่ 5.39

ตารางที่ 5.39 ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศเห็นว่าควรเน้นในลำดับแรก

ทักษะที่ควรเน้นในลำดับแรก	กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศ
ทักษะฟัง	กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอิตาเลียนและอาหรับ
ทักษะฟังและพูด	กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเยอรมัน สเปน ญี่ปุ่น และเกาหลี
ทักษะอ่าน	กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส
ทักษะอ่านและเขียน	กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเยนร
ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน	กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนและลาญ

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนต้องการปรับปรุงในลำดับแรกและทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่าควรเน้นในลำดับแรก จะสรุปได้ดังนี้

- ภาษาเดียวที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและกลุ่มตัวอย่างผู้สอนมีความคิดเห็นที่ตรงกัน คือภาษาจีน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนต้องการปรับปรุงทุกทักษะ และกลุ่มตัวอย่างผู้สอนก็เห็นว่าในการเรียนการสอนภาษาจีนควรเน้นทุกทักษะเช่นกัน
- กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและลาญต้องการปรับปรุงเพียงทักษะเดียวในลำดับแรก แต่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่าควรเน้นมากกว่าหนึ่งทักษะในลำดับแรก กล่าวคือ ทั้งกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและลาญต้องการปรับปรุงทักษะพูดในลำดับแรก แต่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาสเปนเห็นว่าควรเน้นทั้งทักษะฟังและพูดในลำดับแรก ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนเห็นว่าควรเน้นทุกทักษะ (ฟัง พูด อ่าน และเขียน) ในลำดับแรก จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาสเปนและลาญต้องการพัฒนาทักษะการส่งสาร โดยวาจา (พูด) ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาสเปนเห็นว่าควรเน้นทั้งทักษะการรับสารและส่งสาร โดยวาจา (ฟังและพูด) และกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนเห็นว่าควรเน้นทุกทักษะ กล่าวคือ ทักษะการรับสารและส่งสารทั้งโดยวาจาและข้อความ (ฟัง พูด อ่าน และเขียน)
- กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับ เกาหลี อิตาเลียน ญี่ปุ่น และเยนรต้องการปรับปรุงทักษะในลำดับแรกในจำนวนมากกว่าทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่าควรเน้นใน

กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับต้องการปรับปรุงทักษะฟังและพูดในลำดับแรก แต่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่าควรเน้นทักษะฟังเพียงทักษะเดียวในลำดับแรก กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับต้องการปรับปรุงทักษะฟัง พูด และเขียน ในลำดับแรก แต่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่าควรเน้นเฉพาะทักษะฟังและพูดในลำดับแรก กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับต้องการปรับปรุงทักษะฟัง พูด และเขียน ในลำดับแรก แต่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่าควรเน้นเฉพาะทักษะฟังและพูดในลำดับแรก กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับต้องการปรับปรุงทักษะฟัง พูด และเขียน นิขจะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาญี่ปุ่นเห็นว่าควรเน้นทักษะฟังและพูดในลำดับแรก ส่วนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมรเห็นว่าควรเน้นทักษะฟังเพียงทักษะเดียวในลำดับแรก ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาญี่ปุ่นเห็นว่าควรเน้นทักษะฟังและพูดในลำดับแรก ส่วนกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมรเห็นว่าควรเน้นทักษะฟังและพูดในลำดับแรก จึงเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ในกลุ่มนี้ (ยกเว้นกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับ) ต้องการพัฒนาทักษะการสื่อสารทั้งโดยวาจาและข้อความในลำดับแรก ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนส่วนใหญ่ (ยกเว้นกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมร) เห็นว่าควรเน้นเฉพาะทักษะการสื่อสารโดยวาจา (ฟังและพูด) ในลำดับแรก เป็นที่สังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับและกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมรมีความเห็นที่ไม่สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอาหรับต้องการพัฒนาเฉพาะการสื่อสารโดยวาจา (ฟังและพูด) ในลำดับแรก และกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาเขมรเห็นว่าควรเน้นทักษะการสื่อสารโดยข้อความ (อ่านและเขียน) ในลำดับแรก

4. กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและผู้สอนภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมัน มีความเห็นที่ไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสต้องการปรับปรุงทักษะพูดในลำดับแรก แต่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่าควรเน้นทักษะอ่านในลำดับแรก ในทำนองเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันต้องการปรับปรุงทักษะอ่านและเขียนในลำดับแรก แต่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่าควรเน้นทักษะฟังและพูดในลำดับแรก จึงเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและผู้สอนสามารถภาษาดังกล่าวมีความเห็นที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนในด้านทักษะที่ต้องการพัฒนาและทักษะที่ควรเน้นพัฒนา ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสต้องการพัฒนาทักษะการสื่อสารโดยวาจา (พูด) ในลำดับแรก กลุ่มตัวอย่างผู้สอนทั้งสองภาษาที่กลับเห็นว่าควรเน้นทักษะการรับสารโดยข้อความ (อ่าน) ในลำดับแรก ในทำนองเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเยอรมันต้องการพัฒนาทักษะการรับสารและส่ง

สาร โดยข้อความ (อ่านและเขียน) ในลำดับแรก แต่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่าควรเน้นทักษะการรับสารและส่งสาร โดยวิชา (ฟังและพูด) ในลำดับแรก

ความต้องการในการปรับปรุงทักษะต่างๆของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนดังรายงานข้างต้น สะท้อนให้เห็นความต้องการ (wants) ใน การเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน และความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนเกี่ยวกับทักษะที่ควรเน้นสะท้อนให้เห็นความจำเป็น (needs) ใน การเรียนภาษาต่างประเทศ จากรายงานสรุปข้างต้น จะสังเกตได้ว่า ทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนต้องการพัฒนาส่วนใหญ่เป็นทักษะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีความสนใจน้อย อย่างไรก็ดี ความต้องการของผู้เรียนอาจไม่สอดคล้องกับความจำเป็นในการใช้ภาษาต่างๆในโลกของความเป็นจริง ดังจะเห็นได้จากข้อมูลความต้องการและความจำเป็นในการเรียนภาษาอังกฤษ เยอร์มัน Malay และเขมร กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษต้องการพัฒนาทักษะพูด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนสนใจทักษะพูดน้อยที่สุด อย่างไรก็ดี ในสภาพความเป็นจริงของสังคมไทย บริบทและโอกาสในการอ่านและค้นคว้าข้อมูลข่าวสารและความรู้ที่ทันสมัยมีมาก ในขณะที่บริบทและโอกาสพูดภาษาอังกฤษมีค่อนข้างจำกัด ทักษะอ่านจึงกลายเป็นทักษะที่จำเป็นมากกว่าทักษะพูดในทางตรงกันข้าม เนื่องจากภาษาเยอร์มันมีบทบาทในด้านการท่องเที่ยว ทักษะฟังและพูดจึงมีความสำคัญและจำเป็นมากกว่าทักษะอ่านและเขียนที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนต้องการพัฒนาในลำดับแรก สำหรับภาษาลາຍซึ่งเป็นภาษาของประเทศไทยเพื่อนบ้านของประเทศไทยและอยุคติชาಯแคนถางใต้น้ำ เป็นภาษาที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่าจำเป็นต้องพัฒนาทุกทักษะ มิใช่เฉพาะทักษะพูดซึ่งเป็นเพียงทักษะเดียวที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาลາຍต้องการพัฒนา ในทางตรงกันข้าม สำหรับภาษาเขมรซึ่งมีบทบาทและโอกาสการใช้เพื่อการสื่อสารจำกัดที่สุดในบริบทภาคใต้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนต้องการพัฒนาทุกทักษะในลำดับแรก แต่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่าทักษะอ่านและเขียนมีความจำเป็นมากกว่าทักษะฟังและพูด ทั้งนี้ เพราะโอกาสสื่อสารภาษาเขมรโดยวิชาทางไกลมาก แต่เนื่องจากภาษาเขมรเคยมีบทบาทต่อภาษาไทยในอดีต และยังเหลือร่องรอยของภาษานี้ในภาษาไทย ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาเขมรจะทำให้คนไทยเข้าใจภาษาไทยมากขึ้น จะเห็นได้ว่าบทบาทและความจำเป็นในการเรียนภาษาเขมรแตกต่างจากภาษาต่างประเทศอื่นๆ โดยสิ้นเชิง อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าสังเกตว่า ภาษาจีนเป็นภาษาเดียวที่ความต้องการในการพัฒนาทักษะต่างๆของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีความสอดคล้องกับความเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้สอน เกี่ยวกับความจำเป็นในการเรียนภาษานี้ ความสอดคล้องดังกล่าวเป็นสัญญาณที่ดี หากพิจารณาความจริงที่ว่าภาษาจีนนับวันจะมีบทบาทและความสำคัญในสังคมโลกมากขึ้น การที่กลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร ผู้สอน และผู้เรียนในงานวิจัยนี้ล้วนจัดลำดับให้ภาษาจีนเป็นภาษาที่มี

ความสำคัญเป็นลำดับที่สองถัดจากภาษาอังกฤษย่อมีนัยน์การเจริญเติบโตและการยอมรับใน
ความสำคัญของภาษาจีนได้เป็นอย่างดี

การจัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศให้สอดคล้องกับความจำเป็นในการใช้ภาษาตามสภาพ
จริงและตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อสัมฤทธิผลการ
ผลิตผู้ใช้ภาษาต่างประเทศที่สามารถตอบสนองความต้องการของชุมชนและประเทศได้ดังนั้นใน
การจัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศใดๆ สถานศึกษาจึงควรศึกษาความจำเป็นในการใช้ภาษานั้นา
ซึ่งอาจสะท้อนออกมายในรูปของความต้องการทางด้านภาษาของตลาดงาน นอกเหนือจากนี้
สถานศึกษาควรศึกษาความต้องการของผู้เรียนอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อการที่ผู้เรียนได้เรียนตามความ
ต้องการย่อมมีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนและสัมฤทธิผลการเรียน ในกรณีที่ความต้องการของ
ผู้เรียนไม่สอดคล้องกับความจำเป็นในการใช้ภาษา สถานศึกษาจำเป็นต้องพิจารณาหาวิธีจัดการ
กับความไม่สอดคล้องนี้ ซึ่งอาจมีหลายวิธีการ เช่น การจัดรายวิชาที่ตอบสนองความต้องการของ
ผู้เรียนในลักษณะวิชาแลือก การบูรณาการทักษะโดยจัดสัดส่วนทักษะให้เหมาะสม เนื้อสั่งอื่นๆ ได้
เป้าหมายของรายวิชาและหลักสูตรควรซัดเจนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น ผู้บริหาร ผู้สอน และ
ผู้เรียนรับทราบและเข้าใจตรงกัน

2.5 กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในสภาพที่ลีบแวดล้อมทางภาษาไม่เอื้อให้
ผู้เรียนได้มีโอกาสสัมผัสและใช้ภาษาโดยตรงอย่างแท้จริง กิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน
ภาษาต่างประเทศจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและพัฒนา
ทักษะ อย่างไรก็ดี ประโยชน์หรือประสิทธิผลของกิจกรรมต่างๆ ในการส่งเสริมและพัฒนาการ
เรียนภาษาต่างประเทศอาจไม่ทัดเทียมกัน ในที่นี้ คณานักวิจัยจะขอประมวลและสังเคราะห์
ความเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและผู้สอนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ
เฉพาะ ๕ กิจกรรมซึ่งปรากฏเป็นข้อความที่ trig กันสำหรับทั้งกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและกลุ่ม
ตัวอย่างผู้สอน เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและผู้สอนในเบอร์ ๘
และประสิทธิผลของกิจกรรมเหล่านี้ซึ่งได้แก่ การร้องเพลง การเล่นเกม การเล่นละคร การเล่า
เรื่อง และการพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน ผลการประมวลและสังเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง
ที่ 5.40

ตารางที่ 5.40 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและผู้สอนเกี่ยวกับประโยชน์และประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ภาษา ต่างประเทศ	กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียน เห็นว่ามีประโยชน์และช่วยพัฒนา ทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ		กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอน เห็นว่ามีประสิทธิผลในการส่งเสริม การเรียนภาษาต่างประเทศ	
	ลำดับ	กิจกรรม	ลำดับ	กิจกรรม
ภาษาอังกฤษ	1	ร้องเพลง	1	เล่นเกม
	2	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	2	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน
	3	เล่นเกม	3	เล่นรื่อง
	4	เล่นละคร	4	ร้องเพลง เล่นละคร
	5	เล่าเรื่อง		
ภาษาฝรั่งเศส	1	ร้องเพลง เล่นเกม	1	ร้องเพลง เล่นละคร
	2	เล่นรื่อง	2	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน
	3	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน		
ภาษาเยอรมัน	1	เล่นรื่อง	1	เล่นละคร เล่นรื่อง
	2	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน		
	3	เล่นเกม เล่นละคร		
ภาษาสเปน	1	เล่นเกม เล่นละคร เล่าเรื่อง	1	เล่นเกม เล่นละคร
	2	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน		
ภาษาอิตาเลียน	1	ร้องเพลง เล่นเกม	1	ร้องเพลง เล่นเกม
	2	เล่นละคร เล่าเรื่อง		
		พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน		
ภาษาจีน	1	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	1	ร้องเพลง
	2	ร้องเพลง	2	เล่าเรื่อง
	3	เล่นละคร	3	เล่นเกม เล่นละคร
	4	เล่นเกม		
	5	เล่าเรื่อง		
ภาษาญี่ปุ่น	1	ร้องเพลง	1	เล่นเกม
	2	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	2	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน
	3	เล่นละคร เล่าเรื่อง		
	4	เล่นเกม		

ตารางที่ 5.40 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและผู้สอนเกี่ยวกับประโยชน์และประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ภาษาต่างประเทศ	กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเห็นว่ามีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ		กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่ามีประสิทธิผลในการส่งเสริมการเรียนภาษาต่างประเทศ	
	ลำดับ	กิจกรรม	ลำดับ	กิจกรรม
ภาษาเกาหลี	1	ร้องเพลง	1	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน
	2	เล่นละคร	2	ร้องเพลง เล่นละคร เล่าเรื่อง
	3	เล่นเกม		
	4	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน เล่าเรื่อง		
ภาษาญี่ปุ่น	1	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	1	เล่นเกม เล่าเรื่อง พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน
	2	เล่นละคร เล่าเรื่อง		
	3	ร้องเพลง		
	4	เล่นเกม		
ภาษาอาหรับ	1	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	1	เล่าเรื่อง
	2	ร้องเพลง เล่นเกม เล่าเรื่อง	2	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน
ภาษาเขมร	1	เล่นเกม	1	ร้องเพลง
	2	เล่าเรื่อง		
	3	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน ร้องเพลง เล่นละคร		

จากข้อมูลที่นำเสนอในตารางที่ 5.40 และจากการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อจัดลำดับกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเห็นว่ามีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะภาษา และจัดลำดับกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่ามีประสิทธิผลในการส่งเสริมการเรียนภาษา ได้ข้อค้นพบดังนี้นำเสนอในตารางที่ 5.41

ตารางที่ 5.41 ลำดับกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและผู้สอนเห็นว่ามีประโยชน์และประสิทธิผลในการส่งเสริมการเรียนภาษาต่างประเทศ

ลำดับ	กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนเห็นว่ามีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ	กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนเห็นว่ามีประสิทธิผลในการส่งเสริมการเรียนภาษาต่างประเทศ
1	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน
2	ร้องเพลง	เล่าเรื่อง
3	เล่นเกม	เล่นเกม
4	เล่าเรื่อง	ร้องเพลง
5	เล่นละคร	เล่นละคร

จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและผู้สอนมีความเห็นตรงกันเกี่ยวกับประโยชน์และประสิทธิผลของกิจกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน การเล่นเกม และการเล่นละครในการส่งเสริมการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยกิจกรรมในลำดับแรกที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองเห็นตรงกันว่า มีประโยชน์และประสิทธิผล คือ การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน การเล่นเกมมีประโยชน์และประสิทธิผลในลำดับที่สาม และการเล่นละครมีประโยชน์และประสิทธิผลในลำดับสุดท้าย อย่างไรก็ได้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนและผู้สอนมีความเห็นไม่ตรงกันในลำดับของประโยชน์และประสิทธิผลของกิจกรรมการร้องเพลงและการเล่าเรื่อง สำหรับกิจกรรมการร้องเพลงนั้น อาจเป็นไปได้ว่าประโยชน์และประสิทธิผลของกิจกรรมนี้อาจขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียน และความสามารถในการเข้าถึงเพลง กล่าวคือ เพลงในบางภาษาต่างประเทศอาจเข้าถึงและทำได้ยากกว่าเพลงในภาษาต่างประเทศอื่นๆ

จากข้อมูลข้างต้นอาจสรุปได้ว่า กิจกรรมพัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศในชั้นเรียนทั้ง 5 กิจกรรมที่กล่าวถึงนี้ส่วนใหญ่มีประโยชน์และเป็นที่ยอมรับของทั้งผู้เรียนและผู้สอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน ดังนั้นครุผู้สอนภาษาต่างประเทศอาจพิจารณาใช้กิจกรรมนี้ในการส่งเสริมและพัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศของผู้เรียนมากขึ้น ตลอดจนนำกิจกรรมทั้ง 5 กิจกรรมนี้ไปใช้เพื่อเพิ่มความหลากหลายและความน่าสนใจในกิจกรรมการเรียน และยังสามารถส่งเสริมการเรียนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางได้อีกด้วยหนึ่ง

2.6 ปัจจัยเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ปัจจัยเสริมในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนับเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้การจัดการเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ดังนั้น สถาบันการศึกษาที่มีความพร้อมในด้านปัจจัยเสริมจะมีแนวโน้มที่จะสามารถจัดการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายได้ งานวิจัยนี้พบว่า ปัจจัยเสริมการเรียนการสอนเป็นปัจจัยในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารกล่าวถึงด้วยความถี่ในลำดับที่ 3 (จาก 7 ลำดับ) รายงานในส่วนนี้จะประเมินและสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการกลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร ผู้สอน และผู้เรียนในส่วนที่เกี่ยวกับปัจจัยเสริมในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในสถาบันกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้ ปัจจัยเสริมเหล่านี้ได้แก่ อาจารย์ชาวต่างประเทศ ตำราเรียน ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการทางภาษา สื่อและอุปกรณ์ และศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง ผลการประเมินและสังเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวจะสามารถสะท้อนบทบาท สภาพ ปัจจัย ความพร้อม และศักยภาพด้านปัจจัยเสริมของสถาบันการศึกษาในภาคใต้ได้ในระดับหนึ่ง

2.6.1 อาจารย์ชาวต่างประเทศ

การได้สัมผัสและสื่อสารกับเจ้าของภาษาโดยตรงเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิบัติ เรียนรู้ และพัฒนาทักษะการสื่อสารในสภาพจริง ทั้งยังช่วยสร้างบรรยายกาศและสิ่งแวดล้อมที่เกื้อหนุนการเรียนภาษาต่างประเทศ ตลอดจนทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม อย่างไรก็ได้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในงานวิจัยนี้จำนวนไม่มากนักมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศด้วยการสนทนากับเจ้าของภาษา ดังจะเห็นได้จากข้อมูลที่ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศดับปริญญาตรีไม่ถึงกึ่งหนึ่ง (59 คน จาก 137 คน หรือ 43.07%) มีโอกาสฝึกฝนดังกล่าวในระดับมากถึงมากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททั้งหมด (4 คน หรือ 100%) มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษด้วยการสนทนากับเจ้าของภาษาในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด

งานวิจัยนี้พบว่า การที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนไม่ค่อยมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศ กับเจ้าของภาษา เนื่องมาจากสถาบันการศึกษาก่อนเข้ามาจะมีข้อจำกัดเกี่ยวกับการจัดให้มีปัจจัยเสริมด้านนี้ ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาร่วมของกลุ่มตัวอย่างสถาบันจำนวน 3 แห่ง คือ สถาบันราชภัฏ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ และมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 ซึ่งมีอาจารย์ชาวต่างประเทศ ณ ปีการศึกษา 2546 คิดเป็น 43.48% (10 คน จาก 23 คน) 23.08% (3 คน จาก 13 คน) และ 22.22% (12 คน จาก 54 คน) ของจำนวนอาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศทั้งหมดของสถาบัน ตามลำดับ จากมุมมองของผู้บริหารกลุ่มตัวอย่างสถาบันเหล่านี้ อาจารย์ชาวต่างประเทศมีจำนวนน้อย ทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสเรียนกับเจ้าของภาษาอย่างทั่วถึง จึงควรมีการสนับสนุนงบประมาณ การจ้างอาจารย์พิเศษชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษาซึ่งปัจจุบันยังหาได้ยากมาก ข้อคิดเห็นดังกล่าวของกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารระบุว่า ให้เห็นปัญหาสองประการที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดทำปัจจัยเสริมด้านอาจารย์ชาวต่างประเทศคือ ข้อจำกัดด้านงบประมาณ และการไม่สามารถหาอาจารย์ชาวต่างประเทศได้ ปัญหาประการหลังอาจมีสาเหตุมาจากอัตราเงินเดือนและสถานที่ตั้งของสถาบันไม่น่าดึงดูดใจ

หากพิจารณาบทบาทและการกิจของสถาบัน จะเห็นได้ว่าปัญหาการจัดทำปัจจัยเสริมด้านอาจารย์ชาวต่างประเทศน่าจะเป็นปัญหาที่ค่อนข้างสำคัญและรุนแรงสำหรับมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 ซึ่งมีอัตราส่วนอาจารย์ชาวต่างประเทศน้อยที่สุด (22.22% หรือ 12 คน จาก 42 คน) ในบรรดากลุ่มตัวอย่างสถาบันที่มีปัญหาด้านนี้ แต่เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมากและหลากหลายที่สุดในภาคใต้ และเป็นสถาบันหลักในภาคใต้ที่ผลิตบัณฑิตด้านภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ จะสังเกตได้ว่า ในขณะที่สถานที่ตั้งของกลุ่มตัวอย่างสถาบัน 3 แห่งดังกล่าวห่างต้นซึ่งเป็นแหล่งที่ชาวต่างประเทศอาจไม่สนใจเป็นอุปสรรคต่อการ

ขัดหาอาจารย์ชาวต่างประเทศ สิ่งเดียวกันนี้กลับเป็นจุดแข็งของกลุ่มตัวอย่างสถาบันที่ตั้งอยู่ในสถานที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญระดับประเทศและนานาชาติ เช่น มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3 สถาบันแห่งนี้จึงไม่มีปัญหาด้านการหาอาจารย์ชาวต่างประเทศ ทำให้อัตราส่วนอาจารย์ชาวต่างประเทศของสถาบันนี้สูงถึง 59.26% (16 คน จาก 27 คน) ของอาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศทั้งหมดในสถาบัน ณ ปีการศึกษา 2546 อย่างไรก็ได้ สถาบันแห่งนี้กลับประสบกับปัญหาด้านประสิทธิภาพการติดต่อสื่อสาร ประสานงาน และบริหารอาจารย์ชาวต่างประเทศ

2.6.2 ตำราเรียน

ในงานวิจัยนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่ (119 คน จาก 137 คน หรือ 86.86%) และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททุกคน (4 คน หรือ 100%) มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศที่ตนเองเรียนจากตำราในระดับมากถึงมากที่สุด ข้อมูลนี้สะท้อนให้เห็นว่าตำราเรียนเป็นปัจจัยเสริมการเรียนภาษาต่างประเทศที่สำคัญมาก ปัจจัยหนึ่ง ตำราที่ส่งเสริมการเรียนภาษาต่างประเทศมีทั้งตำราที่ใช้ประกอบการเรียนรายวิชาภาษาต่างประเทศ และตำราเรียนที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนรายวิชาภาษาต่างประเทศ แต่เป็นตำราที่เขียนเป็นภาษาต่างประเทศและผู้เรียนจำเป็นต้องอ่านหรือค้นคว้าประกอบการเรียนรายวิชาที่ไม่ใช้วิชาภาษาต่างประเทศ ถึงแม่ตำราประเภทหลังไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อการสอนภาษาต่างประเทศเหมือนตำราประเภทแรก แต่การที่ผู้เรียนต้องอ่านตำราเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสนำทักษะการอ่านภาษาต่างประเทศไปใช้ในสภาพจริง การที่ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนทักษะภาษาต่างประเทศสนองบริบทการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศจะช่วยส่งเสริมและพัฒนา ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ ได้อีกทางหนึ่ง ดังนั้น เพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้ผู้สอนรายวิชาอื่นๆ ที่มิใช่วิชาภาษาต่างประเทศมอบหมายให้ผู้เรียนอ่านหรือค้นคว้าตำราภาษาต่างประเทศ ในขณะเดียวกัน ผู้สอนภาษาต่างประเทศควรได้รับการพัฒนาให้มีความสามารถในการผลิตตำราประกอบการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศที่มีคุณภาพและถูกหลักวิชาการ

เป็นที่สังเกตว่า ตำราเรียนมีบทบาทสำคัญในการช่วยพัฒนาความรู้และทักษะทางภาษาของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนด้วยเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากข้อค้นพบในงานวิจัยนี้ที่ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาต่างประเทศทุกภาษายกเว้นภาษาอาหรับพัฒนาศักยภาพทางภาษาต่างประเทศของตนเองด้วยการเรียนเพิ่มเติมด้วยตนเองจากตำราในระดับมากถึงมากที่สุดเป็นลำดับแรก ดังนั้น สถาบันการศึกษาจึงควรสนับสนุนในด้านการจัดทำตำราที่ทันสมัยและมีคุณภาพซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาศักยภาพของครุผู้สอนและผู้เรียนในที่สุด

2.6.3 ห้องเรียน

การมีห้องเรียนที่เพียงพอและเหมาะสมเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะทำให้การดำเนินการเรียนการสอนเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้สอนพบว่า สภาพห้องเรียนที่ไม่เหมาะสมสมบูรณ์เป็นปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษาต่างประเทศในลำดับที่ 7 (จาก 9 ลำดับ) นอกจากนี้ ยังพบว่าสภาพห้องเรียนที่ไม่เหมาะสมสมบูรณ์เป็นปัญหาในระดับมากถึงมากที่สุดในทุกกลุ่มตัวอย่างสถาบันยกเว้นมหาวิทยาลัยเอกชน ปัญหาดังกล่าวพบมากที่สุดที่มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 และ 2 ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาที่ใหญ่และเก่าแก่ที่สุดในภาคใต้ เฉพาะที่มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าห้องเรียนแคมปัสใน หรือมีกำลังซึ่งไม่พอกับจำนวนนักศึกษา ปัญหาเดียวกันนี้ไม่เกิดกับมหาวิทยาลัยเอกชนซึ่งเป็นสถาบันใหม่และมีความพร้อมด้านสถานที่ การที่มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 และ 2 ประสบกับปัญหาด้านความพร้อมของห้องเรียน เนื่องจากสถาบันเหล่านี้มีการขยายหลักสูตรและมีจำนวนนักศึกษาเพิ่มขึ้นทุกปี ทำให้จำนวนผู้เรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่บังคับให้นักศึกษาทุกหลักสูตรเรียนในฐานวิชาพื้นฐานเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย สภาพดังกล่าวเป็นที่เข้าใจได้แต่จำเป็นต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพราะจะมีผลต่อประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การขยายหลักสูตรและการเพิ่มจำนวนนักศึกษาโดยไม่คำนึงถึงความพร้อมในด้านปัจจัยเสริมการเรียนการสอนด้านสถานที่ย่อมส่งผลกระทบต่อกระบวนการจัดการเรียนการสอนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

2.6.4 ห้องปฏิบัติการทางภาษา

ห้องปฏิบัติการทางภาษาเป็นปัจจัยเสริมอย่างหนึ่งที่ช่วยทดแทนการขาดแคลนโอกาสสัมผัสด้วยตนเองเจ้าของภาษาโดยตรง และยังเป็นแหล่งที่อธิบายให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศได้อีกด้วย งานวิจัยนี้พบว่า ทุกกลุ่มตัวอย่างสถาบันยกเว้นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐมีห้องปฏิบัติการทางภาษา อย่างไรก็ดี เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนผู้เรียนที่แต่ละสถาบันจะต้องรองรับ พนักงานห้องปฏิบัติการทางภาษาที่มีส่วนใหญ่ยังไม่เพียงพอ กับความต้องการและความจำเป็น ในแง่คุณภาพ ยังพบว่าห้องปฏิบัติการทางภาษาของบางกลุ่มตัวอย่างสถาบัน เช่น มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 ซึ่งเป็นสถาบันที่มีกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมากที่สุดในภาคใต้ยังไม่พร้อมสมบูรณ์สำหรับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ กล่าวคือ ห้องปฏิบัติการทางภาษาข้างขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ทันสมัย หุ้ฟังชารุด และห้องอับทึบ กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารสถาบันนี้จึงเห็นว่า สถาบันควรได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณเพื่อปรับปรุงห้องปฏิบัติการทางภาษาให้ทันสมัยมากขึ้น โดยให้ทุกห้องสามารถใช้สื่อประสม

(multimedia) ได้ การที่มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 ซึ่งเป็นสถาบันที่เก่าแก่ประสบกับปัญหาด้านความพร้อมของห้องปฏิบัติการทางภาษา ส่วนหนึ่งน่าจะมาจากการชำรุดสึกหรอและเสื่อมสภาพเนื่องจากการใช้งานมานาน และอีกส่วนหนึ่งอาจมาจากปัญหาการขาดแคลนงบประมาณ

2.6.5 สื่อและอุปกรณ์

กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารสถาบันราชภัฏ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ และมหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 ระบุนักในความสำคัญของการจัดทำสื่อและอุปกรณ์เสริมการเรียนรู้ที่เหมาะสมเพื่อพัฒนาความรู้และทักษะทางด้านเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ให้แก่นักศึกษาควบคู่ไปกับพัฒนาความรู้ความสามารถทางภาษา ทั้งนี้ เพราะทั้งสองทักษะดังกล่าวจะทำให้นักศึกษามีคุณสมบัติซึ่งเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานทั้งในและต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารเห็นว่าการจัดทำ software ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ นอกจากจัดทำ software ดังกล่าว สถาบันควรผลิตสื่อประเภท CAI และ virtual classroom เพื่อใช้ในการเรียนการสอนให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรายวิชาที่มีนักศึกษาลงทะเบียนจำนวนมาก ตลอดจนพัฒนาศักยภาพของผู้สอนให้สามารถใช้สื่อเหล่านั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนทำงานนอกเหนือจากในห้องเรียน เพื่อให้โอกาสนักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติและเรียนรู้จากสถานการณ์จริง เช่น ค้นคว้าทางอินเตอร์เน็ต ส่งจดหมายอีเมล์ (email) และสืบค้นจากฐานข้อมูล (database) เป็นต้น

อย่างไรก็ตี แนวคิดกับสภาพจริงอาจไม่ใช้สิ่งเดียวกัน ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้สอนชี้ให้เห็นว่า การขาดสื่อและอุปกรณ์การสอนจัดเป็นปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษาต่างประเทศในลำดับที่ 3 (จาก 9 ลำดับ) นอกจากนี้ ยังพบว่าขาดสื่อและอุปกรณ์การสอนจัดเป็นปัญหาในระดับมากถึงมากที่สุดในทุกกลุ่มตัวอย่างสถาบันยกเว้นมหาวิทยาลัยเอกชน ปัญหาดังกล่าวพบมากที่สุดที่มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 และ 3 ปัญหาเดียวกันนี้ไม่เกิดกับมหาวิทยาลัยเอกชนซึ่งเป็นสถาบันใหม่และมีความพร้อมด้านสถานที่ สื่อ และอุปกรณ์

ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนในงานวิจัยนี้ที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับประเด็นสื่อและอุปกรณ์ คือ จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศดับปริญญาตรีที่ค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเตอร์เน็ตในระดับมากถึงมากที่สุดมีเพียงประมาณหนึ่งในสามเท่านั้น (48 คน จาก 137 คน หรือ 35.04%) ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททุกคน (4 คน หรือ 100%) ค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเตอร์เน็ตในระดับมากถึงมากที่สุด ข้อมูลนี้สะท้อนให้เห็นความจำเป็นของปัจจัยสื่อและอุปกรณ์เพื่อการค้นคว้าในระดับบัณฑิตศึกษา อย่างไรก็ตี การที่กลุ่ม

ตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาตรีค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเตอร์เน็ตในจำนวนน้อยดูเหมือนจะมีนัยส่องประการ คือ ประการแรก กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนให้ทำกิจกรรมค้นคว้าข้อมูลทางอินเตอร์เน็ตตามที่กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารได้เสนอแนะไว้ข้างต้น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถทางภาษาควบคู่ไปกับการพัฒนาความรู้และทักษะด้านเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ ประการที่สอง การที่มีกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาตรีจำนวนน้อยค้นคว้าทางอินเตอร์เน็ตอาจสะท้อนความขาดแคลนสื่อและอุปกรณ์ที่จะอำนวยให้เกิดกิจกรรมนี้ได้ในจำนวนมาก หรือพิจารณาอีกแห่งหนึ่ง อาจเป็นเพราะผู้เรียนระดับปริญญาตรีมีจำนวนมาก ทำให้สื่อและอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ในการนี้ สถาบันอาจจำเป็นต้องจัดหาปัจจัยเสริมดังกล่าวเพิ่มเติมให้พอเพียงแก่การใช้งานเพื่อพัฒนาผู้เรียน

2.6.6 ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง

ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นปัจจัยเสริมอีกอย่างหนึ่งที่จะช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถทางภาษาต่างประเทศตามความสนใจและศักยภาพของตนเอง งานวิจัยนี้พบว่า ทุกกลุ่มตัวอย่างสถาบันมีศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างไรก็ดี กลุ่มตัวอย่างผู้บริหารบางสถาบันยังเห็นว่าศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในสถาบันที่ตนเองรับผิดชอบควรได้รับการพัฒนา กลุ่มตัวอย่างกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารสถาบันราชภัฏ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 และ 2 และมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเห็นว่าสถาบันควรมีศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองที่สมบูรณ์แบบ และมีระบบอินเตอร์เน็ต รวมทั้งสื่อการเรียนที่เหมาะสมในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้สถาบันควรจัดระบบการบริการสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองให้เอื้อต่อผู้เรียนมากที่สุด เช่น เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนเข้าไปใช้ได้ มีเวลาเปิด-ปิดที่เหมาะสม นอกจากนี้ ยังควรมีการจัดกิจกรรมเสริมเฉพาะกลุ่มหรือเฉพาะทักษะในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างสมำเสมอ ตลอดจนการฝึกฝนให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้ด้วยตนเองให้มากขึ้น งานวิจัยนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศระดับปริญญาตรีที่ค้นคว้าเพิ่มเติมในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองมีเพียงไม่ถึงกึ่งหนึ่ง (56 คน จาก 137 คน หรือ 40.88%) ในขณะที่สามในสี่ (3 คน จาก 4 คน หรือ 75%) ของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาโททำกิจกรรมนี้

เช่นเดียวกับกรณีการค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเตอร์เน็ตซึ่งได้อภิรายไปแล้ว จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาโททำกิจกรรมค้นคว้าและเรียนด้วยตนเองมากกว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับปริญญาตรี ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศระดับปริญญาตรีจะจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมและฝึกฝนให้ขวนขวยหากความรู้ในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองให้

มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้มีการใช้ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างคุณค่าและตรงวัตถุประสงค์ของการพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะภาษาต่างประเทศ ตลอดจนทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองตลอดชีวิต

2.6.7 สรุป

จากการสังเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร ผู้สอน และผู้เรียนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยเสริมในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ พอจะสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างสถาบัน 5 แห่ง (7 หน่วยงาน) ในงานวิจัยนี้ยังขาดความพร้อมหรือมีข้อจำกัดในด้านอาจารย์ชาวต่างประเทศ ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการทางภาษา สื่อและอุปกรณ์ และศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง

กลุ่มตัวอย่างสถาบันมีข้อจำกัดด้านงบประมาณในการจ้างอาจารย์ชั่วคราวต่างประเทศ และอาจารย์ชั่วคราวต่างประเทศหาได้ยาก กลุ่มตัวอย่างสถาบันขาดแคลนห้องเรียน ห้องปฏิบัติการทางภาษา ตลอดจนสื่อและอุปกรณ์ทั้งในแง่ปริมาณและคุณภาพ ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองที่กลุ่มตัวอย่างสถาบันมีอยู่ยังขาดความสมบูรณ์และควรได้รับการพัฒนา

การวิเคราะห์ในແນ່ສຕາບັນ ພບວ່າມ້າວິທະຍາລັບໃນກຳນົດຂອງຮູ້ຢັ້ງໄມ້ມີຫົ່ວ່າງປຸງຕິການທາງ
ການຍື່ງເປັນປັບປຸງແລ້ວມີຄວາມສົ່ງເວັບເວັດທີ່ສຳຄັນ ແຕ່ໂດຍກາພຽວມ ອາຈະພອ
ສຽງໄດ້ວ່າ ມ້າວິທະຍາລັບຂອງຮູ້ ວິທະຍາເບີຕ 2 ຜຶ່ງເປັນແຫ່ລ່ວພິຕົບັນທີ່ດ້ານການຍື່ງເວັດທີ່ໄໝ່
ທີ່ສຸດໃນການໃຫ້ປະສົບປັບປຸງທາງດ້ານປັບປຸງແລ້ວມີຄວາມສົ່ງເວັບເວັດທີ່ໃນແນ່ປົມາລແລະຄຸນກາພາມກວ່າ
ກຸລຸ່ມຕົວອ່າງສຕາບັນໃດໆໃນງານວິຊຍີ້ ກຸລຸ່ມຕົວອ່າງສຕາບັນດັ່ງກ່າວສົມຄວາ ໄດ້ຮັບການສັນສົ່ງ
ອ່າງເຮັດວຽດ ທາກພິຈາລາຍາການກົງ ບຖານາ ແລະຄວາມສຳຄັນຂອງກຸລຸ່ມຕົວອ່າງສຕາບັນນີ້ໃນກຸນົມກາ
ການໄດ້

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กาญจนา ปราบพາລ ແລະປະກາຍແກ້ວ ໂອການນໍ້ອມຕະ. (2543). ກາຮສໍາຮວຈຄວາມສາມາດຄກາຣໃໝ່
ກາຍາອັງກອຍຂອງບັນທຶກໄທຢ. ກຽງເທິພ: ຈຸພາລກຣົມມາວິທາລ້າຍ.

ແກ້ປຸ່ມຫາຄຸລພາເດືອກໄທ??? ບທພິສູນີ່ມືອ ອົດສີຍ ໂພທາຣາມິກ. (2546). ມຕິຫນສຸດສັປດາໜໍ, 24
(1214), 18.

ບົນຍຸງກັບໝູ້ ວິນິຈັນຍຸກຸລ ແລະຄະ. (2545). ໂຄງກາຮສຶກໝາແນວທາງກາຮຈັດກາຮເຮືຍກາຮສອນ
ກາຍາອັງກອຍໃນໝວດວິຊາສຶກໝາທົ່ວໄປໃນມາວິທາລ້າຍເຊີ່ງໃໝ່. ເຊິ່ງໃໝ່:
ມາວິທາລ້າຍເຊີ່ງໃໝ່.

ຄມະກຣມກາຮກາຮສຶກໝາແໜ່ງໜາຕີ, ສຳນັກງານ. (2540). ແຜນພັດທະນາກາຮສຶກໝາແໜ່ງໜາຕີບັນທຶກ
ພ.ຕ. 2540-2544. ກຽງເທິພ: ສຳນັກງານຄມະກຣມກາຮກາຮສຶກໝາແໜ່ງໜາຕີ ສຳນັກ
ນາຍກຣັບມູນຕົວ.

ຄມະກຣມກາຮກາຮສຶກໝາແໜ່ງໜາຕີ, ສຳນັກງານ. (2540). ແຜນພັດທະນາກາຮສຶກໝາຮະດັບອຸດມສຶກໝາ
ພ.ຕ. 2540-2544. ກຽງເທິພ: ສຳນັກງານຄມະກຣມກາຮກາຮສຶກໝາແໜ່ງໜາຕີ ສຳນັກ
ນາຍກຣັບມູນຕົວ.

ຄມະກຣມກາຮກາຮສຶກໝາແໜ່ງໜາຕີ, ສຳນັກງານ. (2542). ພຣະຮາບບຸນຍຸດີກາຮສຶກໝາແໜ່ງໜາຕີ ພ.ຕ.
2542. ກຽງເທິພ: ພຣິກຫວານກຣາຟຟຶກ.

ຄມະກຣມກາຮກາຮສຶກໝາແໜ່ງໜາຕີ, ສຳນັກງານ. (2544). ແນວທາງກາຮປົງປົງກາຮສຶກໝາ
ຮະດັບອຸດມສຶກໝາຕາມພຣະຮາບບຸນຍຸດີກາຮສຶກໝາແໜ່ງໜາຕີ ພ.ຕ. 2542. ກຽງເທິພ: ສຳນັກງານ
ໂຄງກາຮປົງປົງອຸດມສຶກໝາ.

ຄມະນັກວິຊັມມາວິທາລ້າຍເກຍທຣສາສຕຣ. (2540) ໂຄງກາຮສຶກໝາວິຊັຍເຮືອງອຸດມສຶກໝາໄທ: ວິກຄຸຕ
ແລະທາງອອກ ຮາຍງານຄົນປະໜຸນສັນນາປະຫຼາມຈົກລວງ. ກຽງເທິພ: ສຳນັກງານກອງທຸນ
ສັນບສຸນວິຊັຍ.

ຄມະອຸງກຣມກາຮວາງແຜນກາຮຜລິຕແລະພັດທະນາກໍາລັງຄົນສາຫະວິຊາ. (2537). ຮາຍງານຄວາມຕ້ອງກາຮ
ກໍາລັງຄົນໃນສາຫະວິຊາທາງດ້ານກາຍາ. ກຽງເທິພ: ສຳນັກງານໂຢນາຍແລະແຜນອຸດມສຶກໝາ
ສຳນັກງານປັດທະວາງມາວິທາລ້າຍ.

ຄຸນວຸຫີ ຄນຄລາດ ແລະຄະ. (2533). ໂຄງກາຮວິຊັຍທີ 3.7 ກາຮສຶກໝາເກື່ອງກັບນຸ້ມຄລາກໃນຮະບນ
ອຸດມສຶກໝາ: ກະບວນກາຮທຳງານ ກາຮພັດທະນານຸ້ມຄລາກ ກາຮໂຢກຂໍ້າຍແລະເປີ່ຍງານ

ประโยชน์จากการวิจัยและบริการด้านอื่นๆ ใน สาระสำคัญจากผลการวิจัยเชิงนโยบาย ในโครงการจัดทำแผนอุดมศึกษาระยะยาวย (พ.ศ.2533 – 2547) (หน้า 117- 120).

กรุงเทพ: คณะกรรมการจัดทำแผนอุดมศึกษาระยะยาวย ทบวงมหาวิทยาลัย.

จรุญ วิรุพรัตน์ และเสน่ห์ ถินแสน. (2541). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมการเรียน และพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในระหว่างการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในรายวิชาศึกษาทั่วไปของนักศึกษาสายศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นลวย ชีวกิตาการ และคณะ. (2541). คุณภาพบัณฑิตมหาวิทยาลัยส่งขลานครินทร์ในทศวรรษของผู้นำงานหรือผู้นำค้นบัญชา. วารสารส่งขลานครินทร์ ฉบับสัมคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 4 (3), 251-262.

ทบวงมหาวิทยาลัย. (2541). บันทึกข้อความเรื่อง โครงการขยายการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อลดค่าใช้จ่ายในช่วงเศรษฐกิจชะลอตัว. 12 พฤษภาคม 2541.

ทบวงมหาวิทยาลัย. (2544). ประกาศทบวงมหาวิทยาลัยเรื่องนโยบายการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา. [3 พฤษภาคม 2544]

ทักษิณ, มหาวิทยาลัย. (2546). คู่มือการศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2546.

ทักษิณ, มหาวิทยาลัย. (2546). คู่มือการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ปีการศึกษา 2546.

ปฐมฯ อักษรธุรกิจ และบันลือ ถินพงษา. (2545). รายงานวิจัยเรื่องสภาวะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีใช้วิชาเอกหรือโทในระดับบัณฑิตศึกษาในภาคใต้ของประเทศไทย.

กรุงเทพ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

ปลัดทบวงมหาวิทยาลัย, สำนักงาน. (2543). บันทึกข้อความเรื่องการยุทธิการคัดเลือกผู้รับทุนแทนผู้รับทุนที่ถูกชะลอการเดินทางไปศึกษาต่อต่างประเทศที่ஸลสธี. [29 กันยายน 2543]

ประทุมพร วัชรสสีรย์ และคณะ. (2533). โครงการวิจัยที่ 1.6 ประเทศไทยกับประเทศไทยโลกในอีก 15 ปีข้างหน้า. ใน สาระสำคัญจากผลการวิจัยเชิงนโยบาย ในโครงการจัดทำแผนอุดมศึกษาระยะยาวย (พ.ศ.2533 – 2547) (หน้า 36-41). กรุงเทพ: คณะกรรมการจัดทำแผนอุดมศึกษาระยะยาวย ทบวงมหาวิทยาลัย.

ปราณี เพ็ชรแก้ว. (2545). สถาบันราชภัฏสุราษฎร์ธานี: เส้นทางสู่อนาคต ใน กรณีศึกษา: การบริหารสถาบันอุดมศึกษา (หน้า 7-23) กรุงเทพ: ส่วนฝึกอบรมและพัฒนาข้าราชการ สำนักส่งเสริมและพัฒนาระบบบริหาร ทบวงมหาวิทยาลัย..

ปียะ รัตนสุวรรณ. (2545). การปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของตลาดแรงงาน
กรณีศึกษา: หลักสูตรสาขาวิชกรรมโยธา ใน กรณีศึกษา: การบริหาร
สถาบันอุดมศึกษา (หน้า 190-121). กรุงเทพ: ส่วนฝึกอบรมและพัฒนาข้าราชการ สำนัก
ส่งเสริมและพัฒนาระบบบริหาร ทบวงมหาวิทยาลัย.

ภัทรียา วิสัยจร และคณะ. (2541). รายงานวิจัยเรื่องความต้องการด้านการเรียนภาษาอังกฤษและ
การประเมินผลการเรียนการสอนเพื่อการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเชิงเทคนิค.
อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.

มนทารัตน์ ชูพินิจ. (2540). องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

มติชนสุดสัปดาห์. 21-27 พฤษภาคม 2546 ปีที่ 24 ฉบ. 1214 (หน้า 18).

รับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา, สำนักงาน. (2545). รายงานการประเมิน
คุณภาพสถาบันอุดมศึกษา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ธันวาคม 2545. กรุงเทพ:
สำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษา.

เรืองชัย ทรัพย์นิรันดร์. (2544). ราชภัฏ: มหาวิทยาลัยของประชาชน. กรุงเทพ: สำนักพิมพ์มติ
ชน.

วัลย์ลักษณ์, มหาวิทยาลัย. (2546). คู่มือนักศึกษา ปีการศึกษา 2546.

วิจิตร ศรีสะอ้าน. (2541). แนวคิดในการจัดการศึกษาทั่วไป. ใน รายงานการสัมมนาทาง
วิชาการเรื่องการจัดการศึกษาทั่วไปเพื่อการพัฒนาคุณภาพบัณฑิต (หน้า 17-22).
กรุงเทพ: ส่วนวิจัยและพัฒนา สำนักงานมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัด
ทบวงมหาวิทยาลัย.

สงขลานครินทร์, มหาวิทยาลัย. (2546). คู่มือการศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2546.

สงขลานครินทร์, มหาวิทยาลัย. (2546). คู่มือการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ปีการศึกษา 2546.

สงขลานครินทร์, มหาวิทยาลัย. (2539). รายงานการประชุมสภावิชาการครั้งที่ 1 (1/2539) วาระที่
2.4 เรื่องการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.

สงขลานครินทร์, มหาวิทยาลัย. (2545). รายงานสัมฤทธิผลการดำเนินงานของ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประจำปีการศึกษา 2544. สงขลา:
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

สังขลานครินทร์, มหาวิทยาลัย. (2546ก). **คู่มือการศึกษาระดับปริญญาตรี 2546**

มหาวิทยาลัยสังขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ วิทยาเขตปัตตานี วิทยาเขตภูเก็ต วิทยาเขตตรัง และวิทยาเขตสุราษฎร์ธานี.

สังขลานครินทร์, มหาวิทยาลัย. (2546ก). **คู่มือบัณฑิตศึกษา 2546**

มหาวิทยาลัยสังขลานครินทร์.

สังขลานครินทร์, มหาวิทยาลัย. (2546ก). **แนวทางการพัฒนาความเข้มแข็งด้านภาษาอังกฤษ**

ให้แก่บัณฑิตมหาวิทยาลัยสังขลานครินทร์ (ออนไลน์). สืบค้น ได้จาก:

<http://www.psu.ac.th/internet/english.ppt> [3 พฤษภาคม 2546]

สังขลานครินทร์, มหาวิทยาลัย. (2547ก). **ประกาศมหาวิทยาลัยสังขลานครินทร์เรื่องแนวทางการ**

พัฒนาความเข้มแข็งด้านภาษาอังกฤษให้แก่บัณฑิตมหาวิทยาลัยสังขลานครินทร์

(ออนไลน์). สืบค้น ได้จาก: <http://www.psu.ac.th/internet/b.1.htm> [8 มกราคม 2547]

สังขลานครินทร์, มหาวิทยาลัย. (2547ก). **นโยบายและแนวทางการจัดทำงานประจำแผ่นดิน**

มหาวิทยาลัยสังขลานครินทร์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2548.

สมชาย สุขสิริเสรีกุล. (2543). **รายงานผลการวิจัยเรื่องบทบาทและศักยภาพของมหาวิทยาลัยใน**

การเสริมสร้างและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรับการเข้าสู่ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพ:

สถาบันทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสangkhla. (2543). **รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาของ**

ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2542.

สุพัฒน์ สุกมลสันต์. (2532). **รายงานวิจัยเรื่ององค์วิเคราะห์และสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ**

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่าง พ.ศ. 2515-2531. กรุงเทพ: จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). **การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.** กรุงเทพ: จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

อนุกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2542). **รายงานผลการประเมินแผนพัฒนา**

การศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535- 2539) ระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพ: สำนักงาน

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

อัจฉรา วงศ์ไสชร. (2536). **รายงานวิจัยเรื่องระดับทักษะภาษาของนักเรียนไทย.** กรุงเทพ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อารีย์ คณาวิทัฒน์ไชย และมาลี หังสพุกนย์. (2546). รายงานผลการวิจัยเรื่องความพึงพอใจของ
นายจ้าง/ผู้ใช้บัณฑิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ส่งมา:
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ภาษาอังกฤษ

- British Council. 1995. **English in the World: The English 2000 Global Consultation Report.** Manchester: The British Council.
- Charumanee, N. (2002) **The relationship between educational policy and EFL Curricular in Thai universities.** Unpublished thesis submitted in total fulfillment of the requirements for the degree of Doctor of Philosophy, Victoria: La Trobe University.
- Lightbown, P. & Spada, N. (1999). **How languages are learned.** (2nd ed.). Oxford: Oxford University Press.
- O'Grady, W. et.al. (1997). **Contemporary linguistics: An introduction.** (3rd ed.). New York: Martin's Press.
- Spolsky, B. (Ed.). (1999). **Concise Encyclopedia of Educational Linguistics.** Amsterdam: Elsevier.
- Srichai, C. (2002). **Analysis of errors in written work by first year business administration students at Prince of Songkla University, Hat Yai Campus.** Unpublished Master of Arts Thesis, Prince of Songkla University, Hat Yai.
- Teo, A. & Chatupote, M. (2003). Criteria for placing first year students in required English courses at Prince of Songkla University, Hat Yai Campus. **Thai TESOL Bulletin,** 16 (1), 1-17.

ภาคผนวก 1

วาระที่ 2.4 เรื่องการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ข้อเท็จจริง

ในคราวประชุมคณะกรรมการบริหาร มีวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2539 คณะกรรมการตีมีมติเห็นชอบตามที่นายกรัฐมนตรีเสนอให้ทบทวนมหาวิทยาลัยพิจารณาใหม่มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรเพื่อให้นิสิตนักศึกษาที่จบหลักสูตรในระดับปริญญาทุกสาขาสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างดี ทั้งในด้านการเขียนและการพูด ซึ่งทบทวนมหาวิทยาลัยได้พิจารณาแล้ว แจ้งให้มหาวิทยาลัยรับทราบและถือปฏิบัติต่อไป รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้าย

ข้อมูลประกอบการพิจารณา

- 1) ทบทวนมหาวิทยาลัยได้กำหนดให้โครงสร้างหลักสูตร ประกอบด้วย หมวดวิชาศึกษาทั่วไป หมวดวิชาเฉพาะ และหมวดวิชาเลือกเสรี โดยกำหนดให้สถาบันอุดมศึกษา จัดวิชาศึกษาทั่วไปในลักษณะจำแนกเป็นรายวิชา หรือลักษณะบูรณาการ โดยได้โดยผสมผสานเนื้อหาวิชาที่ครอบคลุมสาระของกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ภาษา และวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ในสัดส่วนที่เหมาะสม โดยให้มีจำนวนหน่วยกิตรวมไม่ร้อยกว่า 30 หน่วยกิต
- 2) คณะกรรมการวิชาการ วิทยาเขตหาดใหญ่ กำหนดให้นักศึกษาในวิทยาเขตหาดใหญ่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต ทั้งนี้ คณะกรรมการกำหนดให้นักศึกษาเลือกเรียนรายวิชาทางด้านภาษาต่างประเทศ อื่นเพิ่มเติมได้อีก

ประเด็นเสนอพิจารณา

มหาวิทยาลัยอาจดำเนินการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ตามแนวทางดังนี้

- 1) สร้างสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริม และเอื้อต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในมหาวิทยาลัย
- 2) สร้าง Self Learning Package ให้แก่นักศึกษา
- 3) จัดให้มีการทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษแก่นักศึกษา
- 4) สนับสนุนการจ้างอาจารย์สอนภาษาอังกฤษมาปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมากยิ่งขึ้น
- 5) สนับสนุนโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษากับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ รวมทั้งการสนับสนุนนักศึกษาให้ไปศึกษาในบางรายวิชาในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ

จึงเสนอที่ประชุมสภาวิชาการ เพื่อโปรดพิจารณา

- 6 -

2) ความสามารถทางวิชาชีพ ได้ให้เต็ลักษณะพิจารณากำหนดคุณลักษณะบัณฑิตตามสาขา

3) ความสามารถด้านสังคม

- มีความเป็นผู้นำ
- มีวินัย ปฏิบัติตามกติกาของสังคม
- มีความรับผิดชอบ
- มี Accountability
- มีความสามารถในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข

ที่ประชุมเห็นชอบโดยให้ข้อสังเกต และเสนอแนะว่า

1. ด้านทักษะหลัก ควรใช้คำว่า ทักษะพื้นฐานและให้เพิ่มเติมคุณลักษณะบัณฑิต ดังนี้

- 1.1 มีทักษะในการวิเคราะห์และสังเคราะห์
  - 1.2 มีความสามารถในการศึกษา ค้นคว้า ด้วยตนเอง
  - 1.3 มีความสามารถในการดำรงชีวิตอย่างที่ตนเองและผู้อื่นมีความสุข
2. ด้านความสามารถทางสังคม ให้เพิ่มเติมคุณลักษณะบัณฑิต ดังนี้
- 2.1 มีความห่วงใยและเสียสละเพื่อสังคม
  - 2.2 มีความเข้มแข็งในวิธีชีวิตในชนบท
  - 2.3 มีทักษะในการแสดงความคิดเห็น
  - 2.4 มีความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

3. การกำหนดคุณลักษณะบัณฑิต ควรจะกำหนดให้มีคุณลักษณะพื้นฐานในความเป็นท้องถิ่น และควรนำกระแส
พระราชดำรัสของสมเด็จพระมหาธิเบศรอดุลยเดชวิกรมพระบรมราชชนก ที่ว่า “ขอให้ยึดถือประ โยชน์ส่วนตัวเป็น
ที่สอง ประ โยชน์ของเพื่อนมนุษย์เป็นกิจที่หนึ่ง” มากำหนดเป็นคุณลักษณะของบัณฑิตด้วย และขอให้ฝ่ายวิชาการ
นำความเห็นของสาขาวิชาการไปพิจารณาการกำหนดคุณลักษณะบัณฑิต และให้นำเสนอสาขาวิชาการอีกครั้ง

2.4 การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ ได้นำเสนอเรื่องการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตามที่ทบวงมหาวิทยาลัยได้แจ้ง
ให้มหาวิทยาลัยทราบ และถือปฏิบัติตามติดตามรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2539 เพื่อให้มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้
ให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยพิจารณาปรับปรุงหลักสูตร เพื่อให้นิสิตนักศึกษาที่จบหลักสูตร
ในระดับปริญญาทุกสาขาสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ทั้งในด้านการเรียนและการพูด เสนอสาขาวิชาการ
พิจารณาให้ความเห็นชอบการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทาง ต่อไปนี้

- 7 -

1. สร้างสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมและอื้อต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในมหาวิทยาลัย เช่น การจัดให้มีห้องพักผ่อน (living Room) และติดตั้งงานดาวเทียม เพื่อให้นักศึกษาครุยการ โทรทัศน์ต่างประเทศ

2. สร้าง Self Learning Package ให้แก่นักศึกษา

3. จัดให้มีการทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษแก่นักศึกษา

4. สนับสนุนการจ้างอาจารย์สอนภาษาอังกฤษชาวต่างประเทศมาปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมากยิ่งขึ้น

5. สนับสนุนโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษากับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศรวมทั้งการสนับสนุนนักศึกษาให้ไปศึกษาในบางรายวิชาในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ

ที่ประชุมมีมติเห็นชอบตามแนวทางที่ฝ่ายวิเทศสัมพันธ์เสนอและได้กำหนดแนวทางเพิ่มเติม ดังนี้

1. ส่งเสริมให้มีการจัดอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มข้น (Intensive Training)

2. สนับสนุนการจัดกิจกรรมของนักศึกษากับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ

3. พิจารณาให้มีการจัดอบรมคู่ฝ่ายวิชาการของแต่ละวิทยาเขต เสนอโครงการเป็นไปยังมหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาให้การสนับสนุนต่อไป รวมทั้งขอให้พิจารณาในการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วย

นอกจากการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแล้ว ที่ประชุมมีความเห็นว่า มหาวิทยาลัยควรส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนการสอนภาษาอาชีวะ (มาเลเซีย) และภาษาจีนอีกด้วย สำหรับการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ให้รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการของแต่ละวิทยาเขต เสนอโครงการเป็นไปยังมหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาให้การสนับสนุนต่อไป

รวมทั้งขอให้พิจารณาในการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วย

ก่อนปีดังปี ประจำสภาวิชาการ ได้กำหนดการประชุมครั้งต่อไปในวันพุธที่ 12 กันยายน 2539

ปิดประชุมเวลา 17.30 น.

(นายบันฑิต คงอินทร์)

หัวหน้างานหลักสูตรและพัฒนาอาจารย์

ผู้ช่วยเลขานุการสภาวิชาการ คนที่ 2

ผู้บันทึกการประชุม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุจิตร จรจิตร)

ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิชาการ วิทยาเขตหาดใหญ่

ผู้ช่วยเลขานุการสภาวิชาการ คนที่ 1

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญสม ศิริบำรุงสุข)

รองอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์

กรรมการและเลขานุการสภาวิชาการ

ภาคผนวก 2

ประจำมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
เรื่อง แนวทางการพัฒนาความเข้มแข็งด้านภาษาอังกฤษให้แก่บัณฑิต
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
(PSU English Proficiency Guidelines)

---

1. ความเป็นมา

โลกปัจจุบันและโลกข้างหน้ามีความเป็น Knowledge Based Economy สังคมไทยจะต้องปรับเปลี่ยนเป็น Knowledge Based Society การคิดเป็นและการมีความรักการเรียนรู้ตลอดชีวิตจึงเป็นหัวใจสำคัญ ภาษาเป็นสื่อสำคัญในการที่จะช่วยให้คนไทยเข้าถึงแหล่งความรู้ได้อย่างกว้างขวางมากขึ้น

ประเทศไทยต้องพิจารณาระบบการศึกษาให้คนไทยมี Global Literacy นักเรียนและบัณฑิตที่จบการศึกษาต้องมีความรู้และทักษะภาษาอังกฤษ เทคโนโลยีสารสนเทศ และวัฒนธรรมนานาชาติ เพื่อการก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก การเข้าสู่ตลาดแรงงานอย่างมีประสิทธิภาพ และนำประเทศไทยเข้าสู่การแข่งขันในสังคมโลกได้

ในความเป็นจริง ปัจจุบันทักษะด้านภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นทักษะสำคัญที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ และเปลี่ยนความรู้และเป็นทักษะที่ตลาดแรงงานต้องการเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากธุรกิจภาคเอกชนมีความจำเป็นต้องประกอบธุรกิจร่วมกับต่างชาติ ภาคเอกชนจึงเน้นการรับบัณฑิตที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ

ผลการสำรวจภาระการทำงานทำของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ประจำปี 2544 บัณฑิตให้ความเห็นว่าสิ่งที่บัณฑิตมีความพร้อมไม่นักนักได้แก่ทักษะด้านภาษาและทักษะด้านคอมพิวเตอร์ ในขณะที่ผู้จ้างงานมีความต้องการมีความต้องการใช้งานบัณฑิตที่มีความสามารถด้านภาษาและทักษะด้านคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นการยืนยันถึงความจำเป็นที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์จะต้องผลิตบัณฑิตที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษ

2. หลักการดำเนินการ

- มหาวิทยาลัยยึดหลักการพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของบัณฑิตดังนี้
  - การพัฒนาจะดำเนินการควบคู่กับการจราจรโลก ไว้ซึ่งวัฒนธรรมไทย

- การพัฒนานักศึกษาด้านภาษาอังกฤษเข้ากับวิถีการเรียนการสอน และ บรรยากาศแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการสร้างความสามารถด้านภาษา

3. ครอบครัวพัฒนา

มหาวิทยาลัยกำหนดให้การพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีเน้นการพูดได้ กล้าพูด ฟังเข้าใจ และอ่านได้เข้าใจเพื่อสร้างบัณฑิตให้เข้าสู่การเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกและตลาดแรงงาน ได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. แนวทางการพัฒนา

เพื่อให้บรรลุถึงกรอบการพัฒนาในข้อ 3 มหาวิทยาลัยได้กำหนดแนวทางการพัฒนา 7 แนวทางดังนี้

แนวทางที่ 1 - สนับสนุนให้มีชาวต่างประเทศเป็นอาจารย์สอนในหลักสูตร

วิธีการ - เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสได้เรียนวิชาต่างๆ บางวิชา กับอาจารย์ชาวต่างประเทศซึ่งทำการสอนเป็นภาษาอังกฤษ โดยพยายามให้มีอาจารย์ชาวต่างประเทศหลักสูตรละอย่างน้อย 1 คน ซึ่งจะมีผลให้นักศึกษาได้เรียนวิชาที่สอนเป็นภาษาอังกฤษประมาณ 4-6 วิชา ก่อนจบการศึกษา

การดำเนินการ – มหาวิทยาลัยจะดำเนินการเพิ่มงบประมาณในหมวดลูกจ้างชั่วคราวและเมื่อมหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับแล้ว จะดำเนินการจัดสรรงบประมาณหมวดบุคลากรเพื่อจ้างอาจารย์ชาวต่างประเทศมากขึ้น ในขณะเดียวกันมหาวิทยาลัยจะเจรจา กับมหาวิทยาลัยต่างประเทศที่มี memorandum of understanding ให้มีโครงการแลกเปลี่ยนอาจารย์มากขึ้น เพื่อให้ได้มาซึ่งอาจารย์ชาวต่างประเทศมากขึ้น

แนวทางที่ 2 – โครงการค่ายภาษาอังกฤษ (English Camps)

วิธีการ – จัดให้มี ค่ายภาษาอังกฤษ (English Camps) โดยแต่ละค่ายให้มีชาวต่างประเทศ 1 คน และนักศึกษาประมาณ 10 คน ทำกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษร่วมกัน (อาจมีค่ายภาษาอื่น เช่น ค่ายภาษาเกาหลี ค่ายภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น)

การดำเนินการ – มหาวิทยาลัย/คณะ เซลลูชาต่างประเทศซึ่งอาจเป็นนักศึกษา นักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา นักศึกษาที่พึ่งจบจากมหาวิทยาลัยและกำลังหางานทำ อาสาสมัคร นักศึกษาที่เป็นบุตรหลานของชาวไทยในต่างประเทศ บุคลากรของมหาวิทยาลัยต่างประเทศ บุคลากรชาวต่างประเทศที่ทำงานที่มหาวิทยาลัยอยู่แล้ว หรืออาจเป็นอาจารย์ชาวไทยที่สอนด้านภาษาอังกฤษ มาเป็น camp leaders ในส่วนของนักศึกษาที่จะเข้าร่วมกิจกรรม มหาวิทยาลัยจัดทำ

orientation จัดทดสอบความสามารถภาษาอังกฤษเน้นการพูด การฟังก่อนเริ่มกิจกรรมค่ายและทดสอบความสามารถหลังเสร็จสิ้นกิจกรรมค่ายเพื่อทดสอบผล กิจกรรม ค่ายประกอบด้วยการเรียนภาษา การฝึกพูด ฝึกนำเสนอ สัมนาการและทัศนศึกษา ระยะเวลาของกิจกรรมประมาณ 3 สัปดาห์ เป้าหมายจำนวนค่ายประมาณ 50 ค่ายในปี 2549 โดยทีมมหาวิทยาลัยดำเนินการประมาณ 30 ค่ายและคณะกรรมการจะประเมินการคณะประมาณ 1-2 ค่ายต่อปี

แนวทางที่ 3 - พัฒนาบางหลักสูตรที่พร้อมให้เป็นหลักสูตรสองภาษา (bilingual program)

3.1 สนับสนุนให้อาจารย์ชาวไทยที่สามารถสอนเป็นภาษาอังกฤษได้สอนวิชาของตนเป็นภาษาอังกฤษโดยที่คณะจัดแรงจูงใจพิเศษให้

3.2 สนับสนุนสาขาวิชาที่เปิดสอนเป็นภาษาไทยให้พัฒนาให้มีการสอนเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น และในที่สุดให้พัฒนาเป็นหลักสูตรสองภาษา (Bilingual Program) ที่มีการสอนรายวิชาเป็นภาษาอังกฤษ 30-50% โดยให้มีอัตราลูกจ้างชาวต่างประเทศเป็นอาจารย์ประจำ

3.3 สนับสนุนให้การเปิดสาขาวิชาใหม่เป็นหลักสูตรสองภาษา โดยให้มีอัตราลูกจ้างชาวต่างประเทศเป็นอาจารย์ประจำ

แนวทางที่ 4 – นักศึกษาต่างชาติตามโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษาช่วยสร้างความเข้มแข็งให้มหาวิทยาลัย/คณะ จัดให้นักศึกษาต่างชาติที่มาอยู่ทีมมหาวิทยาลัย มีปฏิสัมพันธ์ (interaction) กับนักศึกษามหาวิทยาลัยมากขึ้น ด้วยการจัดให้พักในหอพักร่วมกับนักศึกษา การศึกษาร่วมกัน การแข่งขันกีฬา การสัมนาการ การทัศนศึกษา จัดกิจกรรม home stay กิจกรรมด้านศิลปะและวัฒนธรรม การโตัวที่เป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น

แนวทางที่ 5 – จัดนักศึกษาร่วมวิเทศสัมพันธ์ช่วยเป็นมัคคุเทศก์
มหาวิทยาลัยจัดฝึกอบรมให้นักศึกษาจากชุมชนวิเทศสัมพันธ์ในด้านการดูแลแขกชาวต่างประเทศให้ความรู้ด้านมัคคุเทศก์ และให้นักศึกษาร่วมเป็นมัคคุเทศก์ของมหาวิทยาลัย เมื่อมีแขกชาวต่างประเทศมาเยี่ยมมหาวิทยาลัย ให้จัดให้นักศึกษาเหล่านี้ได้มีส่วนช่วยดูแลและต้อนรับชาวต่างประเทศ เป็นการช่วยลดภาระงานของอาจารย์และเจ้าหน้าที่ ในขณะเดียวกันนักศึกษาก็ได้รับประโยชน์จากการสอนภาษาอังกฤษ และได้รับค่าตอบแทน

แนวทางที่ 6 – จัดให้มี English Intensive Courses มหาวิทยาลัยดำเนินการให้มีหลักสูตรอบรมภาษาอังกฤษตลอดทั้งปี ตามความต้องการของผู้เรียน โดยจัดเป็นหลักสูตรอบรมราคาประกายด้วยนักศึกษาสามารถรับภาระได้

แนวทางที่ 7 – กิจกรรมอื่นๆเพื่อให้การใช้ภาษาอังกฤษได้บูรณาการเข้ากับวิธีการเรียน การสอน และการใช้ชีวิตประจำวัน จึงกำหนดแนวทางกิจกรรมอื่นๆคือ

- 7.1 สนับสนุนให้มีการให้และทำ assignments เป็นภาษาอังกฤษ
  - 7.2 สนับสนุนให้อาจารย์เตรียมสื่อการสอนเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น
  - 7.3 สนับสนุนให้นักศึกษาแปลเอกสาร
  - 7.4 ให้มี main text book เป็นภาษาอังกฤษ (ยกเว้นรายวิชาที่มีข้อจำกัด)
  - 7.5 สนับสนุนให้ห้องสมุดมีการจัดซื้อหนังสือ (text books) เป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น
  - 7.6 ในโอกาสที่มีการสัมมนา สนับสนุนให้นักศึกษานำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ
  - 7.7 ให้มหาวิทยาลัย/คณะ จัดให้มีศูนย์การเรียนรู้ด้านภาษาด้วยตนเองโดยเฉพาะคณะที่เป็นเจ้าของวิชาภาษา
  - 7.8 สนับสนุนให้อาจารย์สื่อสารกับนักศึกษาในระบบ e-mail เป็นภาษาอังกฤษ
  - 7.9 จัดให้มีบริการทดสอบความสามารถภาษาอังกฤษได้ในราคายังต้นและสามารถเทียบเข้าสู่คะแนนของระบบทดสอบที่เป็นสากลได้
  - 7.10 จัดให้มีการถ่ายภาพยนต์ ขาว และสารคดี เป็นภาษาอังกฤษ
  - 7.11 กิจกรรมอื่นๆ เช่น การแข่งขันกีฬา/กิจกรรมวัฒนธรรมสัมพันธ์กับประเทศมาเลเซีย และอินโดนีเซีย การจัด Camp IMT-GT UNINET อื่นๆ
-

ภาคผนวก 3

ประกาศทบทวนมหาวิทยาลัย

เรื่อง นโยบายการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา

ด้วยที่ประชุมประธานาธิบดีฯ ได้มีมติเห็นชอบให้จัดทำและประกาศทบทวนมหาวิทยาลัยกับ
อธิการบดีมหาวิทยาลัย/สถาบัน ในครั้งที่ 6/2543 เมื่อวันจันทร์ที่ 18 พฤศจิกายน 2543
ได้มีมติเห็นชอบในหลักการเกี่ยวกับนโยบายการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน
สถาบันอุดมศึกษา ตามข้อเสนอของคณะกรรมการกำกับดูแลสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 4(2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบการปฏิบัติ
ราชการทบทวนมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2520 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบการปฏิบัติ
ราชการของทบทวนมหาวิทยาลัย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2537 จึงออกประกาศทบทวนมหาวิทยาลัย เรื่อง
นโยบายการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา ดังต่อไปนี้

(1) ให้สถาบันอุดมศึกษาที่มีระบบการรับนิสิตนักศึกษาโดยตรง (ระบบโควต้า)
พิจารณาใช้ค่าคะแนนในการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษของทบทวนมหาวิทยาลัย เป็นส่วนหนึ่งในการ
พิจารณารับนิสิตนักศึกษา เพื่อการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้เหมาะสม เว้นแต่การ
รับเข้าเป็นนิสิตนักศึกษาในโครงการต่อเนื่อง ให้อยู่ในคุณลักษณะของแต่ละสถาบันอุดมศึกษา

(2) สถาบันอุดมศึกษาควรพิจารณาจัดกลุ่มผู้เรียนตามความสามารถ โดยนำค่าคะแนนในการ
สอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษของทบทวนมหาวิทยาลัย มาใช้เป็นแนวทางในการจัดกลุ่มผู้เรียน
โดยให้เข้าเรียนตามระดับความสามารถที่ได้กำหนดไว้เป็น 4 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 ต่ำกว่ามาตรฐานของการเรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย
ระดับที่ 2 ให้เข้าเรียนภาษาอังกฤษ 1

ระดับที่ 3 ให้เข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2

- 2 -

ระดับที่ 4 ให้เข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3

(3) ให้สถาบันอุดมศึกษาพิจารณาปรับปรุงระบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดย เห็นควรกำหนดให้นิสิตนักศึกษาเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างน้อย 12 หน่วยกิตขึ้นไป โดย 6 หน่วยกิตแรกให้เป็นวิชาที่เน้นทักษะสัมพันธ์และทักษะการเรียน ส่วนจำนวนหน่วยกิตที่เหลือ หนึ่งจากนั้น จัดให้เป็นการเรียนแบบ ESP (English for Specific Purposes) หรือ EAP (English for Academic Purposes) ทั้งนี้ให้ขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละภาควิชา

(4) สถาบันอุดมศึกษาควรจัดให้นิสิตนักศึกษาทุกคนทำการทดสอบความรู้ภาษาอังกฤษ ตามแบบทดสอบมาตรฐานระดับอุดมศึกษาที่สถาบันจัดสร้างขึ้น หรือที่เห็นสมควรจะนำมาใช้ เพื่อวัดสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษ โดยการทดสอบดังกล่าวนี้ไม่ถือเป็นเงื่อนไขในการสำเร็จ การศึกษาเพื่อรับปริญญาแต่ประการใด แต่ถือเป็นเพียงการวัดระดับความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษาเท่านั้น

ทั้งนี้ ให้จัดทำแผนดำเนินการและปฏิบัติตามนโยบายดังกล่าวภายในเวลา 4 ปี

ประกาศ ณ วันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ. 2544

(นายสุธรรม แสงประทุม)

รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย

ภาคผนวก 4

Goals and Standards for Foundation English I and II

Definitions of Terms

Thai University English Foundation Courses 1 and 2 have been framed around two goals and seven standards.

Goals

The goals cover two areas in which students need to develop competence in English: social language, and academic language. Each goal is supported by standards. Upon meeting these standards, students will have developed competence to function in a basic range of academics and social contexts.

Standards

The seven standards indicate more specifically what students should know and be able to do as a result of instruction. The standards in Goal 1 focus on using English to accomplish personal and social interaction tasks, including addressing cultural differences. The standards in Goal 2 are concerned with using English to accomplish personal and academic tasks, to further study, and to promote life-long learning. Both Goals specifically target the use of learning strategies to enhance the use of English for social and academic purposes.

Descriptors

The descriptors are broad categories of discrete, representative behaviors that students exhibit when they meet a standard. They reflect a range of behaviors that is needed to use English effectively and accurately in personal, social, and academic circumstances.

Sample Progress Indicators*

The sample progress indicators list assessable, observable activities that students may perform to show progress toward meeting the designated standard. These progress indicators represent a variety of instructional techniques that may be used by teachers to determine how well students are doing and they can be achieved by all students at some level of performance.

Because students enter universities with different levels of English, the progress indicators represent a sampling of activities that can be demonstrated by the students at different proficiency levels of English (beginning, intermediate, advanced).

*Notes: These indicators are just **samples**. They may be omitted, modified or more can be added depending on each institution's requirements.

Foundation English I and II

Goal 1: **To use English to communicate in social settings both inside and outside the university:**

Standard 1: Students will use spoken and written English for personal statement, and for enjoyment and enrichment.

Descriptors:

1. expressing needs, feelings, values, ideas, and opinions
2. getting personal needs met
3. describing, reading about, or participating in favorite activities

Sample progress indicators:

1. describe feelings, emotions, or opinions after watching a movie or listening to a song
2. indicate interests, opinions, or preferences related to certain topics or class projects
3. make recommendations about a place, a film etc.

Standard 2: Students will use spoken and written English to participate appropriately in social interaction.

Descriptors:

1. sharing information, ideas, opinions, traditions, and values
2. requesting information and assistance
3. expressing needs and feelings
4. engaging in conversation through various channels (e.g. phones, face-to-face, e-mails, chats, etc.)
5. using appropriate degree of formality in different settings

Sample progress indicators:

1. correspond with friends on familiar topics such as family and university
2. express opinions on contemporary issues (narrative, descriptive, explanatory and argumentative)
3. negotiate solutions to problems, interpersonal misunderstandings, and disputes
4. request and give information in a formal setting such as an interview or meeting
5. defend and argue a position (argumentative and logical)
6. discuss preferences
7. offer and respond to greetings, compliments, invitations, introductions, and farewells
8. make polite requests

Standard 3: Students will recognize and understand cultural differences.

Descriptors:

1. recognizing and interpreting differences in verbal and nonverbal communication
2. observing and modeling how others speak and behave in a particular situation or setting

3. recognizing differences in social and cultural traditions and values
4. recognizing differences in cultural perspectives and determining appropriate topics for interaction

Sample progress indicators:

1. use appropriate gestures, body language and oral expressions for greetings, leave-takings, complimenting, showing gratitude, apologizing, asking for clarification, planning activities and classroom interactions
2. identify nonverbal cues that cause misunderstanding
3. select appropriate topics in social interactions
4. write or talk about the similarities and differences of Thai and other cultures on a variety of issues (e.g. holidays, celebrations, work habits, play).

Standard 4: Students will use appropriate learning strategies to extend their communicative competence.

Descriptors:

1. focusing attention selectively
2. using context to construct meaning
3. practicing the language and exploring the alternative ways of saying things
4. asking for clarification and seeking support and feedback from others
5. selecting different media to help understand language
6. self-monitoring and self-evaluating language development

Sample progress indicators:

1. question critically to find answers
2. draw conclusions or inferences from contexts
3. recite and practice language chunks or formulaic expressions in order to form language, e.g. conversation
4. recombine practiced language, e.g. words, phrases, or structures, to convey simple messages
5. paraphrase to ensure understanding
6. ask peers or teachers for needed words or expressions, or for explanation and examples.
7. use a dictionary or electronic dictionary to check spelling, find the meaning, select an appropriate choice of word and idiom, and to practice pronunciation.
8. create semantic maps or diagrams to learn vocabulary or to construct meaning.
9. write a journal to record learning experience, problems and appropriate ways to solve the problems.
10. understand the meaning of nonverbal cues, such as signs and gestures, in order to comprehend listening and reading passages

Goal 2: To use English to help achieve personal and academic goals and to promote life-long learning:

Standard 1: Students will use English to access and process information and to construct knowledge in both spoken and written forms.

Descriptors:

1. gathering information from different sources

2. retelling information
3. selecting, connecting, presenting, explaining and interpreting information
4. comparing and contrasting information
5. demonstrating knowledge through application

Sample progress indicators:

1. use educational media or related sources, e.g. books, newspapers, and the Internet to discover relevant information in order to complete a learning task
2. summarize lectures, articles, or films in oral and written forms
3. locate, select and organise materials needed to complete a task
4. define, compare, and classify objects (e.g. according to number, shape, color, size, function, physical characteristics)
5. describe similarities and differences in ideas and opinions
6. construct and present a chart or other graphic showing processed data

Standard 2: Students will use English to participate in academic contexts.

Descriptors:

1. following oral and written instructions
2. asking and answering questions
3. requesting and providing clarification/information
4. participating in discussion
5. presenting information, stating ideas, justifying opinions, and explaining action

Sample progress indicators:

1. follow instructions in oral and written forms
2. ask for clarification/information from a teacher and peers
3. take turns in class or group discussion
4. express opinions in class or group discussion
5. give reasons for actions and opinions

Standard 3: Students will use appropriate learning strategies to acquire, construct, and apply academic knowledge and to develop critical thinking skills.

Descriptors:

1. determining and establishing the conditions that help one become an effective learner
2. focusing attention selectively
3. hypothesizing and predicting
4. formulating and asking questions
5. planning how and when to use learning strategies and using them appropriately in a learning task
6. actively connecting new information to information previously learned
7. applying self-monitoring and self-corrective strategies to build and expand a knowledge base

Sample progress indicators:

1. understand different purposes of reading and use appropriate reading technique to suit the purpose (also for listening, writing, speaking)
2. use a variety of emphasis techniques such as underlining, starring or coding to focus on important points or information in a passage when reading

3. use schema to help understand the story when reading and listening
4. clarify and restate information as needed
5. practice by repeating, rehearsing, experimenting, consciously applying rules, imitating, using wider world to enlarge exposure to English (e.g. TV, radio, the Internet, etc.) and talking to self in English
6. transfer information into the form preferred or easier to understand and memorize for use
7. use reference materials such as dictionaries, glossaries, thesaurus, grammar books, etc. to solve problems in reading, writing, pronunciation, vocabulary, etc. reflect on their language learning in class and evaluate how well they are learning and think about what could be done to improve the learning process

ภาคผนวก 5

**แบบสอบถามผู้บริหารในสถานบันอุดมศึกษา
เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในภาคใต้
แบบสอบถามมีจำนวน 13 หน้า**

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อร่วบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสภาพและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศระดับอุดมศึกษาในภาคใต้ ข้อมูลที่ท่านให้ในแบบสอบถามนี้ ครอบคลุมการบริหารหลักระดับและจะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อสถาบันของท่าน แต่จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการนำไปใช้เพื่อกำหนดนโยบายและแผนพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในระดับภูมิภาคภาคใต้และระดับประเทศโดยรวม ในกรณีสถาบันของท่านมีหลายวิทยาเขต ขอความกรุณาให้ข้อมูล ณ ปีการศึกษา 2546 เฉพาะวิทยาเขตที่ท่านรับผิดชอบโดยตรงเท่านั้น

คำชี้แจง โปรด勾เครื่องหมาย ✓ ลงใน และเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถาบัน

1. ชื่อสถาบัน

---

2. สังกัด

2.1. รัฐบาล

2.2 ในกำกับของรัฐบาล

2.3 เอกชน

3. ระดับที่เปิดสอนและจำนวนนักศึกษา (กรุณาระบุจำนวนนักศึกษาทั้งหมดในทุกระดับการศึกษา)

3.1 ปริญญาตรี จำนวนผู้เรียน _____ คน

3.3 ปริญญาเอก จำนวนผู้เรียน _____ คน

3.2 ปริญญาโท จำนวนผู้เรียน _____ คน

3.4 อื่นๆ ที่สูงกว่าปริญญาตรี จำนวนผู้เรียน _____ คน

เช่น วุฒิบัตร (โปรดระบุ) _____

4. หลักสูตรนานาชาติซึ่งรับนักศึกษาต่างประเทศที่เปิดสอนในสถาบัน

ชื่อหลักสูตร	ระดับ/ประเภท				ภาษาต่างประเทศที่ใช้สอน
	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	ระยะสั้น	

5. จำนวนนักศึกษาต่างประเทศในสถาบัน

5.1 จากประเทศ _____ จำนวน _____ คน

5.2 จากประเทศ _____ จำนวน _____ คน

5.3 จากประเทศ _____ จำนวน _____ คน

5.4 จากประเทศ _____ จำนวน _____ คน

5.5 จากประเทศ _____ จำนวน _____ คน

6. หลักสูตรที่ไม่ใช่หลักสูตรนานาชาติแต่ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อในการสอน

7. หลักสูตรที่ต้องเขียนรายงานการค้นคว้าอิสระ/โครงการ/วิทยานิพนธ์เป็นภาษาต่างประเทศเท่านั้น

ตอนที่ 2 นโยบาย

1. สถานบันของท่านมีนโยบายศึกษาความต้องการภาษาต่างประเทศในตลาดแรงงานหรือไม่

☐ 1.1 มี	☐ 1.2 ไม่มี	
หากมี นโยบายอยู่ในระดับใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
☐ 1.1.1 ภาควิชา	☐ 1.1.2 คณะ	☐ 1.1.3 สถาบัน

2. สถานบันของท่านมีนโยบายศึกษาความต้องการภาษาต่างประเทศของผู้เรียนหรือไม่

☐ 2.1 มี	☐ 2.2 ไม่มี	
หากมี นโยบายอยู่ในระดับใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
☐ 2.1.1 ภาควิชา	☐ 2.1.2 คณะ	☐ 2.1.3 สถาบัน

3. สถานบันของท่านให้ความสำคัญกับภาษาต่างประเทศอย่างไร (โปรดเรียงลำดับตามความสำคัญ)

_____ อังกฤษ	_____ จีน	_____ พม่า
_____ ฝรั่งเศส	_____ ญี่ปุ่น	_____ เวียดนาม
_____ เยอรมัน	_____ เกาหลี	_____ เวียดนาม
_____ สเปน	_____ 猛烈	_____ อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____
_____ อิตาเลียน	_____ อาหรับ	

4. สถานบันของท่านมีนโยบายจัดสรรงบประมาณด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 4.1 จัดสรรตามความต้องการของภาควิชา/คณะที่รับผิดชอบจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ	☐ 4.3 จัดสรรตามความต้องการของสถาบัน
☐ 4.2 จัดสรรตามความต้องการของภาควิชา/คณะอื่น ๆ ☐ 4.4 จัดสรรค่าวายเหตุผลอื่น (โปรดระบุ) _____	

5. สถานบันของท่านมีนโยบายร่วมมือกับรัฐบาล/หน่วยงานต่างประเทศเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือไม่

☐ 5.1 มี	☐ 5.2 ไม่มี
หากมี โปรดระบุ _____	
_____	
_____	
_____	

6. สถานบันของท่านมีนโยบายปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาต่างประเทศหรือไม่

☐ 6.1 มี	☐ 6.2 ไม่มี
หากมี โปรดระบุผลลัพธ์ที่ได้รับ _____	

7. สถานบันของท่านมีนโยบายพัฒนาศักยภาพผู้สอนภาษาต่างประเทศอย่างไร

☐ 7.1 ฝึกอบรม/คุยงาน	☐ 7.2 การเข้าร่วมประชุม/สัมมนา	☐ 7.3 ศึกษาต่อ
_____ คน/ปี	_____ คน/ปี	_____ คน/ปี
ครั้ง/คน		
☐ 7.4 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____		

ตอนที่ 3 การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในสถาบัน

1. ภาษาต่างประเทศที่เปิดสอนในระดับต่าง ๆ และภาษาที่ใช้ในการสอนในระดับนั้น ๆ

1.1 ภาษา _____

ระดับ		ภาษาที่ใช้ในการสอน			
		ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนล้วนๆ	ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนมากกว่าภาษาไทย	ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศที่สอน	ใช้ภาษาไทยล้วนๆ
ป.ตรี	เอก/โท				
	พื้นฐาน				
	เลือกเสรี				
ป.โท	สาขาเฉพาะทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น สาขาภาษาอังกฤษ สาขาภาษาจีน				
	พื้นฐาน				
	อื่น ๆ เช่น สาขาวิชาศาสตร์ ประยุกต์ (โปรดระบุ)				
	_____				

1.2 ภาษา _____

ระดับ		ภาษาที่ใช้ในการสอน			
		ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนล้วนๆ	ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนมากกว่าภาษาไทย	ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศที่สอน	ใช้ภาษาไทยล้วนๆ
ป.ตรี	เอก/โท				
	พื้นฐาน				
	เลือกเสรี				
ป.โท	สาขาเฉพาะทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น สาขาภาษาอังกฤษ สาขาภาษาจีน				
	พื้นฐาน				
	อื่น ๆ เช่น สาขาวิชาศาสตร์ ประยุกต์ (โปรดระบุ)				
	_____				

1.3 ภาษา _____

ระดับ		ภาษาที่ใช้ในการสอน			
		ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนล้วนๆ	ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนมากกว่าภาษาไทย	ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศที่สอน	ใช้ภาษาไทยล้วนๆ
ป.ตรี	เอก/โท				
	พื้นฐาน				
	เลือกเสรี				
ป.โท	สาขาเฉพาะทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น สาขาภาษาอังกฤษ สาขาภาษาจีน				
	พื้นฐาน				
	อื่น ๆ เช่น สาขาวิชาศาสตร์ ประยุกต์ (โปรดระบุ)				
	_____				

1.4 ภาษา _____

ระดับ		ภาษาที่ใช้ในการสอน			
		ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนล้วนๆ	ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนมากกว่าภาษาไทย	ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศที่สอน	ใช้ภาษาไทยล้วนๆ
ป.ตรี	เอก/โท				
	พื้นฐาน				
	เลือกเสรี				
ป.โท	สาขาเฉพาะทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น สาขาภาษาอังกฤษ สาขาภาษาจีน				
	พื้นฐาน				
	อื่น ๆ เช่น สาขาวิชาศาสตร์ ประยุกต์ (โปรดระบุ)				
	_____				

1.5 ภาษา _____

ระดับ		ภาษาที่ใช้ในการสอน			
		ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนล้วนๆ	ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนมากกว่าภาษาไทย	ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศที่สอน	ใช้ภาษาไทยล้วนๆ
ป.ตรี	เอก/โท				
	พื้นฐาน				
	เลือกเสรี				
ป.โท	สาขาเฉพาะทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น สาขาภาษาอังกฤษ สาขาภาษาจีน				
	พื้นฐาน				
	อื่น ๆ เช่น สาขาวิชาศาสตร์ ประยุกต์ (โปรดระบุ) _____				

1.6 ภาษา _____

ระดับ		ภาษาที่ใช้ในการสอน			
		ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนล้วนๆ	ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนมากกว่าภาษาไทย	ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศที่สอน	ใช้ภาษาไทยล้วนๆ
ป.ตรี	เอก/โท				
	พื้นฐาน				
	เลือกเสรี				
ป.โท	สาขาเฉพาะทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น สาขาภาษาอังกฤษ สาขาภาษาจีน				
	พื้นฐาน				
	อื่น ๆ เช่น สาขาวิชาศาสตร์ ประยุกต์ (โปรดระบุ) _____				

1.7 ภาษา _____

ระดับ		ภาษาที่ใช้ในการสอน			
		ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนล้วนๆ	ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนมากกว่าภาษาไทย	ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศที่สอน	ใช้ภาษาไทยล้วนๆ
ป.ตรี	เอก/โท				
	พื้นฐาน				
	เลือกเสรี				
ป.โท	สาขาเฉพาะทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น สาขาภาษาอังกฤษ สาขาภาษาจีน				
	พื้นฐาน				
	อื่น ๆ เช่น สาขาวิชาศาสตร์ ประยุกต์ (โปรดระบุ) _____				

1.8 ภาษา _____

ระดับ		ภาษาที่ใช้ในการสอน			
		ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนล้วนๆ	ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนมากกว่าภาษาไทย	ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศที่สอน	ใช้ภาษาไทยล้วนๆ
ป.ตรี	เอก/โท				
	พื้นฐาน				
	เลือกเสรี				
ป.โท	สาขาเฉพาะทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น สาขาภาษาอังกฤษ สาขาภาษาจีน				
	พื้นฐาน				
	อื่น ๆ เช่น สาขาวิชาศาสตร์ ประยุกต์ (โปรดระบุ) _____				

1.9 ภาษา _____

ระดับ		ภาษาที่ใช้ในการสอน			
		ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนล้วนๆ	ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนมากกว่าภาษาไทย	ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศที่สอน	ใช้ภาษาไทยล้วนๆ
ป.ตรี	เอก/โท				
	พื้นฐาน				
	เลือกเสรี				
ป.โท	สาขาเฉพาะทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น สาขาภาษาอังกฤษ สาขาภาษาจีน				
	พื้นฐาน				
	อื่น ๆ เช่น สาขาวิชาศาสตร์ ประยุกต์ (โปรดระบุ) _____				

1.10 ภาษา _____

ระดับ		ภาษาที่ใช้ในการสอน			
		ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนล้วนๆ	ใช้ภาษาต่างประเทศที่สอนมากกว่าภาษาไทย	ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศที่สอน	ใช้ภาษาไทยล้วนๆ
ป.ตรี	เอก/โท				
	พื้นฐาน				
	เลือกเสรี				
ป.โท	สาขาเฉพาะทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น สาขาภาษาอังกฤษ สาขาภาษาจีน				
	พื้นฐาน				
	อื่น ๆ เช่น สาขาวิชาศาสตร์ ประยุกต์ (โปรดระบุ) _____				

2. จำนวนผู้สอนภาษาต่างประเทศและสถานภาพ

(กรณีอาจารย์สอนมากกว่าหนึ่งภาษา กรุณาบันอาจารย์ท่านนั้นในทั้งสองสถานะ)

ภาษาต่างประเทศ	จำนวนผู้สอนที่เป็นชาวไทย		จำนวนผู้สอนที่เป็นชาวต่างประเทศ	
	อาจารย์ประจำ	อาจารย์พิเศษ	อาจารย์เต็มเวลา	อาจารย์รายชั่วโมง
2.1 อังกฤษ				
2.2 ฝรั่งเศส				
2.3 เยอรมัน				
2.4 สเปน				
2.5 อิตาเลียน				
2.6 จีน				
2.7 ญี่ปุ่น				
2.8 เกาหลี				
2.9 มาเลย์				
2.10 อาหรับ				
2.11 พม่า				
2.12 เบอร์				
2.13 เวียดนาม				
2.14 อื่น ๆ (โปรดระบุ)				

3. จำนวนรวมของผู้เรียนภาษาต่างประเทศทุกชั้นปีทุกระดับในปัจจุบัน

ภาษาต่างประเทศ	จำนวนผู้สอนที่เป็นชาวไทย		จำนวนผู้สอนที่เป็นชาวต่างประเทศ	
	อาจารย์ประจำ	อาจารย์พิเศษ	อาจารย์เต็มเวลา	อาจารย์รายชั่วโมง
2.1 อังกฤษ				
2.2 ฝรั่งเศส				
2.3 เยอรมัน				
2.4 สเปน				
2.5 อิตาเลียน				
2.6 จีน				
2.7 ญี่ปุ่น				
2.8 เกาหลี				
2.9 มาเลย์				
2.10 อาหรับ				
2.11 พม่า				
2.12 เบอร์				
2.13 เวียดนาม				
2.14 อื่น ๆ (โปรดระบุ)				

4. ปัจจัยเสริมในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

- 4.1 ห้องสมุดภาษาต่างประเทศอื่น ๆ นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ

หากมี โปรดระบุภาษา

ภาษา _____

ภาษา _____

ภาษา _____

ภาษา _____

ภาษา _____

ภาษา _____

- 4.2 ห้องปฏิบัติการทางภาษา จำนวน _____ ห้อง รวมจำนวน _____ ที่นั่ง

- 4.3 ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง

- 4.4 คอมพิวเตอร์สำหรับนักศึกษาเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่ไม่ได้อยู่ในศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองหรือห้องปฏิบัติการทางภาษา

- 4.5 ระบบอินเตอร์เน็ต

- 4.6 ซอฟต์แวร์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

4.6.1 โปรแกรมสำหรับสร้างบทเรียน

4.6.4 ห้องเรียนเสมือน (virtual classroom)

4.6.2 โปรแกรมสำหรับสร้างบททดสอบ

4.6.5 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

4.6.3 บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI)

- 4.7 อื่น ๆ เช่น กระดาษข่าว (โปรดระบุ) _____

ตอนที่ 4 ปัญหา

1. ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาต่างประเทศในสถานะของท่าน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1.1 จำนวนอาจารย์สอนน้อยเกินไป	☐ 1.6 ขาดแหล่งเรียนรู้ที่สนับสนุนการเรียนภาษาต่างประเทศ
☐ 1.2 ภาระงานของผู้สอนมากเกินไป	☐ 1.7 ขาดโอกาสทัศนูปกรณ์
☐ 1.3 คุณภาพของผู้สอนต่ำ	☐ 1.8 ขาดการปรับปรุงหลักสูตร
☐ 1.4 คุณภาพของผู้เรียนต่ำ	☐ 1.9 งบประมาณไม่เพียงพอ
☐ 1.5 จำนวนผู้เรียนต่ำห้องมากเกินไป	☐ 1.10 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

ในฐานะผู้รับผิดชอบการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในสถาบัน ท่านมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุง
การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอย่างไร

2.1 ในฐานะผู้บริหารระดับภาควิชา

2.2 ในฐานะผู้บริหารระดับคณะ

2.3 ในฐานะผู้บริหารระดับสถาบัน

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

คณะผู้วิจัย

โครงการวิจัยข้อมูลพื้นฐานเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศระดับอุดมศึกษาในภาคใต้
สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

ภาคผนวก 6

**แบบสอบถามผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา
เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในภาคใต้**

ภาษา _____

แบบสอบถามมีจำนวน 10 หน้า

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสภาพและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ระดับอุดมศึกษาในภาคใต้ ข้อมูลที่ท่านให้ในแบบสอบถามนี้จะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อตัวท่าน แต่จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ต่อการนำไปใช้เพื่อกำหนดนโยบายและแผนพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในระดับภูมิภาคภาคใต้และ ระดับประเทศโดยรวม

คำชี้แจง โปรด勾กาเครื่องหมาย ✓ ลงใน □ และเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. สถาบันที่สังกัด

2. เพศ

☐ 2.1 ชาย	☐ 2.2 หญิง
3. อายุ	☐ 3.1 ต่ำกว่า 25 ปี ☐ 3.2 25 – 30 ปี ☐ 3.3 31 – 35 ปี
	☐ 3.4 36 – 40 ปี ☐ 3.5 41 – 45 ปี ☐ 3.6 46 ปีขึ้นไป

4. วุฒิทางการศึกษา

ระดับ	สถาบัน	ประเทศ	วิชาเอก	วิชาโท
4.1 ปริญญาตรี				
4.2 ปริญญาโท				
4.3 ปริญญาเอก				
4.4 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____				

5. ประสบการณ์การสอนภาษา _____

(ไม่นับรวมระยะเวลาที่ลาศึกษาต่อ ลาเพิ่มพูนความรู้ และอื่นๆ)

5.1 ระดับปริญญาตรี เป็นเวลาประมาณ _____ ปี

สอน □ วิชาเอก/โท

วิชาพื้นฐาน

วิชาเลือกเสรี

5.2 ระดับปริญญาโท เป็นเวลาประมาณ _____ ปี

สอน สาขาเฉพาะทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น สาขาวยาอังกฤษ สาขาวยาจีน

□ วิชาพื้นฐานสำหรับนักศึกษาปริญญาโท เช่น ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

❑ อื่น ๆ เช่น สาขาวิชาศาสตร์ประยุกต์ (โปรดระบุ)

ตอนที่ 2 ภาระงานของผู้สอน

1. จำนวนวิชาและจำนวนชั่วโมงที่สอนในภาคการศึกษาปีงบประมาณ

2. จำนวนผู้เรียนภาษา _____ ตามประسابการณ์การสอนของท่าน

2.1 ระดับปริญญาตรี

2.1.1 วิชาเอก/โท

ทักษะที่สอน	จำนวนผู้เรียนต่อกลุ่ม			
	ต่ำกว่า 10 คน	11 – 20 คน	21 – 30 คน	มากกว่า 30 คน
2.1.1.1 พิจ				
2.1.1.2 พูด				
2.1.1.3 อ่าน				
2.1.1.4 เขียน				
2.1.1.5 บูรณาการ (พิจ พูด อ่าน เขียน)				
2.1.1.6 อื่น ๆ (โปรดระบุ)				

2.1.2 วิชาพื้นฐาน

ทักษะที่สอน	จำนวนผู้เรียนต่อกลุ่ม			
	ต่ำกว่า 10 คน	11 – 20 คน	21 – 30 คน	มากกว่า 30 คน
2.1.2.1 พิจ				
2.1.2.2 พูด				
2.1.2.3 อ่าน				
2.1.2.4 เขียน				
2.1.2.5 บูรณาการ (พิจ พูด อ่าน เขียน)				
2.1.2.6 อื่น ๆ (โปรดระบุ)				

2.1.3 วิชาเลือกเสรี

ทักษะที่สอน	จำนวนผู้เรียนต่อกลุ่ม			
	ต่ำกว่า 10 คน	11 – 20 คน	21 – 30 คน	มากกว่า 30 คน
2.1.3.1 พิจ				
2.1.3.2 พูด				
2.1.3.3 อ่าน				
2.1.3.4 เขียน				
2.1.3.5 บูรณาการ (พิจ พูด อ่าน เขียน)				
2.1.3.6 อื่น ๆ (โปรดระบุ)				

2.2 ระดับปริญญาโท

2.2.1 สาขาวิชาทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น สาขาวิชาอังกฤษ สาขาวิชาจีนระดับปริญญาโท

ทักษะที่สอน	จำนวนผู้เรียนต่อกลุ่ม			
	ต่ำกว่า 10 คน	11 – 20 คน	21 – 30 คน	มากกว่า 30 คน
2.1.3.1 พัง				
2.1.3.2 พุด				
2.1.3.3 อ่าน				
2.1.3.4 เขียน				
2.1.3.5 บูรณาการ (พัง พุด อ่าน เขียน)				
2.1.3.6 อื่น ๆ (โปรดระบุ)				

2.2.2 วิชาพื้นฐาน

ทักษะที่สอน	จำนวนผู้เรียนต่อกลุ่ม			
	ต่ำกว่า 10 คน	11 – 20 คน	21 – 30 คน	มากกว่า 30 คน
2.1.3.1 พัง				
2.1.3.2 พุด				
2.1.3.3 อ่าน				
2.1.3.4 เขียน				
2.1.3.5 บูรณาการ (พัง พุด อ่าน เขียน)				
2.1.3.6 อื่น ๆ (โปรดระบุ)				

3. ภาระงานอื่น ๆ นอกเหนืองานสอนที่ท่านรับผิดชอบในปัจจุบัน เช่น งานบริหาร กรรมการวิชาการ

คณะทำงานปรับปรุงหลักสูตร

ผู้ประสานงานวิชา อาจารย์ที่ปรึกษา

3.1 มี

3.2 ไม่มี

หากมี โปรดระบุ _____

4. ท่านคิดว่าภาระงานโดยรวมของท่าน

4.1 น้อย

4.2 เหมาะสม

4.3 มาก

ตอนที่ 3 ประสบการณ์การใช้ภาษา _____

1. ท่านใช้ภาษา _____ ในกิจกรรมต่อไปนี้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด

	ไม่ใช้เลย	ใช้น้อยที่สุด	ใช้น้อย	ใช้มาก	ใช้มากที่สุด
1.1 ในการสอน					
☐ 1.1.1 ระดับปริญญาตรี					
☐ วิชาเอก/โท					
☐ วิชาพื้นฐาน					
☐ วิชาเลือกเสรี					
☐ 1.1.2 ระดับปริญญาโท					
☐ สาขาวิชาทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาไทยอังกฤษ ภาษาจีน					
☐ วิชาพื้นฐาน					
☐ อื่น ๆ เช่น ภาษาศาสตร์ประยุกต์ (โปรดระบุ) _____					
1.2 ในงานอื่น ๆ นอกเหนือการสอน เช่น งานแปล งานล่าม และงานเขียน					
1.3 ในกิจกรรมประจำวัน เช่น พัฒนาคุณภาพนิรต์ และอ่านหนังสือพิมพ์					

ตอนที่ 4 ประสบการณ์การสอนภาษา _____

	ไม่เลย	บางครั้ง	เป็นประจำ
1. ท่านวางแผนการสอนก่อนสอน			
2. ก่อนท่านจะวางแผนการสอนท่านได้ศึกษารายละเอียด กระบวนการวิชา (course outline)			
3. ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร/การเรียนการสอน			

4. ท่านเคยผลิตผลงานวิชาการประเภทใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ชื่อ)

☐ 4.1 แต่ง/เรียนเรียงคำรา หรือเอกสารคำสอน	☐ 4.4 นำเสนอผลงานวิชาการ
☐ 4.2 งานวิจัย	☐ 4.5 งานแปล
☐ 4.3 เขียนบทความ	☐ 4.6 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

ตอนที่ 5 ความรู้ความสามารถด้านภาษา _____

1. กรุณาระบุทักษะ/เนื้อหาภาษา _____ ท่านถนัดมากที่สุดตามลำดับ 3 รายการ โดยเดิมหมายเลขอลงใน หน้าหัวข้อ (หมายเลข 1 หมายถึง ถนัดมากที่สุด)

☐ 1.1 พัง	☐ 1.2. พูด	☐ 1.3 อ่าน	☐ 1.4 เขียน
☐ 1.5 ไวยากรณ์	☐ 1.6 ศัพท์	☐ 1.7 ล่าม	☐ 1.8 แปล

2. กรุณาระบุทักษะ/เนื้อหาภาษา _____ ที่ท่านถนัดน้อยที่สุดตามลำดับ 3 รายการ โดยเดิมหมายเลขอลงใน หน้าหัวข้อ

(หมายเลข 1 หมายถึง ถนัดน้อยที่สุด)

☐ 2.1 พัง	☐ 2.2 พูด	☐ 2.3 อ่าน	☐ 2.4 เขียน
☐ 2.5 ไวยากรณ์	☐ 2.6 ศัพท์	☐ 2.7 ล่าม	☐ 2.8 แปล

3. ท่านเคยรับการทดสอบเพื่อประเมินความรู้ความสามารถด้านภาษา _____ หรือไม่

☐ 3.1 เคย	☐ 3.2 ไม่เคย

หากเคย กรุณาระบุชื่อการทดสอบนี้ (เช่น TOEFL IELTS) ปีที่ทดสอบ และคะแนนที่ได้ครึ่งล่างสุดของการทดสอบแต่ละประเภท

ชื่อการทดสอบ	1. _____ ปี _____ คะแนนที่ได้ _____
	2. _____ ปี _____ คะแนนที่ได้ _____
	3. _____ ปี _____ คะแนนที่ได้ _____

4. ท่านคิดว่าท่านมีความรู้ภาษา _____ หมายความว่าจะเป็นผู้สอนภาษา _____ มากน้อยเพียงใด

	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด
4.1 ระดับปริญญาตรี				
☐ วิชาเอก/โท				
☐ วิชาพื้นฐาน				
☐ วิชาเลือกเสรี				
4.2 ระดับปริญญาโท				
☐ สาขาวิชาทาง ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น สาขาวิชาอังกฤษ สาขาวิชานิ泊ล				
☐ วิชาพื้นฐาน				
☐ อื่น ๆ เช่น สาขาวิชาศาสตร์ประยุกต์ (โปรดระบุ)				

โปรดระบุเหตุผล

ตอนที่ 6 การพัฒนาศักยภาพภาษา _____ และการสอนภาษา _____

1. กรุณาให้ข้อมูลประสบการณ์การไปอบรม ดูงาน ประชุม/สัมมนาและเสนอผลงานวิชาการในต่างประเทศของท่าน

ประสบการณ์	ประเทศ	เรื่อง		ระยะเวลา	ปีพ.ศ.
		เกี่ยวกับภาษา _____ และการสอนภาษา _____	ไม่เกี่ยวกับภาษา _____ และการสอนภาษา _____		
อบรม					
ดูงาน					
ประชุม/สัมมนา					
เสนอผลงาน วิชาการ					

2 กรุณาให้ข้อมูลประสบการณ์การไปอบรม ดูงาน และเสนอผลงานวิชาการที่เกี่ยวกับภาษา _____ และการสอนภาษา _____
ภายในประเทศไทยในช่วง 5 ปีที่ผ่านมาของท่าน

ประสบการณ์	เรื่อง	ระยะเวลา	ปีพ.ศ.
อบรม			
ดูงาน			
เสนอผลงาน วิชาการ			

3. ในช่วง 3 ปีที่ผ่านมาทำなんได้ไปประชุม/สัมมนาในประเทศในหัวข้อที่เกี่ยวกับภาษา _____ และ การสอนภาษา _____ เนื่องปีละ _____ ครั้ง
4. ทำนพัฒนาความรู้และทักษะภาษา _____ ด้วยวิธีการต่อไปนี้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด

	ไม่ทำเลย	ทำน้อยที่สุด	ทำน้อย	ทำมาก	ทำมากที่สุด
4.1 เรียนเพิ่มเติมด้วยตนเอง เช่น ฟังเพลง อ่านตำรา					
4.2 ฟังข่าวภาษาต่างประเทศ					
4.3 อ่านหนังสือ/สิ่งพิมพ์ภาษาต่างประเทศ					
4.4 เขียนจดหมายติดต่อกับชาวต่างประเทศ					
4.5 สนทนากับชาวต่างประเทศ					
4.6 ฟังเพลง/คุณภาพนثرเสียงในทีลีน					
4.7 สืบค้นข้อมูลทางอินเตอร์เน็ต					
4.8 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____					

5. กรุณาระบุทักษะ/เนื้อหาภาษา _____ ที่ทำน้องการพัฒนามากที่สุดตามลำดับ 3 รายการ โดยเดิม หมายเลขอลงใน หน้าหัวข้อ (หมายเลข 1 หมายถึง ต้องการพัฒนามากที่สุด)
- 5.1 พัง 5.2 พูด 5.3 อ่าน 5.4 เขียน
 5.5 ไวยากรณ์ 5.6 ศัพท์ 5.7 ล่าม 5.8 แปล

ตอนที่ 7 ปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษา _____

1. ทำนิดคิดว่าปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษา _____ ของท่านมาจากสาเหตุต่าง ๆ ต่อไปนี้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด

	ไม่เป็นปัญหาเลย	เป็นปัญหาน้อยที่สุด	เป็นปัญหาน้อย	เป็นปัญหามาก	เป็นปัญหามากที่สุด
1.1 เวลาสำหรับการเรียนการสอนน้อยเกินไป					
1.2 ภาระงานโดยรวมของผู้สอนมากเกินไป					
1.3 ปัจจัยความรู้ข้างภาษา _____ ของผู้สอน					
1.4 ขาดความรู้ใหม่ ๆ เกี่ยวกับวิธีการสอน					
1.5 ขาดการสนับสนุนจากสถาบัน					
1.6 ขาดตัวอุปกรณ์การสอน					
1.7 จำนวนผู้เรียนในชั้นมากเกินไป					
1.8 ผู้เรียนไม่มีความพร้อม					
1.9 สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม					
1.10 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____					

ตอนที่ 8 ทัศนคติค่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

1. ท่านคิดว่าภาษาต่างประเทศใดจำเป็นสำหรับนักศึกษาไทย (กรุณาระบุตามลำดับความสำคัญ)

- 1.1 _____
- 1.2 _____
- 1.3 _____
- 1.4 _____

2. ท่านคิดว่าการเรียนการสอนภาษา _____ ควรเน้นทักษะ/เนื้อหาต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

	ระดับปริญญาตรี				ระดับปริญญาโท			
	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด
2.1 พัง								
2.2 พูด								
2.3 อ่าน								
2.4 เขียน								
2.5 ไวยากรณ์								
2.6 ศัพท์								
2.7 แปล								
2.8 ล่าม								
2.9 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____								

3. ในการสอนภาษา _____ ท่านใช้กิจกรรมเสริมทักษะต่อไปนี้ส่งเสริมการเรียนหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

	ไม่ใช้เลย	ใช้น้อยที่สุด	ใช้น้อย	ใช้มาก	ใช้มากที่สุด
3.1 ร้องเพลง					
3.2 เล่นเกมทางภาษา					
3.3 เล่นละคร					
3.4 เล่าเรื่อง					
3.5 พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน					
3.6 แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม					
3.7 เขียนบันทึกประจำวัน					
3.8 โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต					
3.9 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____					

4. จากประสบการณ์การสอนของท่าน กิจกรรมเสริมทักษะใดต่อไปนี้ท่านใช้แล้วได้ผลในการส่งเสริมการเรียนภาษา _____ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
☐ 4.1 ร้องเพลง	☐ 4.4 เล่าเรื่อง	☐ 4.7 เขียนบันทึกประจำวัน
☐ 4.2 เล่นเกมทางภาษา	☐ 4.5 พูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	☐ 4.8 โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต
☐ 4.3 เล่นละคร	☐ 4.6 แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่ม	☐ 4.9 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

5. ท่านเลือกสอนภาษา _____ ด้วยเหตุผลใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
☐ 5.1 มีความเชี่ยวชาญด้านภาษา	☐ 5.4 มีใจรักการสอน
☐ 5.2 มีใจรักด้านภาษา	☐ 5.5 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____
☐ 5.3 สำเร็จการศึกษาด้านภาษาที่สอน	

6. ท่านมีความพึงพอใจในการเป็นผู้สอนภาษา _____ เพียงใด
 6.1 มากที่สุด   6.2 มาก   6.3 น้อย   6.4 น้อยที่สุด
 โปรดระบุเหตุผล
-
-
-

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

คณะผู้วิจัย

โครงการวิจัยข้อมูลพื้นฐานเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศระดับอุดมศึกษาในภาคใต้
 สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนสนับสนุนการวิจัย

ภาคผนวก 7

แบบสอบถามผู้เรียนในสถานบันอุดมศึกษา เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในภาคใต้

ภาษา _____

แบบสอบถามมีจำนวน 6 หน้า

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสภาพและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ระดับอุดมศึกษาในภาคใต้ ข้อมูลที่ท่านให้ในแบบสอบถามนี้จะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อตัวท่าน แต่จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการนำไปใช้เพื่อกำหนดนโยบายและแผนพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในระดับภูมิภาคภาคใต้และระดับประเทศโดยรวม

คำอธิบาย โปรด勾เครื่องหมาย ✓ ลงใน และเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อสถาบัน _____
2. เพศ

☐ ชาย	☐ หญิง
------------------------------	-------------------------------
3. อายุ _____ ปี
4. ท่านเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ _____ คณะ _____

ระดับ	☐ 4.1 ปริญญาตรี	☐ วิชาเอก _____	☐ วิชาโท _____
	☐ 4.2 ปริญญาโท	สาขาวิชา _____	
5. เชื้อชาติ

☐ 5.1 ไทย	☐ 5.2 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____
----------------------------------	--
6. สัญชาติ

☐ 6.1 ไทย	☐ 6.2 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____
----------------------------------	--
7. ภูมิลำเนา (จังหวัด) _____
8. อาชีพของบิดามารดา/ผู้ปกครอง

อาชีพ	บิดา	มารดา	ผู้ปกครอง (กรณีผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายไม่ใช่บิดามารดา หรือตัวท่านเอง)
8.1 รับจ้าง			
8.2 เกษตรกร			
8.3 ค้าขาย			
8.4 ธุรกิจส่วนตัว			
8.5 รับราชการ			
8.6 พนักงานรัฐวิสาหกิจ			
8.7 อื่น ๆ (โปรดระบุ)			

9. รายได้ต่อเดือนโดยรวมของบิดามารดา/ผู้ปกครอง

- 9.1 ต่ำกว่า 10,000 บาท   9.3 20,001 บาท – 30,000 บาท
 9.2 10,001 บาท – 20,000 บาท   9.4 30,001 บาท ขึ้นไป

10. (สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี)

10.1 ท่านสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียน _____

อำเภอ _____ จังหวัด _____

10.2 ท่านเข้าเรียนระดับปริญญาตรีโดยระบบ

- 10.2.1 สอบคัดเลือกโดยทบทวนมหาวิทยาลัย (สอบรวม) 10.2.3 สอบคัดเลือกโดยคณะกรรมการ (โกรงการพิเศษ)
 10.2.2 สอบคัดเลือกโดยสถาบัน (สอบตรง)   10.2.4 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

11. (สำหรับนักศึกษาปริญญาโท)

ท่านสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสถาบัน/มหาวิทยาลัย _____

12. คะแนนเฉลี่ยสะสมในหลักสูตรที่ท่านกำลังศึกษา (ถ้ามี)

- 12.1 ระดับปริญญาตรี _____ 12.2 ระดับปริญญาโท _____

13. ท่านใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันบ้างหรือไม่

- 13.1 ใช่ 13.2 ไม่ใช่

หากใช่ โปรดระบุภาษาและทักษะที่ใช้ _____

ภาษาที่ใช้	ทักษะที่ใช้			
	ฟัง	พูด	อ่าน	เขียน
1.				
2.				
3.				

14. ภาษาต่างประเทศที่ท่านเคยเรียน (ตอบได้มากกว่า 1 ช่อง)

☐ 14.1 อังกฤษ	☐ 14.5 อิตาเลียน	☐ 14.9 猛烈	☐ 14.12 เนมร
☐ 14.2 ฝรั่งเศส	☐ 14.6 จีน	☐ 14.10 อาหรับ	☐ 14.13 เวียดนาม
☐ 14.3 เยอรมัน	☐ 14.7 สหพัน	☐ 14.11 พม่า	☐ 14.14 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____
☐ 14.4 สเปน	☐ 14.8 เกาหลี		

15. ภาษาต่างประเทศที่ท่านกำลังเรียน (ตอบได้มากกว่า 1 ช่อง)

☐ 15.1 อังกฤษ	☐ 15.5 อิตาเลียน	☐ 15.9 猛烈	☐ 15.12 เนมร
☐ 15.2 ฝรั่งเศส	☐ 15.6 จีน	☐ 15.10 อาหรับ	☐ 15.13 เวียดนาม
☐ 15.3 เยอรมัน	☐ 15.7 สหพัน	☐ 15.11 พม่า	☐ 15.14 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____
☐ 15.4 สเปน	☐ 15.8 เกาหลี		

16. ท่านเรียนภาษา _____ เพาะ (ตอบได้มากกว่า 1 ช่อง)

☐ 16.1 ความสนิจ	☐ 16.3 มีประโยชน์
☐ 16.2 หลักสูตรบังคับ	☐ 16.4 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

17. ท่านเริ่มเรียนภาษา _____ ในระดับใด

☐ 17.1 อนุบาล	☐ 17.2 ประถม	☐ 17.3 มัธยม	☐ 17.4 มหาวิทยาลัย

18. ครุภาษา _____ คนแรกของท่านเป็นชาติ

☐ 18.1 ไทย	☐ 18.2 ต่างประเทศ

19. กรุณาระบุผลการเรียนภาษา _____ ที่ท่านเคยได้รับในระดับอุดมศึกษา

(สำหรับนักศึกษาระดับปวชญญาตรีชั้นปีที่ 1 ให้ระบุผลการเรียนในภาคการศึกษาสุดท้ายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย)

19.1 ผลการเรียนสูงสุด A B⁺/B C⁺/C D⁺/D E/F

19.2 ผลการเรียนต่ำสุด A B⁺/B C⁺/C D⁺/D E/F

ตอบที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษา _____ และการเรียนภาษา _____

คำชี้แจง โปรด勾กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

	ไม่เลย	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด
1. ท่านชอบเรียนภาษา _____ มากน้อยเพียงใด					
2. ท่านคิดว่าภาษา _____ มีประโยชน์ในด้านต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด					
2.1 การศึกษา					
2.2 การทำงาน					
2.3 ชีวิตประจำวัน					
3. ท่านได้แรงจูงใจในการเรียนภาษา _____ จากบุคคล ต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด					
3.1 ครูไทย					
3.2 ครูชาวต่างประเทศ					
3.3 พ่อแม่					
3.4 เพื่อน					
3.5 บุคคลในวงการบันเทิง/สื่อ					
3.6 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____					
4. ท่านมีทักษะภาษา _____ ต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด					
4.1 การฟัง					
4.2 การพูด					
4.3 การอ่าน					
4.4 การเขียน					

	ไม่เลย	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด
5. ท่านต้องการปรับปรุงทักษะภาษา _____ ต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด					
5.1 การฟัง					
5.2 การพูด					
5.3 การอ่าน					
5.4 การเขียน					
6. ท่านใช้ภาษา _____ ในการทำกิจกรรม ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด					
6.1 การคุยหานั่ง					
6.2 การฟังเพลง					
6.3 การสนทนากับเจ้าของภาษา					
6.4 การเรียนรู้วัฒนธรรมเจ้าของภาษา					
6.5 การฟัง พูด อ่าน เขียนในชั้นเรียน					
6.6 การสอนในชั้นเรียน					
6.7 การสอนเพื่อเรียนต่อ					
6.8 การทำงาน					
6.9 อื่นๆ (โปรดระบุ) _____					
7. กิจกรรมต่อไปนี้ มีประโยชน์และช่วยพัฒนาทักษะการ ใช้ภาษา _____ ของท่านมากน้อยเพียงใด					
7.1 การร้องเพลง					
7.2 การเล่นเกมทางภาษา					
7.3 การเล่าเรื่อง					
7.4 การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน					
7.5 การเล่นละคร					
7.6 การเรียนรู้ด้วยตนเองจากคำราส់อ และอื่นๆ					
7.7 การทายปัญหา					
7.8 อื่นๆ (โปรดระบุ) _____					
8. ท่านต้องการฝึกทักษะภาษา _____ ในต่างประเทศ มากน้อยเพียงใด					

ตอนที่ 3 กิจกรรมเสริมการเรียนรู้ภาษา _____

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

1. ท่านมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษา _____ จากแหล่งเรียนรู้/สื่อ/กิจกรรมต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

	ไม่เลย	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด
1.1 หนังสือ/สิ่งพิมพ์					
1.2 ตำราเรียน					
1.3 เพลง					
1.4 รายการวิทยุ					
1.5 รายการโทรทัศน์					
1.6 ภาพข่าว					
1.7 โปรแกรมคอมพิวเตอร์/อินเตอร์เน็ต					
1.8 ศูนย์การเรียนรู้/ห้องทดลอง (self - access center)					
1.9 กิจกรรมค่ายภาษาต่างประเทศ					
1.10 การสนทนากับเจ้าของภาษา					
1.11 การฝึกทำแบบฝึกหัดและข้อสอบ					
1.12 การเรียนเสริมทักษะจากแหล่งภายนอก					
1.13 การไปต่างประเทศ					
1.14 การทำงาน					
1.15 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____					

ตอนที่ 4 พฤติกรรมการเรียนภาษา _____

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

1. ท่านมีพฤติกรรมการเรียนภาษา _____ ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

	ไม่เลย	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด
1.1 เข้าเรียนสม่ำเสมอ					
1.2 ทบทวนบทเรียน					
1.3 ส่งงาน/การบ้าน					
1.4 ปรึกษาเพื่อนเกี่ยวกับบทเรียน					
1.5 ปรึกษาอาจารย์เกี่ยวกับบทเรียน					
1.6 ค้นคว้าเพิ่มเติมจากห้องสมุด/ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง					
1.7 ค้นคว้าเพิ่มเติมจากอินเตอร์เน็ต					
1.8 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____					

ตอนที่ 5 การใช้ภาษา _____ ในอนาคต

คำชี้แจง โปรด勾เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

1. เมื่อท่านจะการศึกษา หากมีโอกาสศึกษาต่อ

	ไม่เลข	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด
1.1 ท่านมีความประสงค์จะศึกษาต่อทันที					
1.2 ท่านมีความประสงค์จะศึกษาต่อในสถาบัน					
1.2.1 ในประเทศไทย					
1.2.2 ต่างประเทศ					
1.3 ท่านคิดว่าจะมีโอกาสได้ใช้ภาษา _____ เพื่อการเรียนต่อ					
1.4 ท่านมีความพร้อมในการใช้ภาษา _____ เพื่อการเรียนต่อ					

2. เมื่อท่านจะการศึกษา หากมีโอกาสทำงาน

	ไม่เลข	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด
2.1 ท่านมีความประสงค์จะทำงานทันที					
2.2 ท่านมีโอกาสได้ใช้ภาษา _____ เพื่อการทำงาน					
2.3 ท่านมีความพร้อมในการใช้ภาษา _____ เพื่อการทำงาน					

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

คณะผู้วิจัย

โครงการวิจัยข้อมูลพื้นฐานเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศระดับอุดมศึกษาในภาคใต้
สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

ภาคผนวก 8

ความเห็นของผู้บริหารเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

1. ปัญหานुค-la-ก-ร

ปัญหา/ข้อสังเกต/ข้อเสนอแนะ	ระดับผู้บริหารที่ระบุปัญหา		
	สถาบัน	คณะ	ภาควิชา
1. การขาดแคลนบุคลากร			
1.1 การขาดแคลนอาจารย์			
1.1.1 จำนวนอาจารย์กับภาระงานไม่สมดุลกัน อาจารย์มีภาระงานสอนมากเกินไป ทำให้ส่งผลถึงการทำงาน การเตรียมตัว การเตรียมสอน การค้นคว้าวิจัย การสืบค้น เทคนิคการสอนใหม่ๆมาให้นักศึกษา การเปิดรายวิชา เลือกเสรี ควรจัดสรรงบประมาณสำหรับอาจารย์เพียงพอ	1. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 2. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3	1. สถาบันราชภัฏ (ความถี่ = 2) 2. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 3. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 4. มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ของรัฐ	1. สถาบันราชภัฏ 2. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 3. มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ
1.1.2 อาจารย์ขาดต่างประเทศมีจำนวนน้อย ผู้เรียนไม่มีโอกาสเรียนกับเจ้าของภาษาอย่างทั่วถึง สถาบันควรสนับสนุนงบประมาณการจ้างอาจารย์พิเศษชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษาชั้นปัจจุบันยังหาได้ยากมาก	1. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 2. มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ	1. สถาบันราชภัฏ (ความถี่ = 2) 2. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2	
1.1.3 อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศมีภาระต้องช่วยงานอื่นๆมาก			มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3
รวมความคิดเห็นการขาดแคลนอาจารย์	4	9	4
1.2 การขาดแคลนบุคลากรสนับสนุน		สถาบันราชภัฏ	
1.2.1 เจ้าหน้าที่มีจำนวนน้อย สถาบันควรสนับสนุน			
1.2.2 การจัดการ/บริหารอาจารย์ขาดต่างประเทศ ควรจะทำให้มีประสิทธิภาพ การจัดซื้อ การขอ work permit และการขอต่อ visa ควรจะมีบุคลากรที่มีความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับอาจารย์ชาวต่างประเทศและผู้ประสานงานในการดำเนินการกับทางวิทยาเขต อาจต้องปรับปรุงโครงสร้างการบริหาร จัดหน่วยงานที่มีความรู้ภาษาต่างประเทศทำงานด้านวิเทศสัมพันธ์ ทุกวิทยาเขตจำเป็นต้องมีหน่วยงาน International Office ที่มีคุณชื่อสามารถแลกเปลี่ยนดำเนินการด้านต่างประเทศ		มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3	มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3
รวมความคิดเห็นการขาดแคลนบุคลากรสนับสนุน	-	2	1

1 ปัญหานุค-la-กර (ต่อ)

ปัญหา/ข้อสังเกต/ข้อเสนอแนะ	ระดับผู้บริหารที่ระบุปัญหา		
	สถาบัน	คณะ	ภาควิชา
2. การพัฒนาอาจารย์ 2.1 อาจารย์ผู้สอนควรได้รับการพัฒนาด้านความสามารถในการใช้ภาษาและด้านอื่นๆที่เกี่ยวข้องอย่างอ่อนน้อมและเป็นระบบ เช่น ลักษณะการเรียนการสอนภาษา วิธีการสอนและการสอบ ภาษาศาสตร์ประยุกต์ ESP	1. สถาบันราชภัฏ 2. มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ	1. สถาบันเทคโนโลยี ราชมงคล 2. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 3. มหาวิทยาลัยในกำกับ ของรัฐ	มหาวิทยาลัยใน กำกับของรัฐ
2.2 ควรมีความร่วมมือกับสถาบันที่ในและต่างประเทศ เพื่อให้อาจารย์และนักศึกษาได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ และโลกทัศน์ การแลกเปลี่ยนควรกระทำในระดับที่เท่าเทียมกัน คือมีทั้งให้และรับ	มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3	สถาบันราชภัฏ	สถาบันราชภัฏ
2.3 ควรจัดหาทุนสนับสนุนให้อาจารย์ได้มีโอกาสไปต่างประเทศในโอกาสต่างๆ เช่น ประชุมเชิงวิชาการ ฝึกอบรมระยะสั้น	สถาบันราชภัฏ		
2.4 ควรเพิ่มมาตรฐานการใช้ภาษาต่างประเทศของอาจารย์ ผู้สอนโดยการให้อาจารย์มีประสบการณ์ตระหนักรู้ ภาษาที่สอนในสถานการณ์จริง ซึ่งจะช่วยให้รู้และเข้าใจลึกซึ้ง “สังคม” ของภาษาต่างประเทศนั้นๆ		สถาบันเทคโนโลยีราช มงคล	
2.5 ควรมี Collaboration และ Cooperation กับสถาบันการสอนภาษาอังกฤษที่มีความเชี่ยวชาญด้าน ELT และ ESP เพื่อการเรียนรู้และพัฒนาอาจารย์		มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1	
2.6 ควรส่งอาจารย์ไปประเทศเจ้าของภาษาทุกๆ 3-5 ปี		มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1	
2.7 ควรเปิดสอนในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี เพื่อให้ อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศได้มีโอกาสทำงานด้านวิชาการ โดยเฉพาะงานวิจัยมากขึ้น		มหาวิทยาลัยในกำกับ ของรัฐ	
รวมความคิดเห็นที่ระบุปัญหาการพัฒนาอาจารย์	4	8	2
รวมความคิดเห็นที่ระบุปัญหานุค-la-กරทั้งหมด	8	19	7

2. ปัญหาหลักสูตร

ปัญหา/ข้อสังเกต/ข้อเสนอแนะ	ระดับผู้บริหารที่ระบุปัญหา		
	สถาบัน	คณะ	ภาควิชา
1. ต้องให้นักศึกษาเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมให้ครบ 12 หน่วยกิตตามเกณฑ์ของคณะกรรมการอุดมศึกษา ในปัจจุบันรายวิชานั้นคับดรามาโครงสร้างของหลักสูตรน้อยเกินไป ไม่เพียงพอที่จะพัฒนาให้นักศึกษามีทักษะถึงขั้นใช้การได้ ควรเพิ่มวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับของทุกวิชาเอก และควรจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ปี 1-4	สถาบันราชภัฏ	สถาบันราชภัฏ (2)	1. สถาบันราชภัฏ 2. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1
2. ควรเรื่อมโยง/บูรณาการการใช้ภาษาบังคับการศึกษาในสาขาวิชาเอกของนักศึกษาหรือวิชาอื่นๆ ที่สามารถบูรณาการได้	มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ	สถาบันราชภัฏ	1. สถาบันราชภัฏ 2. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1
3. ควรปรับปรุงหลักสูตรให้ใช้ได้กับความเป็นจริง และมีประโยชน์ในงานอาชีพต่อไปในอนาคต		มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3	
4. อาจารย์และนักศึกษาควรมีความเข้าใจตรงกันเกี่ยวกับ จุดประสงค์และมาตรฐานของหลักสูตร		สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล	สถาบันราชภัฏ
5. เป้าหมายของหลักสูตรควรชัดเจนและไม่เกินความจริง โดยคำนึงถึงพื้นฐานความสามารถของนักศึกษา เช่น ผู้เรียนซึ่งมีพื้นฐานด้านภาษาอ่อนมากต้องอ่านคำราภาษาอังกฤษ 1 เล่มได้ในเวลา 3 วัน			มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ
6. หากสามารถเพิ่มความหลากหลายของภาษาต่างประเทศ ที่เปิดสอนได้ก็จะดี ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงงบประมาณที่จะมาสนับสนุนด้วย		มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3	
7. หลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐานที่ใช้เหมือนกันหมดทุกคน ทุกมหาวิทยาลัยย่อมไม่เกิดผล เพราะผู้เรียนต่างสาขาวิชาบังคับอาจมีเป้าหมายในการเรียนภาษาต่างประเทศต่างกัน			มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ
8. การจัดหลักสูตรอบรมภาษาต่างประเทศต่างๆ ระยะสั้น โดยมีงบประมาณสนับสนุนอย่างเพียงพอ	สถาบันราชภัฏ	สถาบันราชภัฏ (2)	สถาบันราชภัฏ
9. ควรให้นักศึกษาทุกคนเรียน ESP ทุกเทอมจนกระหึ่งจากการศึกษา			สถาบันราชภัฏ
10. ควรเสริมไวยากรณ์เพื่อเพิ่มความแกร่งทางด้านการอ่านและเขียนให้แก่นักศึกษา และควรปูพื้นฐานการอออกเสียง (Phonetics) เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูด (2)			สถาบันราชภัฏ
11. ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นกรณีพิเศษ เช่น ฝึกอบรมเป็นระยะๆ เพื่อนำวัสดุตามโครงการ Exit Exam			สถาบันราชภัฏ

2. ปัญหาหลักสูตร (ต่อ)

ปัญหา/ข้อสังเกต/ข้อเสนอแนะ	ระดับผู้บริหารที่ระบุปัญหา		
	สถาบัน	คณะ	ภาควิชา
12. ให้ผู้เรียนเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกเสรี		สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล	
13. ตารางเรียนของคณะอุดสาหกรรมบริการแห่งมหาชนนักศึกษาไม่มีทางเลือก ต้องเรียนภาษาไปตาม package ที่จัดให้ ส่งผลให้นักศึกษาที่เก่งภาษาหรือเก่งคำนวณต้องเลือก package เดียวกับนักศึกษาที่ไม่เก่ง เป็นการเสียโอกาส และทำให้ยากต่อการสอน การแก้เฉพาะภาษาอย่างเดียวจะไม่ประสบผลสำเร็จ คณะจะต้องจัดโปรแกรมการเรียนในลักษณะของ modules และให้นักศึกษาลงทะเบียนวิชาต่างๆรวมทั้งภาษาใน module ที่จัดให้ แต่ตรงกับระดับของตัวเอง			มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3
14. ควรปรับพื้นฐาน/ระดับภาษาให้นักศึกษาเข้าใหม่เพื่อเตรียมความพร้อมในการเรียน เช่น จัด remedial course ก่อนเปิดเทอมเพื่อให้นักศึกษาได้รับการปรับพื้นฐาน/ระดับภาษาก่อน และใช้เงินเรียนรายวิชาปกติ		สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล	1. สถาบันราชภัฏ 2. มหาวิทยาลัยของรัฐวิทยาเขต 2 3. มหาวิทยาลัยของรัฐวิทยาเขต 3
รวมความคื้อการระบุปัญหาหลักสูตร	4	13	15

3. ปัญหาปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนการสอน

ปัญหา/ข้อสังเกต/ข้อเสนอแนะ	ระดับผู้บริหารที่ระบุปัญหา		
	สถาบัน	คณะ	ภาควิชา
1. ควรมี self-access ที่สมมูลน์แบบ มีระบบอินเตอร์เน็ต รวมทั้งสื่อการเรียนที่เหมาะสม	1. สถาบันราชภัฏ 2. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2	1. สถาบันราชภัฏ 2. มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ 3. มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ วิทยาเขต 1 4. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2	1. สถาบันราชภัฏ 2. สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล 3. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 4. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2

2. ควรจัดระบบการบริการสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองให้อีกด้วยนักศึกษามากที่สุด เช่น นักศึกษาทุกคนเข้าไปใช้ได้ เวลาเปิด-ปิดที่เหมาะสม	สถาบันราชภัฏ	สถาบันราชภัฏ	สถาบันราชภัฏ
3. ขาดเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ทันสมัย 乎 พึงเสียหายด้วยตัว และห้องที่บ้านสถาบันควรสนับสนุนงบประมาณปรับปรุง ห้องปฏิบัติการทางภาษาให้ทันสมัยมากขึ้น ให้ทุกห้อง สามารถใช้สื่อแบบ multi media ได้	มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 (2)		มหาวิทยาลัยของ รัฐ วิทยาเขต 2
4. ควรผลิตสื่อประเภท CAI และ Virtual classroom เพื่อ ใช้ในการเรียนการสอนให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รายวิชาที่มีนักศึกษาลงทะเบียนจำนวนมาก ตลอดจน พัฒนาศักยภาพของผู้สอนให้สามารถใช้สื่อเหล่านี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2		มหาวิทยาลัยของ รัฐ วิทยาเขต 2
5. ควรจัดหา software ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศ เช่น CAI Virtual classroom	มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2		
6. ห้องเรียนแคมปัสห้องมีเก้าอี้และโต๊ะไม่พอ กับจำนวน นักศึกษาที่เข้าเรียน	มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2		
รวมความคิดเห็นนี้ปัญหาปัจจัยที่ส่งเสริมการ เรียนการสอน	8	4	7

4. ปัญหารการเรียนการสอน

ปัญหา/ข้อสังเกต/ข้อเสนอแนะ	ระดับผู้บริหารที่ระบุปัญหา		
	สถาบัน	คณะ	ภาควิชา
1. สอนแบบ teacher-centered มากกว่า student-centered	1. สถาบันราชภัฏ 2. มหาวิทยาลัยของ รัฐ วิทยาเขต 2		
2. การเรียนการสอนควรเน้นให้นักศึกษาฝึกในลักษณะ two-way communication และหลีกเลี่ยงการเรียนแบบ passive learning นักศึกษาไม่ควรเป็นเพียงผู้ฟังบรรยาย และไม่มีโอกาสได้ตอบโดยใช้ส่วนหนึ่งของร่วมกระบวนการ			สถาบันเทคโนโลยี ราชมงคล
3. อาจารย์ควรมอบหมายให้นักศึกษาทำงาน นอกเหนือจากในห้องเรียน เพื่อให้โอกาสแก่นักศึกษาได้ฝึก ปฏิบัติและเรียนรู้จากการสถานการณ์จริง เช่น พนบประเจ้าของ ภาษา ค้นคว้าทาง internet ส่ง email สืบค้นจาก database			สถาบันราชภัฏ
4. อาจารย์ผู้สอนควรพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนให้มาก ที่สุดเท่าที่จะมากได้			สถาบันราชภัฏ
5. มีการจัดกิจกรรมเสริมสภาพกลุ่มหรือเฉพาะทักษะ ใน ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง			มหาวิทยาลัยของ รัฐ วิทยาเขต 2

4. ปัญหาการเรียนการสอน (ต่อ)

ปัญหา/ข้อสังเกต/ข้อเสนอแนะ	ระดับผู้บริหารที่ระบุปัญหา		
	สถาบัน	คณะ	ภาควิชา
6. การเรียนภาษาต่างประเทศต้องการฝึกทักษะในสัดส่วนที่ไม่น้อยกว่าความรู้ด้านวิชาการ ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญกับการฝึกทักษะมากกว่าที่เป็นอยู่ โดยจัดกระบวนการเรียนการสอน กิจกรรมการเรียนรู้ และ ออกแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับการฝึกทักษะ		มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ	
7. ภาควิชาที่รับผิดชอบการสอนจะมีจำนวนนักศึกษาประมาณ 20 คนในแต่ละชั้นเรียน ซึ่งจะเป็นปัญหาในการที่จะจัดสรรทรัพยากรสนับสนุน ทั้งเรื่องอาคาร/ห้องเรียน อาจารย์ผู้สอน และค่าตอบแทน		มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3	
8. จำนวนนักศึกษาต้องถูกลimits เนื่องจากเกินไป ทำให้ฝึกทักษะได้ไม่ทั่วถึง แม้จะมีสื่ออย่างอื่นมาช่วย การฝึกทักษะโดยตรงกับผู้สอนที่เข้าใจเป็นอยู่ หากจะให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง ควรลดขนาดชั้นเรียนให้เหมาะสมกับการสอนภาษา เช่น การสอนทักษะการพูด และการเขียน ควรอยู่ในจำนวน 20-25 คน การสอนทักษะ การอ่าน ควรอยู่ในจำนวน 30-35 คน/จำนวนนักศึกษาต่ออาจารย์ ควรไม่เกินกี่โมดูล 15-20 คนในวิชาภาษาต่างประเทศทุกภาษาที่ต้องฝึกทักษะตลอดเวลา 1/20-30 ถ้าจะมากที่สุดแล้ว	1. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 2. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3	1. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1 2. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2	1. มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2 (2) 2. มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ
9. ควรมีวิธีที่สามารถประเมินความสามารถในการสนับสนุนผู้สอนและส่งเสริมให้นักศึกษาเรียน EL และ ESP ที่เปิดสอนอย่างมีประสิทธิผลภายใต้ข้อจำกัดที่คณะนี้อยู่อย่างมีประสิทธิภาพและมีผลลัพธ์ตามหลักสูตร		มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1	
รวมความคืบหน้าการเรียนการสอน	4	5	6

5. ปัญหาการบริหารจัดการ

ปัญหา/ข้อสังเกต/ข้อเสนอแนะ	ระดับผู้บริหารที่ระบุปัญหา		
	สถาบัน	คณะ	ภาควิชา
1. นโยบายการสอนภาษาต่างประเทศของแต่ละมหาวิทยาลัยต้องขัดเจนและปฏิบัติได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บริหารต้อง take action และต้องเปลี่ยนแนวคิดใหม่ใน การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ			สถาบันราชภัฏ
2. ปัจจุบัน ปัญหาความขัดแย้งทางความคิด ทัศนคติของบุคลากรที่รับผิดชอบด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และภาษาต่างประเทศอื่นๆยังมีสูง ส่งผลเสียก่อนข้างมาก ควรแก้ไขในระดับสถาบัน เช่น บรรจุเข้าราชการ หรือจ้างใหม่ให้มากขึ้น (ปัญหาความขัดแย้งในองค์กร)		สถาบันราชภัฏ	
3. สถาบันน่าจะอนุญาตให้ภาครัฐกิจเอกชนเข้ามาเปิดสอนภาษาต่างประเทศ เพราะปัจจุบันมีแฟรนไชส์ประเภทนี้มาก เป็นรายได้อีกทางหนึ่งของสถาบันด้วย เพียงแต่สถาบันควรเข้าไปกำกับเรื่องอัตราค่าบริการให้พอรับได้ ทั้งฝ่ายผู้ทำธุรกิจและฝ่ายผู้ใช้บริการ		สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล	
4. ปัญหาสำคัญของการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา คือ การเป็นผู้ “ต่อยอด” การศึกษาให้กับผู้จบการศึกษาจากสถาบันในระดับต่ำกว่า คุณภาพของนักศึกษาที่รับเข้ามาเป็น input จะมีผลต่อการ “ต่อยอด” ทั้งด้านคุณภาพ และปัญหาการจัดการเรียนการสอน		สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล	
5. ภาควิชาควรลดภาระงานอื่นๆที่ไม่ใช่งานหลักลงมือ เช่น ภาระงานบริการวิชาการ		มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1	
6. เปิดสูนย์ภาษาเพื่อฝึกอบรมและจัดทดสอบ	มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1		
7. ควรจัดกลุ่มผู้เรียนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับระดับความสามารถ เพื่อให้เกิดความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด			มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2
8. หลายรายวิชา yang จำเป็นต้องมีรายวิชาบังคับก่อน (pre-requisite course) แต่ในนโยบายของคณะไม่มีต้องการให้กำหนดรายวิชาบังคับก่อนเหมือนหลักสูตรภาษาอังกฤษ แต่ในความเป็นจริงนั้น วิชาภาษาต่างๆของภาควิชาภาษา ตะวันออกซึ่งจำเป็นต้องมีรายวิชาบังคับก่อนเพื่อเป็นการบูรณาภรณ์ ซึ่งแตกต่างจากภาษาอังกฤษที่นักศึกษาทุกคนเคยผ่านการเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วนับถ้วน (ความขัดแย้งระหว่างภาควิชาและคณะ)		มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2	

5. ปัญหาการบริหารจัดการ (ต่อ)

ปัญหา/ข้อสังเกต/ข้อเสนอแนะ	ระดับผู้บริหารที่ระบุปัญหา		
	สถาบัน	คณะ	ภาควิชา
9. การปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนภาษาที่จัดว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างได้ผล (radical changes) ไม่สามารถกระทำได้ในระดับภาควิชา หั้นี้ เพราะการเรียนการสอนภาษาจำเป็นต้องเกี่ยวพันกับวิชาอื่นซึ่งต้องมองเป็นองค์รวมของคณะ			มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3
10. มอ.วช.ภูเก็ตมีหน่วยงานที่รับผิดชอบการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ 2 หน่วยงาน ทำให้นักศึกษาเสียผลประโยชน์ในการเรียน หากจะทำให้นักศึกษาได้ใช้ศักยภาพของวิทยาเขตอย่างเต็มที่ ควรยุบรวมหน่วยงานที่รับผิดชอบภาษาต่างประเทศและรับผิดชอบทั้งวิทยาเขต	มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 3		
รวมความคือการระบุปัญหาการบริการจัดการ	2	4	4

6. ปัญหาคุณภาพผู้เรียน

ปัญหา/ข้อสังเกต/ข้อเสนอแนะ	ระดับผู้บริหารที่ระบุปัญหา		
	สถาบัน	คณะ	ภาควิชา
1. จัดให้มีการสอบวัดระดับด้วยข้อสอบมาตรฐานของมหาวิทยาลัย หากต้องการใช้ภาษาต่างประเทศในการทำงาน	สถาบันราชภัฏ	มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1	มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 2
2. มหาวิทยาลัย/ประเทศไทยไม่ควรเน้นปริมาณหรือรับนักศึกษาเข้าเรียน โดยไม่กำหนดคะแนนภาษาอังกฤษขั้นต่ำ ผู้ที่สมควรเรียนในมหาวิทยาลัยควรเป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่สูงพอสมควร หากประเทศไทย/มหาวิทยาลัยต้องการจะให้ประเทศไทยหรือมหาวิทยาลัยมีความเป็นนานาชาติโดยนัยแห่งการใช้ภาษาอังกฤษ		มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1	มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1
3. ควรพัฒนาความรู้ทางด้านเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ ให้แก่นักศึกษาควบคู่ไปกับพัฒนาความรู้ความสามารถทางภาษา เพราะทั้งสองหักษะนี้จะทำให้นักศึกษามีคุณสมบัติที่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานทั้งในและต่างประเทศ			สถาบันราชภัฏ
4. นักศึกษาที่มีพื้นฐานไม่พอไม่กล้าเลือกเรียนรายวิชา เลือกเสรี เพราะกลัวเกรดเฉลี่ยจะต่ำลง และแรงจูงใจให้เลือกเรียนไม่พอ		สถาบันราชภัฏ	
5. ควรจัดทดสอบความรู้ก่อนและหลังเรียน (pre-test และ post-test)			มหาวิทยาลัยของรัฐ วิทยาเขต 1

ปัญหา/ข้อสังเกต/ข้อเสนอแนะ	ระดับผู้บริหารที่ระบุปัญหา		
	สถาบัน	คณะ	ภาควิชา
6. ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนให้เรียนรู้ด้วยตนเองให้มากขึ้น			มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ
รวมความคิดเห็นการระบุปัญหาคุณภาพผู้เรียน	1	3	5

7. การตระหนักในบทบาทและความสำคัญของภาษา

ปัญหา/ข้อสังเกต/ข้อเสนอแนะ	ระดับผู้บริหารที่ระบุปัญหา		
	สถาบัน	คณะ	ภาควิชา
1. ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นที่นักศึกษาทุกคนต้องศึกษาอย่างละเอียด โดยเฉพาะการใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสาร เมื่อจบการศึกษากับสถานประกอบการหรือเอกชนที่เป็นชาวต่างประเทศ สังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมยุคข้อมูลทั่วสาร ใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือ เป็นโลกที่ไร้พรมแดน การรู้ภาษาต่างประเทศหลายภาษาจะทำให้มีความคล่องตัวในการปฏิบัติงานและติดต่อสื่อสาร	สถาบันราชภัฏ	สถาบันราชภัฏ	
2. ขาดบรรยายการเรียนและกิจกรรมต่างๆที่จะทำให้นักศึกษาตระหนักและเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลในโลกยุคปัจจุบัน		สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล	
รวมความคิดเห็นการระบุการตระหนักรับบทบาทและความสำคัญของภาษา	1	2	-

ภาคผนวก 9

บทความสำหรับการเผยแพร่

จากการเก็บข้อมูลพื้นฐานด้านสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในสถาบันอุดมศึกษาในภาคใต้ในโครงการวิจัยเชิงสำรวจ “ข้อมูลพื้นฐานเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศระดับอุดมศึกษาในภาคใต้” โดย พ.ศ. ดร. อดิศา เตียวและคณะ คณาจารย์คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จ. สงขลา ภายใต้การสนับสนุนของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) และดำเนินการระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2546-สิงหาคม 2547 พบว่าสถาบันอุดมศึกษาในภาคใต้มีจำนวนทั้งหมด 26 สถาบัน (30 หน่วยงาน) มีขัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศรวมจำนวน 11 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน อิตาเลียน จีน ญี่ปุ่น เกาหลี 猛烈 อาร์บี และเบอร์มีญ์สอนภาษาต่างประเทศรวม 347 ราย และผู้เรียน 12,464 ราย ภาษาที่มีการเรียนการสอนมากและหลากหลายที่สุด คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาที่มีการเรียนการสอนในน้อยสถาบันที่สุด คือ ภาษาสเปนและอิตาเลียนซึ่งเป็นภาษาที่เพิ่งมีการเปิดสอนในภาคใต้

ภาษาอังกฤษมีเป็นภาษาที่มีการเรียนการสอนมากที่สุดในบรรดา 11 ภาษาที่เปิดสอนในสถาบันอุดมศึกษาในภาคใต้และมีจำนวนผู้สอนและผู้เรียนมากที่สุด ภาษาญี่ปุ่นมีผู้เรียนมากเป็นลำดับสอง ตามด้วยภาษาอาหรับ ภาษา猛烈 และภาษาจีน ภาษาที่มีผู้เรียนน้อยที่สุดคือภาษาอิตาเลียนซึ่งมีผู้สอนเพียง 1 รายซึ่งเป็นชาวต่างประเทศ

ภาษาต่างประเทศที่ทั้งกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารสถาบันและผู้สอนภาษาต่างประเทศเห็นตรงกันว่า lack ศักยภาพของภาษาไทยควรเรียนใน 5 ลำดับแรก คือ ภาษาอังกฤษ จีน ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และ猛烈

ภาษาต่างๆ ที่มีความสำคัญและเป็นที่นิยมเรียนมากที่สุดโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาจีนซึ่งกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารสถาบันทุกแห่งให้ความสำคัญทั้งๆ ที่บางแห่งไม่ได้เปิดสอน ทำให้ผู้สอนภาษาจีนมีภาระงานสอนสูงสุดในบรรดา 11 ภาษา หากไม่นับผู้สอนภาษาสเปนซึ่งเป็นชาวต่างประเทศ ปัญหาภาระงานสอนที่มีมากทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนและญี่ปุ่นมีผลงานวิชาการน้อยประเภทที่สุด

ในด้านความพร้อมของสถาบันในการจัดการเรียนการสอนพบว่าปัญหาอันดับแรกของสถาบันคือการขาดแคลนบุคลากรด้านการสอน ซึ่งปัญหาดังกล่าววนมาไปสู่อิกหลายปัญหาที่เป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อการสอนภาษา นั่นคือปัญหาจำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนมากเกินไป และภาระงานโดยรวมของผู้สอนมีมากเกินไป ปัญหาดังกล่าวอยู่ในผลกระทบต่อคุณภาพการเรียนการสอน

และความสามารถของผู้เรียน จึงไม่น่าแปลกใจที่ข้อค้นพบอีกประการหนึ่งของงานวิจัยนี้ คือ กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนส่วนใหญ่ยังขาดความพร้อมในการใช้ภาษาทั้งเพื่อการเรียนต่อและการทำงาน มีเพียงกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาอังกฤษและเยอร์มันที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาทั้งเพื่อการเรียนต่อและการทำงาน และกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาเกาหลีและญี่ปุ่นมีความพร้อมในการใช้ภาษาเพื่อการทำงานเพียงอย่างเดียว

นอกจากการขาดแคลนบุคลากรด้านการสอนแล้ว สถาบันส่วนใหญ่ยังขาดแคลนปัจจัย ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษา เช่น สื่อ/อุปกรณ์และแหล่งเรียนรู้ที่มีสื่อและเทคโนโลยีที่หลากหลายและเพียงพอ กับจำนวนผู้เรียน การขาดแคลนสื่อ/อุปกรณ์การสอนเป็นหนึ่งในปัญหา สำคัญ หนึ่งสำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาที่ไม่ได้รับการจัดลำดับความสำคัญในลำดับต้นๆ โดยผู้บริหารสถาบัน เช่น ภาษาเยอรมัน เป็นอิตาเลียน อาหาร ภาษาและฯลฯ

ในความเห็นของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาทั้งหมด ปัญหาผู้เรียนไม่พร้อมเป็นปัญหา อันดับหนึ่งในการเรียนการสอนภาษา ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาร่วมของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษา จากทุกสถาบันและมีความรุนแรงที่สุดที่สถาบันราชภัฏ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ และมหาวิทยาลัยเอกชน ปัญหาผู้เรียนไม่พร้อมสามารถสะท้อน ความจริงที่ว่า นักศึกษาไทยมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาไม่เพียงพอ นอกจากนี้ งานวิจัยนี้ยังพบว่า ผู้เรียนไม่ค่อยมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษา กับเจ้าของภาษา ส่วนใหญ่ผู้เรียนจะศึกษาเพิ่มเติมจาก ตำราและสื่อซึ่งเป็นการเรียนรู้แบบทางเดียว (one-way communication) และไม่สมจริง การศึกษา เพิ่มเติมจากตำรา น่าจะเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ให้กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนมีความสามารถทางการอ่านมาก ที่สุด และมีทักษะการพูดน้อยที่สุด

นอกจากตำราจะเป็นแหล่งฝึกฝนที่สำคัญที่สุดของผู้เรียนแล้ว ผลการวิจัยยังพบว่ากลุ่ม ตัวอย่างผู้สอนภาษาเกือบทุกภาษา ก็พัฒนาทักษะทางภาษาของตนด้วยการฟังเพลงและอ่านตำรา เป็นหลัก และคงจะไม่น่าแปลกใจที่จะพบว่า ทักษะทางภาษาที่กลุ่มตัวอย่างผู้สอนส่วนใหญ่่อนัด ที่สุด คือ ไวยากรณ์และการอ่าน

กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสเพิ่มพูนศักยภาพด้วยการ ไปอบรม/สัมมนา/คุณงานทั้งในและ ต่างประเทศแต่ก็ต่างกัน น่าสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอีก ญี่ปุ่น และเกาหลี เป็นหนึ่งใน กลุ่มภาษาที่มีโอกาสสูงสุดในการ ไปอบรม/สัมมนา/คุณงานด้านภาษาในต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่าง ผู้สอนภาษาญี่ปุ่น ไปอบรม/สัมมนา/คุณงานด้านภาษาในประเทศสูงสุด กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษา ญี่ปุ่น มีวุฒิการศึกษาสูงสุด ในบรรดา กลุ่มตัวอย่างนำเสนอบอกงานทางวิชาการทั้งในและ ต่างประเทศมากที่สุด ในแบ่งผลงานทางวิชาการ กลุ่มตัวอย่างผู้สอนส่วนใหญ่จะมีผลงานการแต่ง และเรียบเรียงตำรา/เอกสารการสอน ขณะที่งานวิจัยมีจำนวนน้อยที่สุด

บทบาทที่มีมากขึ้นของภาษาต่างด้วยการสอนภาษาจีน ญี่ปุ่น และเกาหลี ทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาจีน ญี่ปุ่น เกาหลี มีโอกาสพัฒนาทักษะทางภาษาด้วยการสอนภาษาต่างๆ กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาจีนมีโอกาสใช้ภาษาที่ตนเองในชีวิตประจำวันมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษและภาษาไทย ซึ่งทำให้กลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาหลายเป็นอีกหนึ่งกลุ่มที่มีโอกาสพัฒนาทักษะทางภาษาด้วยการสอนภาษาต่างๆ เนื่องจากส่วนหนึ่งของประชากรใน 4 จังหวัดภาคใต้ใช้ภาษาอินซีนซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับภาษาไทย

ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนี้จะสามารถชี้ให้เห็นจุดแข็งและจุดอ่อนของการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในภาคใต้ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นศักยภาพและโอกาสการพัฒนา อันจะเป็นตัวปัจจัยที่เป็นประโยชน์ต่อกระบวนการแก้ปัญหา ตลอดจนการกำหนดนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของภูมิภาคและประเทศไทยและความจำเป็นของสภาวการณ์โลกปัจจุบันที่ความสามารถทางภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการแบ่งขันแทนทุกด้านแบบไร้พรมแดน